

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERIN STEWART

ÖDÜNC
ALDIĞIM
HER
NEFES

YUZ

On yedi yaşındaki Sydney Wells, ölmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yıllar süren bekleyişin ardından gelen kalp nakli bir mucizeydi, aynı zamanda ikinci bir hayat. Sydney'in eski dünyası; hastane odaları, kalp dostu yiyecekler ve en yakın arkadaşı Chloe ile birlikte organ nakli deneyimlerini paylaştıkları videolardan ibaretti. Fakat artık her şey değişmişti.

Genç kız hayata tutunmak için kendine bir amaç belirlemişti: Taşıdığı kalbin kime ait olduğunu öğrenmek. Belki de bu, hayatta kalışının bir anlamı olduğunu kanıtlamak demektir. İzini sürdüğü kişi onu Mia'ya götürdüğünde, Sydney kendini yarım kalmış bir hayatın gölgesinde buldu: Yas tutan bir aile, çözülmemiş sırlar ve Mia'nın en yakın arkadaşı Clayton.

Ama herkesin sakladığı bir şey vardı: Mia'nın kardeşi Tanner'ın sessizliği, Chloe'nin gittikçe kötüleşen durumu ve Sydney'in içini kemiren gerçek...

Ödünç Aldığım Her Nefes, hayatta kalmanın ağırlığı, kaybın izleri ve ilk aşkın iyileştirici gücü arasında sıkışmış bir genç kızın, kendisi için yaşamayı öğrenmesinin unutulmaz hikâyesi...

"Erin Stewart, hayatı, kaybı, ilk aşkı ve yeniden başlamayı etkileyici bir şekilde anlatıyor."

— Publishers Weekly

"Duygusal ama aynı zamanda mizah barındıran bir aşk hikâyesi arayan okurlar, aradıklarını burada bulacak."

— Booklist

senin edebiyatın!

@ayisigikita

YUZ

İstanbul 2026

ERIN STEWART

ÖDÜNC
ALDIĞIM
HER
NEFES

@ayisigikitap

Erin Stewart

Erin Stewart, genç yetişkin edebiyatında ses getiren *Scars Like Wings* ve *The Words We Keep* romanlarının yazarıdır. Northwestern Üniversitesi Medill Gazetecilik Okulu mezunu olan yazar, eşi ve üç çocuğuyla birlikte Utah'ta yaşamaktadır.

Berke Kılıç

1992'de Adana'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nden mezun oldu. 2014'ten bu yana, mesleğine editör ve çevirmen olarak devam ediyor. 2025 yılı itibarıyla, kırkın üzerinde eseri Türkçeye çevirdi.

Ellie'ye...
Her zaman kalbimdesin.

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölmeliydim.

Ölmem gerekiyordu.

Ama benim yerime başka biri öldü.

Şimdi de ödünç kalbimle ödünç bir hayat yaşıyor, güm güm güm diye yaşayıp gidiyorum.

Ama bu kadar şeyi ödünç alınca ne oluyor, biliyor musunuz?

Hangi parçanızın gerçekten size ait olduğunu ayırt edemez hale geliyorsunuz.

Video donduğunda yüzümde hapşırma, gaz çıkarma ya da en beteri ikisini birden yapmak üzereymişim gibi çirkin gibi ifade vardı. Bunu yayınlayacaksam kesinlikle daha az utanç verici bir son kare seçmem gerekecekti.

Tabii videoyu yayınlayacak *değildim*. Bunu kayıt tuşuna basmadan önce dahi biliyordum.

Telefonumun ışığı, gelen aramayla yandı. Cevap vermeden önce videoyu, on altı hafta boyunca yeni sözde

hayatım hakkında boş boş konuştuğum ama yayınlamadığım diğer kliplerin yanına kaydettim.

Kabul etme tuşuna basınca Chloe'nun yüzü ekranı doldurdu.

“Yaptın mı?” Konuşmanın ortasındaymışız gibi konuya dalıvermişti. Chloe hayatı boyunca hiç lafı dolandırmamıştı. Sanırım yüzüne son kullanma tarihi çarpılınca ilk tepki bu oluyordu. Ne de olsa formaliteye vakit yoktu.

Başımı iki yana salladım. Chloe inlediğinde, bin kilometre uzaktaki Kaliforniya kıyısında, tuzlu deniz havasını içine çekip hayatına biraz daha hayat katmaya çalışsa da sesi odamı doldurdu.

“Sydney Wells, beni bu telefondan dışarı çıkıp o videoyu senin yerine paylaşmak zorunda bırakma.” Burnundaki oksijen kanülüne bakılırsa kötü bir gece geçirmişti. Fakat Chloe'yi bu konuyu açmayacak kadar iyi tanıyordum. “Güya bu hesabı *birlikte* yönetecektik. Sana ihtiyacım var.”

Elbette abartıyordu. YouTube kanalımız Bekleme Listesi'nin arkasındaki güç Chloe'ydi; nakil sırasını beklerken berbat bir kalple yaşamının nasıl olduğunu aktardığı videolar yayınlıyordu. Bu meseleyi dürüstçe ve tüm çıplaklığıyla anlatıyordu, ayrıca çok komikti; zaten neredeyse yirmi bin abonemizin olma sebebi de buydu. Chloe nakil dünyasında ünlü sayılırdı.

Eskiden ben de bir şeyler paylaşırdım. Ancak şimdi nedense tuhaf geliyordu. Gerçi bugünlerde ne tuhaf gelmiyordu ki?

“Kanalın adı Bekleme Listesi, Chlo. Ve belki duymamışındır ama...” Tişörtümün yakasını, yaramın üst kısmı çok az görünecek şekilde, köprücük kemiğimin altına

kadar çektim. Doktor Russell'a göre *güzelce iyileşiyordu* ancak hâlâ şok edici derecede morumsu kırmızıydı. "Ben artık beklemiyorum."

Chloe'nin ta Kaliforniya'dan gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

"Alo? Asıl mesele bu zaten," dedi. "Sen insanların duymak istediği başarı hikâyesisin."

Chloe kameraya iyice yaklaştı. Dudakları maviye çalıyordu, gözlerinin altındaysa uykusuzluktan oluşan küçük yarım halkalar halindeki morluklar görünüyordu. Sabahlamıştı kuşkusuz.

İçimi suçluluk kapladı. Ben burada nakil sonrası hayatımdan yakınırken Chloe adeta kırık bir pipetle oksijen almaya çalışıyordu. İşte bu yüzden videolarımdan *hiçbirini* paylaşmıyordum: Ben hayatta kalandım.

Kederli olmaya hakkım yoktu.

"Hayranlarımız merak ediyorlar," diye fısıldadı.

"Neyi?"

"Ölüp ölmediğini."

"Eh, gördüğün gibi ölmedim."

Chloe koca bir göz küresine dönüşene kadar yaklaştı.

"Orası tartışılır."

Ekranın alt tarafında tanımadığım bir kız bana bakıyordu. Beni muhtemelen izleyicilerimiz de tanıyamazlardı. Nakilden önce yüzüm zayıf, hatta *bir deri bir kemikti*. Dudaklarımda, Chloe'ninkine benzer kalıcı mavilik vardı. Sonlara doğru oksijen takılmadan on dakika dahi geçiremez olmuştu. Şimdiyse, annemin dediği gibi

hoş bir dolgunluğum vardı. Doktor Russell 'aydede yüzü' diyordu; yüzümü aşırı şişirilmiş balona çeviren prednizon için kullanılan fazla sevimli bir terimdi.

“Hem hangi konuda paylaşım yapacağım ki?” dedim. “Pek ilham verici değilim. On yedi yaşındayım ve hayatımla ne yaptığıma dair bir fikrim, ayrıca annemle babamı saymazsak senden başka arkadaşım yok. Üstelik sen tam sayılmazsın.”

“Kabasın,” dedi Chloe.

“Ne demek istediğimi anladım. Öylece bir araya gelip... normal insanlar ne yapıyorsa onu yapamayız ki.”

“*Normal* insanlar mı?” diye tekrarlasa da sırtışımdan benimle uğraştığını anladım.

“Ben sadece paylaşım yapmaya değer bir hayatım yok diyorum. Şu anda tam olarak iki hobim var.” Ekranda abartılı bir şekilde saymak üzere parmaklarımı kaldırdım. “Bir: Bahsi geçen en iyi arkadaşlarım, yani annem ve babamla çıkmaz sokakta son derece yavaş, yaşlı kadınlara yaraşır yürüyüşler yapmak...”

Chole, “Ki bu kulağa harika geliyor,” diye mırıldanınca içimi ani bir suçluluk kapladı.

“Ve iki,” diye devam ettim, “yerel ölüm ilanlarını okumak.”

Chloe kaşlarını çattı. “Onu hâlâ yapıyor musun?”

“Belki.”

“Onu bulduğunu sanıyordum? Küçük kasabadaki o kızı?”

Başımla onayladım. “Yüzde doksan dokuz eminim. Ama araştırmaya devam etmekten zarar gelmez.”

Chloe uzun uzun ve kısık sesle iç çekti.

“Kırık Kalpler Kulübü’ne geri dönmelisin,” dedi duygusuzca. “Aman Tanrım, hani şu ciğer çocuk Josh var ya? Öleceğini söyleyip durdu...”

Lafını bitiremeden Chloe öksürük krizine girdi. Başparmağını kaldırdıktan sonra ekranı yüzünden uzaklaştırdı. Kameranın arkasında kuru kuru öksürdüğünü duyabiliyordum. Kalbi işlevini yitiriyor olabilirdi ancak acısını çeken ciğerleriydi. Üstelik nöbetleri gittikçe kötüleşiyordu. İki yıl önce, internetteki bir nakil destek grubunda tanıştığımızdan *beri* kötüleşiyordu.

Bizi oraya, zavallı ergen münzeviler olacağımızdan endişe duymaya başlayan annelerimiz yazdırmışlardı. Fazlasıyla *Aynı Yıldızın Altında* havası veriyordu ancak bizde metaforları seven yakışıklı oğlanlar yoktu tabii. Ayrıca kanserli çocuklar, “Yaşasın! Biri öldü! Yaşayacağım!” diye düşünerek telefonun başında beklemiyorlardı.

Beklemekten (ki sanıldığı kadar can sıkıcıydı) ve sayılardan bahsediyorduk. Oksijen saturasyonundan, ciğer durumundan ve biz listenin üst kısmına çıkana kadar kaç kişinin öleceğinden mesela. Ve uygun mesafe içinde, doğru şekilde, doğru kan grubuyla ve mükemmel uyumda organlara sahip olarak ölüp ölmeyeceklerinden. Bir başkasının trajedisinin benim kurtuluşum olup olmayacağından.

Bana soracak olursanız (ki beni yazdırmadan önce annem *sormamıştı*) biraz hastalıklı bir düşünceydi. Fakat sonuçta orada Chloe ile tanışmıştım. Oraya, Kırık Kalpler

(ve Yedek Parçalar) Kulübü adını takmış ve insanların iyileşip kötüleştiğini izlediğimiz her haftayı neredeyse katlanılır kılmıştı. Herkesin bekleme listesinde aşağı ve yukarı hareket ettiğini görmek, sandalye kapmaca oyununun ölüm dansı hali gibiydi.

Çünkü zaten buydu, değil mi? Kazanmanın, başka birinin kaybettiği anlamına geldiği hastalıklı bir şans oyunuydu. Hem de ne.

Ameliyattan beri gruba dönmemiştim. Kendi organları işlevini yitirirken yepyeni kalbimle yanlarında bulunup hava atmamı istediklerinden hayli şüpheliydim.

Chloe'nun kızarmış ve terli yüzü yeniden belirdi. Yanındaki su şişesinden bir yudum içti. Hastanede verdikleri, çıkıntılı, kazule şişelerdendi. Sanırım listede geçen hayatın vazgeçilmezlerinden biri de buydu: Etkileyici bir hastane yadigârı koleksiyonu.

“Ben sadece başardın diyorum, Syd. Buradasın. Ve bu iyi bir şey. Kutla.” Yüzünde geniş bir gülümseme oluştu. “Bu arada, annenden bir e-posta aldım. *Büyük gün* diye bir şeyden bahsediyor.”

Büyük gün derken fazlasıyla alaycı konuşmuştu. Bu terimi annem kullanıyordu ve son birkaç yılda tanımı son derece berbat bir biçimde cömertleşmişti. Ameliyattan sonraki ilk kaka? Büyük gün! Çıkmaz sokakta ilk yürüyüş! Balonları getirin! İlk temiz kalpli biyopsi? Hadi anı defterine koyalım!

Peki bugün?

Bugün evden çıkıyordum. Doktor Russell tam bir ay önce araba sürebileceğimi söylemişti, ben gidecek bir yer bulana kadar beklemiştim. Önemli bir yer çıkana kadar.

“Ee, ne yapacaksın?” diye sordu Chloe.

Chloe’ye ters ters baktım, ne yapacağımı çok iyi biliyordu. Geçen hafta, *büyük araba sürme günü* planlarımdan bahsetmiştim. Başını salladı.

“Hayır.”

“Evet.”

“Sydney. *Kötü* bir fikir bu.” Yüzünde birden hüznün, sadece en ciddi itirazlarına özel bir bakış belirdi.

Üstelik haklıydı. Haklı olduğunun farkındaydım. Fakat son iki yılda yalnızca tek bir düşünceyle yaşamıştım: Kısa süre içinde biri ölmezse ben ölecektim. Bu düşünce insanı altüst ediyordu. Hayatının değerini ve yerine kimin ölmesi gerektiğini düşünmene yol açıyordu.

Sonra da biri gerçekten ölüyordu.

“Ne diye, senin deyiminle *normal* bir insan gibi kızı sosyal medyada kurcalamıyorsun ki,” diye ekledi Chloe.

“Baktım zaten. Hiçbir şey yok,” dedim. “Hem, bana hayatını kur diyen *sen* değil miydin?”

“Evet. *Kendi* hayatını kastetmiştim.”

“Eh, bunu da ilk adımım say işte.” Chloe’nin yoğun bakışlarına karşılık verdim. “Kim bilir, belki bana öyle ilham verir ki takipçilerimize dışarıdaki *büyük günümü* anlattığım kapsamlı ve son derece ilgi uyandırıcı bir video çekerim.”

Chloe’nin dudakları ince bir çizgi halini aldı.

“Nefesimi tutup bekleyecek değilim.” Ağzının kenarında minik bir gülümseme belirdi. “Yapabilsem bile.”

Kahkaha attığımda o da karşılık verdi. Bu yüzden bu kadar çok takipçimiz vardı, Chloe resmen ölümün yüzüne gülüyordu.

Kapamadan önce bir kez daha devasa bir göze dönüşene kadar öne eğildi.

“Cidden ama, Syd. Ölüm ilanları zaten yeterince tuhaf ama bu...” Oksijen almak ya da doğru kelimeyi bulmaya çalışmak üzere duraksadı. “Çok fazla yaklaşma işte.”

“Geri dönüşmüş kalbim üzerine yemin ederim,” dedim, görüşmeyi sonlandırmadan hemen önce.

Ekran karardı. Odam sessizliğe büründü.

Bir tek göğsümdeki, kulaklarımdaki, her parçamdaki gümbürtü vardı; yeni kalbim istikrarlı, düzgün ve her zamanki gibi kusursuz bir şekilde atıyordu.

Günde yüz bin kez. On altı haftada 11,2 milyon ediyordu.

Ona ait olması gereken atışlardı bunlar.

En azından *ona* ait olduğuna yüzde doksan dokuz emindim. Ve son dört ayda yalnızca soru sormuştum. Nasıl bir hayatı vardı? Çaldığım yıllar için nasıl planlar yapmıştı?

Bu soru sürekli beynimde dolaşıp duruyordu. Sabahları uyandığımda ve akşamları uyumadan önce bunu düşünüyordum. Her ödünç kalp atışımla beraber.

Bu yüzden annem, bugünün büyük gün olduğu konusunda haklıydı. Ancak doktor randevusundan veya yaşlı yürüyüşlerinden başka bir sebeple evden çıktığım için değil.

Bugün nihayet cevapları bulacağım için.

İKİNCİ BÖLÜM

Annem iyi yemek takımlarını çıkarmıştı. Kenarlarında platin şeritler olan ince porselenleri.

Bu da “küçük şeylerin tadını çıkar” planlarının bir parçasıydı. Her günü kutlamak. Süslü havluları kullanmak. Özel mumlar yakmak. Bir salı günü, çeyiz porselenlerini pankeklerle tepeleme doldurmak.

“Bunları ne için saklıyorum ki?” demişti, yemek takımlarını tavan arasından ilk getirdiğinde. Bir yıl önce, Doktor Russell bekleme listesinde son derece umutsuz bir yerde olduğumu söylediği zamandı. Anlaşılan nakil önceliği için yeterince hasta, onlu yaşlarımı atlatacak kadar da sağlıklı değildim.

“*Bugün* o gün,” diye duyurmuştu öğleden sonra. “Beklemekten yoruldum.”

Hayatın listelerde geçince böyle hissediyordun işte.

İçeri girmeden önce bir saniyeliğine mutfağın kapısında durdum. Babam, elbette kahvaltısını yaparken şiir kitabı okuyordu. Ölü şairlerin içinde yaşıyor ve nefes

alıyor, bölge üniversitesindeki öğrencilerinin de aynı şeyi yapmalarını bekliyordu.

Bugün *büyük gün* olmasaydı, kalp kitaplarımdan biriyle yanına oturdum. Babam, yatağımın yanındaki, insan kalbi hakkındaki tıbbi metinlerin ve ergenlerle ilgili romantik komedilerin, yani kaçırdığım her şeyi anlatan kitapların birbirine karıştığı yığına bu adı takmıştı. O kitaplardaki klişeleri bıkip usanmadan okuyordum: sahte sevgililik, düşmandan aşka ve *aman Tanrım, iki kişiyiz ama tek bir oda var!* Hepsine bayılıyordum. Chloe bu sırnaşık kitapların sıkıcı olduğunu söylüyordu. O ejderhaları, kılıç dövüşlerini ve uzak diyarlardaki uydurma ülkeleri seviyordu. Ben gerçek hayat; hoşlantılar, öpücükler, partiler, yani sıradan bir on yedi yaşındaki insan istiyordum. *Benim fantezim de buydu.*

Son okuduğum kitap olan *İlk Isırıkta Aşk*'i –birlikte olacaklar mı yoksa olmayacaklar mı gerginliği vaat ediyordu– koltuğumun altına sıkıştırarak olabildiğince dikkat çekmemeye çalıştım. Sonuçta doktorda çok fazla sıra olması veya annemin, bana fazla kalabalık gelen bir mağazaya girme ihtimaline karşın yanımda *hep* kitap taşırdım.

Annem sabah ilaçları silsilemi süslü tabağımın yanına yerleştirirken *İlk Isırık*'i sıkıca tuttum. Reddetmeyi engelleyen ilaçlarla vücudumun yeni kalbimle güzel güzel oynaması için tasarlanmış steroidlerin, antibiyotiklerin ve vitaminlerin kokteyli gibiydi.

Henüz düzlüğe çıkmış sayılmazdım (ve annemle Doktor Russell bunu hatırlatmaya *bayılıyorlardı*).

Babam ona yüksek sesle şiir okurken, annem ilaçları sayıyordu. Sabah güneşinin halesiyle etrafları kuşatılmış

hapları görünce bugün dışarı çıkmayı ciddi ciddi tekrar düşündüm. Sekizinci sınıftan beri tüm hayatım bu evden ve ebeveynlerimden ibaretti. Üç yıl boyunca üç kişi baş başa yaşamıştık. Ayrıca tamam, cuma akşamları için eğlence anlayışı kitap okuma maratonu yapmak ya da annemin siyah beyaz filmlerinden izlemek olan zavallı ve ezik bir insandım ama yine de güzeldi. Güvenliydi. Tanıdıktı.

Babam başını kaldırdığını kapı eşiğinde sallandığımı gördü. Portakal suyuyla dolu kadehini bana doğru kaldırdı.

“Büyük gün,” dedi göz kırparak.

“Geldi işte!” Annem ellerini çırpı. “Dur bakayım orada.”

Aceleyle mutfğa koşup araba anahtarı ve telefonu geri döndü. Anahtarlığım parmağında, kitabım koltuğumun altında ve hobo çantam omzumda pozumu verdim. Çantamın içinde bugünün en önemli malzemesi, yani defterim vardı.

Aslında biraz aptalcaydı. Sanki nakilden beri değil de, sahiden ilk kez direksiyon başına geçiyordum. Annem fotoğraflarına bakıyordu. Çoktan bu *büyük günü* yeniden yaşamaya başlamıştı.

Tatmin olunca oturmamı işaret edip tabağımı pankeklerle doldurdu; tabii lif takviyeli, tam tahıllı, kalp dostu iğrençliğe pankek demenin yasalara uygun olduğundan emin değildim. Kahvaltımı yaparken annemle babam, benimle konuşsalar da aslında ne beni ne de birbirlerini dinleyerek konuşmaya koyuldular.

Annem: “Bugün için planın ne?”

Babam: “Arabanın benzini tamam.”

Annem: “Dün kiminle karşılaştım, biliyor musun? Bree’nin annesiyle. Bree’yi hatırlıyor musun? Eskiden çok iyi arkadaşınız. Belki gidip onu görebilirsin.”

Babam: “Lastikleri de kontrol etim.”

Annem: “Çok iyi bir kızdı. Belki... işler iyiye gittiğine göre, eski arkadaşlarınla görüşme vaktin gelmiştir, ne dersin?”

Babam: “Ehliyetin yanında mı? Peki para, daha fazla paraya ihtiyacın var mı?”

Annem: “Ah, ön koltuğa el antiseptiği ve Clorox mendillerden koydum. Belki bir yere girersin diye. Bir yere girmeyi düşünüyor musun?”

Babam: “Kalabalık olmasın ama.”

Annem: “Salata yasak. Suşi de. Eve dönene kadar bir şey yemesen iyi olur.”

Babam: “Andrea, kızcağz bir şeyler yiyebilir.”

Annem (biraz fazla tiz bir kahkaha atarak): “Tabii ki yiyebilir. Ama Doktor Russell gıda kaynaklı enfeksiyonlardan bahsetmişti de.”

Babam: “Yapma. Bunca yolu bir tane California roll tarafından nakavt edilmek için aşmadı. Değil mi, Syd?”

Şimdi ikisi de bana bakıyordu. Sahte panekten bir lokma aldım.

“Biraz dolanacağım. Yeni kalbimi biraz deneyeceğim işte.” Kitabımı kaldırdım. “Belki sessiz bir yerde oturup kitap okurum.”

Yalan söylüyordum. Küçüktü. Bekleme listesinde geçen hayatlar için *olmazsa olmaz*, zararsız, beyaz yalanlardandı.

Son üç yılda bu konuda epey gelişmiştik. *Olacaksa olur. Doktorlar ne yaptıklarını biliyorlar.* Gerçeğe doğrudan bakmamak için düşünmeden ufak tefek yalanlar söylüyorduk.

Yine de ailemi kandırmak hoşuma gitmiyordu. Gerçekten iyilikleri için olsa bile. Çünkü onlar da Chloe gibi bu sabahki planımın iyi bir fikir olmadığını düşünürlerdi. Ve bu *büyük günü* onlar için de, kendim için de mahvetmeye niyetli değildim.

“Özgürlüğü, araba anahtarı ve kitap kadar iyi anlatan bir şey yoktur,” dedi babam.

Annem hafifçe kaşlarını çattı. “Belki çok erkendir, Mike.”

“Anne, bir şey olmayacak,” dedim. “*Tüm kuralları* biliyorum. Salata, çiğ balık, el sıkışmak, genel olarak insanlar, kendini zorlamak, öğleden sonra ilaçlarımı aksatmak yasak. Sorumlu davranırken *bir parça* özgürlüğümün tadını çıkaracağım, tamam mı?”

Annem gülümsese de hâlâ gergin olduğu belliydi. Nakilden önce, bana daha fazla yıl kazandırmayı tam zamanlı işi edinmişti. Şimdi de bu kalbi olabildiğince uzun süre çalıştırmaya çabalıyordu. Steroidlerim beni gezegendeki her mikroba karşı savunmasız hale getirdiğinden oldukça zor bir görevdi.

Nakil sonrası en uzun süre yaşayan kişi, yeni kalbiyle otuz yedi yılı deviren Kanada’daki bir adamdı. Ondan fazlasını atlatırsam şanslı sayılırdım. Muhtemel bütün komplikasyonlar ve yan etkiler düşünülürse, Beni Öldürebilecek Şeyler’e bir ömür aboneliğim var diyebilirdim.

“Yanıma maske alsam nasıl olur?” dedim, Doktor Russell artık ihtiyacım olmadığını söylese de çantamdan bir tane çıkararak. Maskesiz dışarı çıkmayalı yıllar olmuştu. En ufak hastalık bile listeden çıkarılmamı sağlayabileceğinden nakilden önce de dikkatli olmak zorundaydım. Ya *mükemmel* kalp bulunduğunda nezle geçiriyor olursam? Riske değmezdi.

Annem gülümsedi, omuzları gevşiyordu.

“Maske işe yarayabilir,” dedi. “Orada balonlu naylon da var mı?”

Çantamı arıyormuş gibi yaptım.

“Yok. Sadece yasadışı uyuşturucular var.”

“Hiç komik değil.” Annem peçetesini atıp güldü.

“*Biraz* komik,” dedi babam göz kırparak.

***

Kahvaltıdan sonra beni kapıya kadar geçirdiler. Yine gitmek istemediğime dair hisse kapılınca o beni ele geçiremeden ikisine de hızla sarıldım.

“Çocuklar,” dedim. “Gezmeye gidiyorum ben. Savaşa değil.”

Annem biraz fazla sıkı sarıldı.

“Biliyorum, biliyorum ama işte...” Gözlerini sildi. “Sonuçta bugün büyük gün.”

Babam uzanıp elimi tuttu ve iyice sıktı.

“*Kalbini yanımda taşıyorum,*” dedi kısık sesle.

“*Kalbimde taşıyorum.*”

Babamın bize ait bir Şeye  evirdiği E. E. Cummings Őiirinin dizesini tamamladım.

Sonra da dışarı  ıktım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Araba sürmek, nefes almak gibiydi.

Sıradan bir şekilde değil tabii. Ameliyattan uyandıktan ve hemşire entübasyon tüpünü boğazımdan çıkardıktan sonra yıllar sonra ilk kez gerçekten ama gerçekten nefes aldığımda ciğerlerimin tamamen dolmasına benziyordu.

O nefesler beni öyle tıka basa ve hızla doldurmuştu ki bedenim havanın tamamını taşıyamamıştı.

O havayı özlediğimin farkında değildim. Yeniden araba sürmek de işte yıllarca nefesini tuttuktan sonra dünyayı içine çekmek gibiydi.

Pencereleri ve radyonun sesini açtım. Babamın klasik rock istasyonunda bilmediğim şarkılar çalıyordu ancak umurumda bile değildi. Ben de ritimler kadar güçlü hissediyordum. Elimi pencereden dışarı uzatarak müziğin ve havanın içimden akıp geçmesine izin verdim.

Cherry Hill kasabası penceremden geçti gitti. Sekizinci sınıftaki beden eğitimi dersinde bayılana kadar gittiğim ve bir daha dönmediğim ortaokulun önünden geçtim.

Onca doktor randevusunun ve “kötü günün” arasında evde eğitim görmek çok daha mantıklı gelmişti.

Salt Lake City’deki Doktor Russell’e gönderilmeden önce gittiğim küçük kasaba hastanesinin önünden geçtim. Babamın, sıcak temmuz günlerinde bana kafam kadar büyük kar helvası aldığı, Ana Cadde’deki dondurmacıyı geçtim. Yazları Bree’yle piyeslere katıldığımız tiyatroyu gördüm.

Ben hep aynı sokakta kalsam da bu kasaba “eskiden” yaptığım şeylerle doluydu.

Asla dışarı çıkmıyor değildim ama listede geçen hayat, ipin üzerinde yürümek gibiydi. Bir yanda yaşam, diğer yanda ölüm vardı ve dengeni neyin bozabileceğini bilmiyordun.

Randy’nin Burgercisi’nin önünden geçerken yavaşladım. Sekizinci sınıftayken en popüler mekân burasıydı. Hafta sonları ailelerimiz bizi buraya, *başımıza kimseyi dikmeden* bıraksın da kendimizce havalı hissedelim diye yalvarırdık. Cuma akşamları, refakatçin olmadan Randy’nin çilekli içeceğini içmek gibisi yoktu.

Eski arkadaşlarım hâlâ buraya mı geliyorlar, yoksa yeni bir mekân mı var diye düşündüm. Sırf benim dünyam ortaokulda dönmeyi bıraktı diye onlarınki de durmuş değildi.

Cherry Hill’in sınırını geçerek, Utah’ı yukarıdan aşağı ayıran otoyol I-15’e çıktım. Yolun kenarlarında benimki gibi, haritada küçük, kırsal noktalar halinde gözüken küçük kasabalar yer alıyordu. Cherry Hills’de en azından üniversite vardı ancak çıkışa doğru ilerlerken, başka bir

yere giderken benzin ve kurutulmuş et almak için uğradığın türden, mola yerinden hallice bir kasabaya girdim.

Rawlins Ridge.

Penceremin dışında, ara sıra birkaç ev ya da karavanın bulunduğu inek dolu tarlalar geçip gitti. Dikenli telin yanında durup çantamdan sadık defterimi çıkardım. Son sayfasına bir not almıştım.

1036 W. Clawson Sk.

Rawlins Ridge

6 Haziran

10.00

Bu adresi navigasyona girdiğimde bilgisayarla üretilmiş ses beni dönüşlere yönlendirdi.

Işıktan sağa dönün.

Tren raylarını geçince sola dönün.

Üç bacaklı köpeği ve bir ihtimal eskiden Denny's olan harabe binayı geçin.

Virajlı yollardan on dakika daha ilerledikten sonra gördüğüm tek arabanın ve el salladığım, verandasında oturan yaşlı adamın önünden geçtim.

Fakat yolun hemen kenarına park etmiş bir dizi arabaya rast gelince hızımı iyice düşürdüm. Radyoyu kapayıp pencerelerimi kaldırdım. Camın ardından, bir grup insanın ağaçlardan birinin altına toplandığını gördüm. Her iki yandaki mezar taşları, uzaktaki tozlu kahverengi tepelerin eteklerine dek yeşil çimenlerin üzerine dağılmıştı.

Güneşin altında yüzlerini seçebilmek için gözlerimi hafifçe kıstım. Gerçi hiçbirini tanıımıyordum. Ancak

tanıdık gelen bir adamla bir kadın gördüm. Defterimi tekrar açarak gazeteden kestiklerimi yapıştırdığım sayfayı çevirdim: bir kızla oğlanın, arkalarında şimdi adam kolunu gevşek bir şekilde kadının omzuna koymuş halde mezar taşlarının yanında duran anne ve babalarıyla poz verdiği bir aile fotoğrafıydı. Kadın gözyaşlarını siliyordu. Adam ise başka bir yerde olmayı diliyor gibi görünüyordu.

Açıkçası buraya gelince ben de aynı şeyi hissetmeye başlamıştım.

@ayisigikitap

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Burada olmamalıydım.

Geri dönüşmüş kalbimin kulaklarımda attığını dinlerken bundan kesinlikle emindim.

Burada olmamam gerekiyordu.

Üstelik bunu hem varoluşsal anlamda hem de tam şu anda, *İYİ Kİ DOĞDUN, MIA!* yazılı posterin yanından bana bakan, kalın mor tutamları olan uzun sarı saçlı ve yeşil gözlü kızın bulunduğu bu mezarlıkta söylüyordum. Yeşil gözlü kızın seven bu kalabalığa doğru yürümemeliydim. Kızın birinin bana sarılıp, “Geldiğin için teşekkürler. Mia o kadar mutlu olurdu ki,” demesine izin vermemeliydim.

Kız kederli bir ifadeyle başını salladıktan sonra konuşmayı ortak yasımıza bıraktı. Mia hakkında bildiğim her şeyin göğsüme ve defterimin sayfalarında durduğunu, oradaki ipuçlarının beni buraya getirdiğini bilmiyordu.

Kız bir kez daha üzgün bir gülümsemeyle baş selamı verdi. Mia’nın arkadaşı mı diye merak ettim. Belki de *yakın* arkadaşlardı. Yarım kalpli kolyeler alıp cuma akşam-

larını hüpür hüpür çilekli içecek içerek geçiren türden arkadaşlar. En azından dört ay öncesine kadar.

Midem bulandı.

Aslında bu kısmı, arkadaşlarıyla... ailesiyle tanışmanın nasıl hissettireceğini düşünmemiştim. Ayrıca, burada bulunarak milyonlarca gizlilik kuralını çiğniyordum. Nakil koordinatörüm duysa *çileden çıkardı*.

Teknik olarak donörüm hakkında, kan grubu, ebat, doku uyumu gibi temel özellikler dışında herhangi bir şey bilmemem gerekiyordu. Fakat ameliyat sonrasında kaldığım odada, uyandığımdan haberi olmayan hemşireden duyduğum kadarıyla, “dünya üzerindeki en şanslı kızdım. Bir kasaba öteden kalp bulmak, nakil lotosunu tutturmak gibi bir şeydi”.

Hastaneden eve döndüğümde tam olarak donör de-
dektifine dönüşmüştüm. Nakilden önceki ve sonraki iki gün içinde iki komşu kasabada verilen ölüm ilanlarının hepsini okumuştum.

Başka ipuçlarım da vardı çünkü çirkin gerçek şöyleydi: Donör olmak için *doğru* şekilde ölmek gerekiyordu. Beynin çalışmasa da vücudun yaşamaya devam etmeliydi. Ve doğru zamanda, tercihen doktorların işlevini yitirmeden organları yeni evlerine götürebilecekleri bir hastanede ölmeliydin. Böbreklerin otuz altı saati oluyordu. Kalp ise en fazla altı saat dayanıyordu.

Bu ipuçlarının hepsi beni Mia’ya yönlendirmişti. Doğru zamanda, doğru şekilde, doğru kalple, tam olarak bir kasaba ötede ölmüştü. Geveze hemşire haklıydı: Şanslıydım. Kazı kazan oynamaya başlamalıydım.

Bana sarılan kız şimdi başka bir kızı kucaklıyordu. İkisi de ağlıyordu. Yoğun bir ağlama havası vardı. Gazetede ki fotoğrafta yer alan kadın da ağlıyordu ve şimdi, tabanında gömülmeyi bekleyen gümüş bir vazo bulunan küçük kaya bahçesinin önünde durduğunu görebiliyordum.

İçimden hafif bir ürperti geçti. *Mia*.

Evet. Chloe haklıydı, buraya *gelmemeliydi*. Ne düşünüyordum ki? ÖLDÜKTEN SONRAKİ DOĞUM GÜNÜ PARTİSİNDE insanları ölü arkadaşları hakkında sorgulayabileceğimi mi sanmıştım?

En azından maskemi arabada bırakmıştım da (affet beni anne ve bağışıklık sistemim) *tam anlamıyla* aykırı görünmüyordum. Yine de kötü bir fikirdi. Ancak koşarak arabama dönmeden yaşlı bir adam mikrofonu eline aldı ve herkes susunca *aşın* belli etmeden gidemedim. Arkada kalmaya karar verdim. Sadece gözlemleyecek, Chloe'nin dediği gibi fazla yaklaşmayacaktım.

Kim olduğumu bilmek zorunda değillerdi.

Mikrofonun başındaki adam, Mia'nın tarih öğretmeni olduğunu söyledi. Mia'nın harika bir öğrenci olduğundan bahsetti. Dünyayı derinlemesine sorguladığını belirtti. *Belki fazla derinlemesine*, dediğinde herkes güldü.

İnsanlar teker teker çıkıp konuştular. Sıradan bir anma töreniydi: İnsanlar ağlayıp Mia'yla anılarını, balonlu sakız aromalı dondurmayı sevdiğini ve hep fikri olduğunu anlattılar. Çok iyi ukulele çalabildiğini.

Bunların bazılarını okuduğum gazete yazılarından biliyordum: *16 yaşındaki gencin sel nedeniyle ani ölümü, Utah kasabasını sarstı*. Ama her yeni bilgi parçasını aklıma not ettim.

Bunu başarabilirdim. Kesinlikle yapabilirdim. Bilgiyi alıp giderek yeni hayatıma koyulabilirdim.

Mikrofonu alma sırası, gazete küpüründeki aile fotoğrafında yer alan çocuktaydı. Posterdeki kızdan birkaç yaş küçük görünüyordu. Sarı saçları (çocuğunki biraz daha kısaydı) ve yeşil gözleri aynıydı, sadece kardeşinin gözlerinin kenarları pembeleşmişti.

“Bugün ablamın on yedinci doğum günü olacaktı...”

Mia’dan dünyaya, kendisine bir hediyeymiş gibi bahsetmesi göğsümü sıkıştırdı. Son hediyesi de kendi bedeniymiş gibi konuşuyordu.

“Doktorlar bize altı organının başka insanların hayatlarını kurtardığını söylediler.”

Çalıntı kalbim tekledi.

İçimdeki gümlleme sesi sağır ediciydi. Bu yabancı kalbin her daim farkında olsam da şu anda adeta *her yerdeydi*. Kulaklarımda. Boğazımda. Beni o tanıdık soluklanma ihtiyacına zorlayan bir güçle içimde zonkluyordu. Ya başkaları da duyabiliyorsa? Ya da kim olduğumu, neden geldiğimi yüzümden okuyabiliyorsa?

Bu kızın arkasında bıraktığı parçalardan bahsetmekle, onları alan kişiyi davet edilmediği anma töreninde kanlı canlı, yaşayıp nefes alırken görmek bambaşka şeylerdi.

Kalabalıktan biraz uzaklaşarak yavaş yavaş dairenin dışına çıktım. Arabama deli gibi koşmayı düşünsem de fazla uzakta duruyordu.

İşte o zaman gördüm. Solumda küçük bir kapı vardı. Hiç düşünmeden eğilerek içinden geçtim ve kapıyı arkamdan kapadım. Güm güm atan kalbimi sakinleş-

tirmek için gözlerimi birkaç saniyeliğine kapalı tutarak
doğrulduum.

Nihayet açtığımnda içerisi karanlıktı.

Ve küflü.

Gözlerimi yavaşça alıştığında taştan duvara kazınmış
ROSE AİLESİ MOZOLESİ yazısını okudum.

Yok artık.

Resmen mezar odasının içindeydim. Birinin ebedî
istirahatgâhına izinsiz girmiştim.

Bugün ucubelik konusunda kendimi aşmıştım.

Arkamı dönüp kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum ki
arkamdan gelen bir hışırtı beni olduğum yere mıhladı.
Gölgelerden gelen bir ses taş duvarlarda yankılandı.

“Ee. Buraya sık gelir misin?”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ses yerimden sıçramama neden oldu. Tam anlamıyla. Başım, Rose ailesinin mezarının alçak tavanına çarptı.

“Söylesene,” diye devam etti ses. Kalındı ancak loş ışıkta mezarın en arkasında, taş bir banka bir şeyin üzerinde oturan şeklini seçebiliyordum. “Kendini sık sık mezarlarda saklanırken bulur musun?”

Gölgelerin içinde fısıltıya benzer bir sesle konuştum. “Saklanmıyorum ben.”

Başka bir hıştının ardından ayak sesleri geldi. Benden bir baş uzun bir çocuk, taşın içindeki küçük pencereden süzülen ışığın altına yürüdü. Gözleri, altından çıkan koyu renk saçlarını zar zor barındıran kamuflaj desenli beyzbol şapkasının altında kısmen gizlenmişti ve ellerini kot pantolonun ceplerine sokmuştu. Çamurla kaplı botları, ufak alandaki bütün tozları kaldırıyor, nefes almayı yeniden zorlaştırıyordu.

Ya da belki, birlikte bir sırrın içindeymişiz gibi yarım bir gülümsemeye bana baktığı için böyle hissediyordum.

“Tamam, o zaman söyle,” dedi. “*Sen de* benim saklandığım şeyden saklanmıyor musun?”

“Yani...”

“Onlardan.” Başını pencereye doğru eğdi. Dışarıdaki anma töreni devam ediyor, bir kız mikrofona konuşuyor, daha doğrusu ağlıyordu. Ne dediği anlaşılmıyordu.

“Çok komik.” Başını sallayıp gülümseme de gülümsemesi gerçek değildi. Doktor Russell anneme, yeni kalbimi bana yalnızca on yıl daha kazandıracağını söylerken yüzünde oluşan gülümsemeyi andırıyordu. Sanki evren hastalıklı bir şaka yapıyordu. “Onu *tanımıyorlardı* bile.”

Gözlerini bana çevirdi.

“*Sen* tanıyor muydun?”

Kısmen soru ama daha çok suçlamaydı.

“Ben... Benim...” Tam olarak ne olduğumu açıklamaya çalışırken duraksadım. Ölüm ilanlarından ve haberlerden Mia’ya dair öğrendiğim her şey zihnimde dönüyordu. On altı yaşındaydı. Bir tane erkek kardeşi vardı. Naklimden bir gün önce yarık kanyonda ani bir sel olmuştu. Nakil *olduğum* gün, tam olarak altı saat kadar önce ölmüştü. Birisi ukuleleden bahsetmemiş miydi?

Gerçekten iyi olduğu kesindi.

“Bir grupta tanışmıştık,” dedim. “İnternette. Ukulele için.”

“Ukulele mi?”

“Ukulele meraklılarıyız.”

Çocuk gözlerini kısarak beni inceledi. Daha dik durup yara izim görünmesin diye gömleğimi düzelttim, bir

yandan da olabildiğince güvenilir, ukulele çalan biri gibi görünmeye çalışıyordum. Her nasılsa artık.

“Ben Clayton,” dedi, gözlerini ayırmadan.

Ardından *elini uzattı*. Annemin sesinin, bana insanlara dokunmamam gerektiğini hatırlattığı bir saniye boyunca aramızda durdu. Ama elini *geri çeviremezdim*, değil mi? Özellikle de bu davetsiz mezar misafiri havamdan kurtulmak istiyorsam.

Kendime daha sonra elimi dezenfektanda yıkayacağıma dair söz vererek hızla sıktım.

“Aa, evet, ıı, Mia senden bahsetmişti.”

Bunun neden söylediğimi bilmiyordum.

“Senden bahsetmediği kesin, Mezarlık Kız.” Boyundaki kravatu gevşetti. Gömleğinin kumaşında boylu boyunca uzanan katlama çizgileri hâlâ yerindeydi ve kravatu çekiştirilişine bakılırsa benim bu hastalıklı doğum gününde bulunurken hissettiğim kadar rahatsızlık duyuyordu. “Nereden geldim demiştin?”

“Bir şey demedim,” dedim. “Ama Cherry Hill’de yaşıyorum.”

Yine bana göz attı.

“O zaman söylesene. Nasıl oldu da sen beni duydun ama ben seni ve bu şüpheli ve ayıptır söylemesi, saçmalığın daniskası internet ukulele grubunu hiç duymadım?”

Muhtemelen yakamı sıyrıp koşarak kaçmalıydim. Fakat sırf kusursuz kemik yapılı çocuğun biri beni korkuttu diye eve eli boş dönecek değildim. Cevaplarımı almadan olmazdı.

“*Sen* ukulele çalabiliyor musun?” diye sordum.

Beni ve sırrımı çözmüş gibi bakıyordu. “Hayır.”

“Bak işte. Bizimki son derece seçkin bir kulüp.” Bunu hissettiğimden daha özgüvenli söylemiştim.

Çocuk beni yine dikkatle inceledi. Koca, yalancı aydede yüzüme bir saniye daha baktıktan sonra ifadesi biraz olsun yumuşadı. Bakışlarında uzak bir geçmişe özleme benzer bir şeyler daha vardı.

“Mia’yla üçüncü sınıftan beri yakın arkadaştık. *Ayrıca* fazlasıyla seçkin bir kulüpteydik.” Yeniden pencereye döndüğünde gözlerini öyle çok kırıştırdı ki o anlık yumuşaklık da göz açıp kapayıncaya kadar gitti. Ağlayan kız mikrofonu başkasına uzatırken çenesi gerildi. “Ve kesinlikle bu sahtekârları içermiyordu.”

En yakın arkadaşı.

Birden bu ufak mezar odası *inanılmaz* küçük hissettirdi. Ve kulaklarımda atan kalbin gümbürtüsü iyice arttı. Kahretsin. Resmen *Gammaz Yürek* şiirini yaşamak üzereydim.

“Şaka yapıyorsunuz herhalde.” Clayton ağzı açık, pencereye yaslanmıştı. Şimdi bir grup çocuk vazoun başında durmuş, “Stand By Me” şarkısının a cappella versiyonunu söylüyordu. Anma töreninin bu son hamlesi, Clayton’un kravatıyla zaten gergin olan ilişkisini kopardı. Kravatı tek bir sinirli hareketle yırtıp attı.

“Şimdi onu seviyorlar, öyle mi?” Kravatını şarkıyı söyleyenlere doğru savurdu. “Ama Mia geçen sene seçmelere girdiğinde ona aldırış ettiler mi? Şuna bak.”

Aile fotoğrafındaki adamı işaret etti. Adam şu anda, kollarını kadının omuzlarından ayırmadan gözyaşlarını siliyordu.

“Babasına mı?” diye sordum, bunu bildiğim için kendimle kısmen gurur duyuyordum.

“Tam bir ikiyüzlü. Yılın babası gibi davranıyor bir de.” Sesi giderek yükseliyor, öfkeyle doluyordu. “Sırf öldü diye, öyle mi?”

İkinci kelimeyi biraz bağırarak söylemişti. Sesi mozolenin duvarlarında lastik top misali sekti, son hecesi ölmüş Rose ailesi üyelerinin isimlerinin yazılı olduğu küçük plakada yankılandı.

Clayton şapkasını çıkarıp parmaklarıyla saçlarını karıştırdı.

“Affedersin, ben...”

“Hayır, hayır, sorun değil,” dedim ve ölü en yakın arkadaşların anma törenlerinde söylenecek boş ve klişe bir şey söylemek üzereyken durdum. Clayton belli ki bu doğum günü anma törenin şakadan ibaret olduğunu düşünüyordu. O yüzden Chloe’nin yapacağı şeyi yaparak ölümün suratına kahkahayı bastım. “Duygusal olman normal. Sonuçta hayat memat meselesi.”

Clayton faltaşı gibi açılmış gözlerini bana dikti.

“Az önce ölüm şakası mı yaptın sen?” diye sordu. “Ölü arkadaşımın doğum günü partisinde?”

“Belki?”

Bir adım gerileyip beni baştan aşağı süzdü. Birdenbire, ben sekizinci sınıfta hayata *sayonara* derken modası geçen

bir etek giydiğimin farkına vardım. Hem bu sabah saçımı taramış mıydım?

O bana bakarken saçlarımı düzelttim.

“*Son derece uygunsuzdu.*” Gözlerini doğrudan bana dikti, yarım sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşecek gibiydi. “Mia’nın seni ne neden sevdiğini anlayabiliyorum.”

Sesindeki öfke gitmiş, yerine başka bir şey gelmişti. Hafiften... flörtöz olabilir miydi? Kalp yetmezliği, soluk kesen bir aşka zaman bırakmadığından bu meseleyle ilgili deneyimlerim, özellikle *İlk Isıntı Aşk* gibi kitaplardan ibaretti. Yani, evet, muhtemelen kafamda kuruyordum ancak bu Clayton denen, çenesi taştan yontulmuş çocuk bana hâlâ çalıntı kalbimi, ne bileyim, kıpır kıpır eden bir şekilde bakıyordu.

“Seni cenazeden hatırlayamadım,” dedi.

“Gelmedim.” Nedeninin, ölen kalbimi çıkarmak için göğüs kafesim kırılıp açıldıktan sonra hastane yatağında yatmam olduğundan bahsetmedim.

“Kendini şanslı say o zaman. Travma severlerden başka bir şey yoktu.” Kravatı gevşek bir şekilde boynuna takıp gömleğinin üst düğmesini açtı. “Onlara göre Mia sadece bir manşetti, sıradan bir kasabanın silik kızıydı.”

Kolumu soğuk taşa yaslandım. “Benim için öyle *değildi* ama.”

Bu mezar odasına geldiğimden beri ilk kez doğru şeyi söylüyordum. Clayton’un yüzü biraz olsun yumuşadı.

“Peki nasıl seninle daha önce tanışmadım?”

“İl, Mia ile hiç bizzat tanışmadık. Çok istedik. Ama, ne bileyim, fırsat olmadı işte.”

Bir an gözlerime baktığımda aramızda içimde deli gibi atan kalp kadar gerçek bir şeyler geçti.

Clayton arka cebinden telefonunu çıkardı. “Sana nasıl ulaşabilirim?”

Kalp tam anlamıyla çıldırdı.

“Numaramı mı istiyorsun? Burada?” Etrafımızdaki taş duvarları gösterdim. “*Son derece uygunsuz.*”

Ellerini savunurcasına kaldırdı.

“Hey hey hey. Mia hakkımda ne söyledi bilmiyorum ama mezarlıklarda kızları tavlayan sapığın teki değilim ben.”

“Bir sapık da *tam olarak* böyle söylerdi,” diye cevapladım.

“Pes ediyorum, Mezarlık Kız. Pes ediyorum.” Bana doğru bir adım attı. Ona bakmak için başımı geriye doğru eğmem gerekti. Bu kadar yakında, ela gözlerinin altındaki burun kemerine sıralanmış çilleri görebiliyordum. “Numaranı istiyorum çünkü Mia’yla arkadaştıysan...”

“Ki öyleydim.”

“Tamam, Mia’yla arkadaş *olduğun için*,” –onayımı beklerken kaşlarını kaldırdı– “üzerimde çalıştığım şey ilgini çekebilir. Onun için.”

Chloe’nin uyarı çanları kafamda çınladı: *Dikkatli ol. Fazla yaklaşma.* Mia’nın en yakın arkadaşına telefon numaramı vermenin *aşırı fazla yaklaşmak* olduğuna yüzde yüz beş emin gibiydim.

Fakat içimdeki kalp, hem yeni hem tuhaf hem de muhteşem bir şekilde tekliyordu.

“Eğer Mia içinse...” Oluşturduğu kaydın altına telefon numaramı girdim: *Mezarlık Kız*. Telefonu geri uzattım. “Aslında adım Sydney.”

Gözlerinin önüne düşen koyu saçlarının arasından baktı. “Ee, Sydney, Mia burada saklandığınızı bilse ne derdi, biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Ödle,” dedi.

Sahte bir kahkaha attım. “Klasik Mia.”

Kendimden tiksiniyordum.

“Buradan çıkıp kalabalığa katılmam gerektiğini söylediler,” dedi. “Destegimi göstermek için.”

“Evet.”

“Yaniiii...” Kendisini durdurmamı bekler gibi kelimeyi uzattı. “Sanırım yaşayanların diyarına dönme vakti geldi?”

“Sanırım.”

Mezar odasının girişinde durduğunda akşamüstü güneşi dış hatlarını belirginleştirdi.

“Dünyadaki onca kasabada onca mezar varken...”

“Benimkine girdi.” Hiç düşünmeden annemin en sevdiği filmlerden birinin meşhur alıntısını tamamladım. Clayton şaşırmış görünüyordu.

“*Kazablanka*’yı biliyor musun?”

Omuz silktim. “Klasiktir.”

“Mia da öyle diyor.” Duraksadı, çenesi bir kez daha gerildi. “Demişti. Mia da öyle *demişti*.” Geçmişten kur-

tulmaya çalışır gibi başını salladı. “Bizim yaşımızdaki başka kimsenin öyle eski şeyleri bildiğini sanmıyorum.”

“Eh, belki ben başka kimse değilimdir.”

Ufak bir selam verircesine beyzbol şapkasının ucuna dokunduktan sonra yüzünde, yine de gergin, zorlama görünen yarım yamalak bir gülümseme oluştu. Ancak gözleri ciddi olduğunu belli ediyordu.

“Hayır, Mezarlık Kız, öyle olduğunu sanmam.”

Mezar odasında oyalanarak onun gruba katılmasını izledim. Clayton, şapkasının siperini indirilmiş, ellerini yeniden cebine koymuş halde kenarlarda takıldı. En gö-nülsüz gülümsemesinin izi bile silinmişti. Nedenini merak ettim. O neyden saklanıyordu?

Fakat en çok, küçük beyaz yalanlarımın ne zaman gerçek yalanlara dönüştüğünü merak ettim. Ne zaman devasa, utanmaz kurmacalara dönüştüğünü.

Çünkü Mia’yla arkadaş *değildim*.

Hayatım boyunca ukuleleye dokunmamıştım bile.

Ayrıca...

Clayton kendisine baktığımı görünce bana doğru kaş-larından birini hafifçe kaldırdı. Nefesim kesilirken tekrar taş duvara yaslandım.

Ayrıca, bu çocuğun en yakın arkadaşı hayatta kalama-dığı için hayattaydım.

Chloe yanıliyordu; bu, sadece kötü bir fikir değildi.

Bugüne kadarki en berbat fikrimdi.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi gün ilk mesaj geldi.

Telefonum çaldığında Chloe ile FaceTime’da konuşuyordum, ki annemle babam evde, Chloe ise ekranımdan bana bakıyor ve sosyal çevrem bundan ibaret olduğu için bu bildirime biraz telaşlanmışım.

Fakat bir mesaj gelmişti.

Bugün herhangi bir kabristana sızdın mı?

Bilinmeyen numaradan gelen mesajı kaydırarak kapatırken içimdeki kalp yine hafifçe pır pır etti. Düşünecek zaman bulduğumda, özellikle bu bilinmeyen kişiyle konuşmamam gerektiğinin farkına varmışım.

“Kimdi o?” diye sordu Chloe.

“Hiç kimse.”

“Hiç kimseden mesaj mı geldi?” Chloe küçük beyaz yalanlara *asla* pabuç bırakmazdı.

“Bir çocuk işte,” dedim. “Dünden.”

“Çocuk mu?” Chloe’nin yüzü anında ekrana yapıştı. “Bana ağlayan kızlardan, erkek kardeşin nakil konusundaki vicdan azabından ve çayırlardaki ineklerden bahsetmiştin ama bir çocuk? İşte *ondan* bahsetmedin.”

Omuzlarımı silktim. “Önemi yoktu.”

“Sydney Abigail Wells. Hemen. Dökülüyorsun.”

İç çeksem de Chloe’ye hayır demek nafileydi. O yüzden ona utanç verici olayın tamamını anlattım. Mozolede tanışmamızı. Benimle flört etme ihtimalini. *Son derece uygunsuz* deyişini taklit etmeye çalıştım.

“Kesinlikle flört etmiş,” diye kararını verdi Chloe. Gülmsemesi o kadar genişti ki yanakları patlayacak sandım. Sırıtişını kontrol altına alıp sahte bir ciddiyet takındı. “Gerçi bu taşra çocukları hakkında dedikodular duymuştum, o yüzden bu soracağım soruya tüm dürüstlüğüyle cevap vermen lazım.” Abartılı bir şekilde duraksayarak iç geçirdi. “Kot pantolonu dar mıydı?”

“Senin ciddi sorunların var.”

“Ne var? Kovboylardan hoşlandığımı *biliyorsun*.”

“Ve sörfçülerden. Ve kayakçılardan. Ve sadece senin ortaya çıkarabileceğin gizli çılgınlıkları olan ineklerden.”

“Ne diyebilirim ki? Fırsat eşitliğine inanıyorum.” Yine sırıtiyordu. Oksijen tankına ve aksayan kalbine rağmen bu yıl erkeklerle arasını epey sıkı tutmuştu. Peki ben? Erkek arkadaş bir yana, daha ilk öpücüğümü bile yaşamamıştım. Chloe ile farkımız da buradan geliyordu sanırım; o muhteşem bir son ararken ben ölüm zamanımdan önce ölmeye başlamıştım.

Chloe bir kez daha ekranda bana parmağını kaldırdı. “O çocuğu bir dahaki görüşünde beni FaceTime’la ara. Levi’s durumunu bizzat tartacağım.”

Başımı iki yana salladım. “Bir dahası olmayacak.”

“Sydney. *Ertesi gün* mesaj attı. Bunun tek bir anlamı olabilir: Sana *kur* yapıyor. Okuduğun o kitaplardan hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Gözlerimi devirdim.

“İlk olarak, romantik komedinin içinde falan değiliz. Kimse kimseye *kur* yapmıyor.” Bilinmeyen numaradan gelen mesaja bir kez daha göz ucuyla baktım. “İkincisi, durum karışık.”

“*Hayat* karışık, Syd.”

“Hayır, sen...” Duraksadım. “Anlamıyorsun.”

“Hakikaten saçma sapan bir olay uydurduğunu anlıyorum. Tam bir sapık gibi davrandığını söylemiştim ama yine de yaptın ve durum artık değişti.”

“Ne durumu?”

“Bay Levi’s’ı kastediyorum! Kırılgan, geçici hayata tutunan en yakın arkadaşın olarak o atı sürebildiğin kadar sürmelisin diyorum.”

“Chloe!”

“Mecazen tabii.”

“Ben de *sana* diyorum ki, öyle bir şey olmayacak.”

“Niye?”

“Çünkü.” Söylemek için kendimi hazırlamam gerekti. “Çünkü onun en yakın arkadaşıydı.”

“Kimin?”

“Mia’nın. O kızın. Şu...” Zorlukla yutkunup telefona fısıldadım. “Donörün.”

“Ah.” Chloe midesine yumruk atmışım gibi sandalyesine yaslandı. İdrak etmesine şahit oldum. “Ah hayır. Hayır hayır hayır.”

“Evet.”

Chloe başını salladı. “Peki ya o kız hakkında yanılıyorsan?”

“Yanılmıyorum.”

“Şu çocuk da olabileceğini söylemiştin, değil mi? Hani otoyolda kaza yapan?” dedi Chloe. “Belki donör *odur*.”

Annesi Chloe’ye ilaçlarını getirince cevabımı beklettim. Ara sıra yaptıkları “nakil çocuğu anneleri” kontrolünde anneme bahsetmesini istemiyordum. Annem birkaç hafta önce ölüm ilanlarının, gazete küpürlerinin ve donörüm hakkındaki ipuçlarının yer aldığı araştırma defterini bulduğunda hiç memnun *olmamıştı*.

Bu konuda epey tartışmıştık. Annem sağlıklı olmadığını söylemişti. Ben de katılmıştım. Bırakacağımı söylemiştim.

Sonra defterimi daha iyi saklamıştım.

“Selam, tatlım,” dedi Chloe’nin annesi, ekrana el sallayarak.

“Merhaba, Bayan Munoz.”

“Yeni kalbin nasıl?”

“Atıyor.”

Gülümseyip Chloe'nin sırtını okşadı.

“İyi şansını biraz buraya da bulaştır, olur mu?”

“Olur,” dedim.

O gittikten sonra ne olur ne olmaz diye fısıldadım.

“Otoyoldaki çocuk *değil*. Güven bana. *Biliyorum*.”

Chloe duraksadı, ağzına bir hap atarken eli havada kaldı. Gözlerini kapadı. “Bak bak bak. *Ne biliyormuşsun?*”

Omuz silktim. “Ailesini arayıp kan grubunu onaylamak için hastane personeli taklidi yapmış olabilirim.”

“Syd!”

“Biliyorum, biliyorum. Ama öğrenmek *zorundaydım*.”

“Ee?”

“Kan grubu A negatifti. Yani Mia. O *olmalı*.”

Chloe son hapını da yuttu. “Tamam, demek oymuş. Gizem çözüldü. Hayatına devam et.”

Chloe hâlâ anlamıyordu. Gözlerimi açıp *onun* kalbinin *benim* göğsümde attığını hissettiğimden beri sadece şunu düşünüyordum: *Kalbim gitti. İçimde başka birinin, bir yabancının kalbi var.*

Sanırım tam da annemin tepemde ağladığı, babamın ağlamamaya çalıştığı ve hemşirelerin, “Harikaydın, tatlım,” dedikleri o anda başlamıştı. O *birini* düşünmeye başlamıştım. Şimdi benim içimde atan bu hayatla ne yapacaktım?

“Sadece adını bilmem yetmez,” diye açıkladım. “Kim olduğunu öğrenmem lazım. Kalbinin ne istediğini.”

Chloe gözlerini devirdi. “Yine aynı saçmalığa başlama.”

“Haklı olabilirim,” dedim. Bu tartışma, kalbin asla unutmadığına, asıl sahibinin bazı hücrel parçalarını korumaya daima devam ettiğine dair o makaleyi okuduğumda başlamıştı. Mesela, hayatı boyunca vejetaryen olan birinin canı, nakilden sonra ilk kez et çekmeye başlayabiliyordu. Ya da hiç tanışmadığı birini tanıyabiliyordu.

Chloe bunun saçma olduğunu düşünüyordu. Ama ya değilse?

Chloe iç çekti. “O kalp artık *senin*, Syd. Yani haklısın: O çocukla olmaz. O senden *sahiden* hoşlansa bile.”

“Ama *ondan* hoşlanıyordu. Mia’dan bahsedişini bir görseydin, Chloe. Kalbinin bende olduğunu bilse kesinlikle flört etmezdi.” Cenazedeki sahtekârları izleyen Clayton’ın öfkeli yüzü gözümün önüne geldi. “Benden nefret ederdi.”

Bana kim olduğunu söylediği anda bunları anlamış olsam da yüksek sesle dile getirmek kalbime ufak bir ağrı saplamıştı. Güçlü, kardiyoğa gitmemi gerektirecek türden bir ağrı değil, kaybın belli belirsiz sancısıydı.

Ancak bir şey kaybettiğim yoktu. O mezarlığa gitmem gerekiyordu. Clayton’la tanışmamalıydım. Üstelik, o mezar odasında ihtiraslı aşk macerası yaşamamıştık. Tanışmış ve flört etmiştik, o kadar.

Çünkü bu hikâye ancak *bu kadar* ilerleyebilirdi.

“Haklıydın,” dedim. “Hataydı. Hepsi. Bu yüzden ona kesinlikle cevap vermeyeceğim. Yani başka bir şeyden bahsedebilir miyiz *lütfen*? Mesela sende işler ne durumda? Berbat görünüyorsun.”

Chloe *ne yaparsın* der gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Cidden, Chloe, konuş benimle. Ne oldu?” diye ısrar ettim.

“Beni tanıyorsun, pozitif *olmadan* duramam,” dedi cansız bir kahkahayla. Ortak kan gruplarımız hakkında yapmayı en sevdiği şakaydı.

Bu yüzden, teknik olarak Mia’nın kalbi Chloe’yi de kurtarabilirdi. Kan gruplarımız, nakil bölgelerimiz, berbatengiz seyirlerimiz aynıydı. Ancak kalbi ben alınca Chloe’ye beklemek, Mia’ya Podunk mezarlığındaki bir kayanın altındaki vazoda olmak, bana ise erkeklerle flört edebilecek sıradan bir kızmışım gibi davranmak kalmıştı.

Chloe’nin benden nefret etmemesi şaşırtıcıydı. Bazen etmesi gerektiğini düşünüyordum.

“Kalbin yolda, Chloe. Biliyorum ben,” dedim.

“Yapma şunu,” dedi.

“Neyi?”

“Ne olduğunu biliyorsun.” Kendini toplar gibi gözlerini bir saniyeliğine kapadı. Tekrar açtığında gülümsedi. “Ee, bu dar kot pantolon durumunda yargımız nedir?”

Gözyaşını öyle hızlı bastırdı ki neredeyse görmeyecektim.

Ama gördüm.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yeni mesaj iki gün sonra geldi.

Annem haftalık kontrolüm için beni Salt Lake'teki hastaneye götürürken telefonum titredi.

Bu *gerçekten* Sydney'in numarası, değil mi? Ölümcül bir mizah anlayışı olan ukulele tutkununun?

Annem otoyoldaki dizel araçlardan kaçarken göz ucuyla bana baktı. Bu yolu o kadar çok kullanmıştık ki muhtemelen gözü kapalı bile gidebilirdi.

“Chloe mi?” diye sordu annem.

“Evet.”

Annem, gözlerini üzerimde gerekenden bir saniye uzun tuttu.

“Değerleri düşüşte,” diye ekledim garanti olsun diye.

“Zavallı kız,” dedi annem. “Annesiyle görüşeyim bari.”

Sanırım kalbi Chloe'den önce almam konusunda, annem de en az benim kadar suçluluk hissediyordu. Teknik olarak Chloe listeye daha önce girmiş olsa da nakil olmak,

şarküteride sıra almaya benzemiyordu. Daha çok, coğrafi bölgelerine göre ayrılan ve organlar geldiğinde ne kadar hasta olduklarına göre sürekli sırası değişen, umutlu insanlarla dolu bir havuzdu. Yani birkaç hafta önce kalbim devasa bir çöküş yaşamasa, ameliyat sonrası kontrolüne giden kişi Chloe olur, ben de bir tanktan oksijen çekmeye devam ederdim. Fakat kalbim fena halde arızalanmaya başlamıştı, sonra kendimi, annemin saçımı okşadığı, babamın elimi tuttuğu ve hepimizin *sonun geldiğine* emin olduğumuz hastane yatağında bulmuştum.

Ancak sonumla karşılaşmadan son kez sahneye çağrılmış, ikinci bir şans elde etmiştim. Kötü şansım beni listenin en tepesine taşımıştı. Kalbi alan da Chloe değil, ben olmuşum.

Clayton'ın son mesajını ekrandan sildim.

Hastaneye vardığımızda onu veya mesajlarını düşünmemeye çabaladım. Ekokardiyografimi çektirirken ekrandaki görüntülere, kalbin siyah beyaz ultrason atışına odaklandım.

Teknisyen, küçük, kayganlaştırıcı kaplı aleti göğsümde aşağı yukarı gezdirdi. Mitral kapağı, odacıkların arasında minik bir dil misali kıpırdıyordu. Teknisyen şimdi karıncıkları ölçüyordu. Mia'nın kalbinin benimkinden çok daha sağlıklı olduğunu anlayabiliyordum. Nakil masasına geldiğimde, sağ alt odacığım yeterince hızlı püskürtemediği kanlardan dolayı şişmiş haldeydi.

Teknisyen sesi açtığında Mia'nın kalbinin atışı odayı doldurdu. *Güm güm güm*. Mia hakkında pek bir şey bilmiyor olsam da kalbinin güçlü olduğu belliydi. Her atış kusursuz bir ritimle kan pompalıyordu.

Bunu, *onun* kalbinin benim içimde attığını görse Clayton'ın nasıl tepki vereceğini düşündüm.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi teknisyen. Aleti havaya kaldırıp duraksadı.

“Öyle mi?” diye sordum. Monitördeki kalp atışı hızlandı, karartılmış odada iyice hızlı atmaya başladı.

Kadın gülümsedi. “Bunun biyopsiden iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Nefesimi bıraktım.

“Kesinlikle.”

Tamam, demek teknisyen zihin okuyamıyordu. Tanrı'ya şükür. Rawlins Ridge'e gittiğimi kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Ancak teknisyen yanılmış da sayılmazdı. Eko, doktorların Mia'nın kalbinden ufak bir örnek almak için içime kablo daldırmalardan *çok daha* kolaydı.

Çünkü kalp, çoğu zaman başının belada olduğunu söylemiyordu. Teslim bayrağını çekmektense kendi kendini bitiren, kavgacı, küçük şerefsizin tekiydi. O yüzden doktorun, *Sorun kalbinde olabilir*, diyorsa büyük ihtimalle öyleydi ve aylardır tam bir yetmezliğe doğru ilerliyor demekti.

Bana kalırsa epey kalitesiz bir mühendislikti. Ama doktorlara sorsanız? Adına kardiyomiyopati diyorlardı; Yunancada *kalp rahatsızlığı* anlamına geliyordu. Yunanlara haklarını vermek lazımdı, her şeye güzel kelimeler bulabiliyorlardı.

“Eh, bugün biyopsi yok,” dedi teknisyen, elektrotların bağlantısını kesip bana göğsümdeki jeli silmem için havlu uzatırken. “Rahatla, kızım. Zor kısmı atlattın.”

Doktor Russell içeri girdiğinde ağzı kulaklarındaydı. Dürüst olmam gerekirse, zaten sürekli gülümseyen bir kadındı. Bu yüzden geçen şubat ayında kaşları çatık halde içeri girdiğinde başımın ciddi belada olduğunu anlamıştım.

Bize bir sürü sayıdan ve istatistikten de bahsetse de ben en çok yüzünü hatırlıyordum. Ve babaminkini. O da her şeyde umut ışığı gören türden bir adamdı. Ama o gün? Sanki nihayet gerçeği; öleceğimi fark etmişti.

Öyle... yıkılmış görünüyordu ki. Kendimden nefret etmişim.

Fakat bugün herkes gülümsüyordu.

“Ee, Sydney,” dedi Doktor Russell. “Bu kalp seni seviyor.”

“Biz de onu seviyoruz!” dedi annem, elimi sıkarak.

Doktor, laboratuvar sonuçlarımın ne kadar “fevkalade” olduğundan bahsetti. İki haftada bir ve yakında ayda bir gelebileceğimizi söyledi. Annem birazcık ağladı. Gözyaşı kanalları, buradayken tam kapasite çalışmaya koşullanmıştı.

“Uzun lafın kısıası,” dedi Doktor Russell. “Herhangi bir reddedilme belirtisi görmüyorum.”

Ah şu koca, kötü organ nakli sonrası canavarı. Tabii aslında vücudumun reddetmesi, canını yakabilecek bu yeni ve korkunç şeyi uzaklaştırması *gerekmez* miydi? Saati saatine aldığım reddedilmeyi önleyen ilaçlar, bağışıklık sistemimi *biraz rahat olup* beni kurtarabilecek tek şeye saldırmaması için kandırmaya yarıyordu.

“Bunun için anneme teşekkür edebilirsiniz,” dedim. Hapları sayan, ilaçlarım için alarmlar kuran ve kalbe iyi gelen besinleri araştırmak için gece geç saatlere kadar ayakta kalan annemdi.

“Eh, her ne yapıyorsanız devam edin.” Doktor Russell küçük dönen sandalyesini yanıma yanaştırdı. “Fiziksel tarafta işler gayet iyi ama... zihinsel durumun nasıl?”

“İyi,” dedim.

Annemle Doktor Russell, bensiz konuştuklarını gösteren bir biçimde bakiştılar.

“Peki ya arkadaşların?” diye sordu.

“Varlar.”

Annem *pek de* gizli olmayan bir şekilde boğazını temizledi. Tamam, kalabalık bir yakın arkadaş grubum falan yoktu ama kimin umurundaydı ki? Tek ihtiyacım olan Chloe’ydi.

Bree ve diğer arkadaşlarım, evde eğitime başlayınca bir süre daha yanımda kalmışlar ancak sonra işler, ne bileyim, tuhaflaştı işte. Elbette dedikodular çıkmıştı: Hamile olduğum için okula gitmiyordum. Uyuşturucu için rehabilitasyundaydım! Bulaşıcıydı! Ayrıca, ilgi alanlarımız tamamen farklılaşmıştı: Onlar geleceklerini planlarken ben cenazemi planlıyordum.

“Peki internet siten?” diye devam etti Doktor Russell. “Adı neydi sahi?”

“Bekleme Listesi.” Bacaklarımı hareket ettirdim. Muayene koltuğundaki kâğıt altımda hışırdadı. “Ara verdim.”

Doktor Russell bilgisayarına not alsa da internetteki varlığımın herhangi bir şeyle bağlantılı olduğunu sanmıyordum.

“Annen donörüne epey ilgi gösterdiğini söyledi. Galiba biraz...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi duraksadı. “Araştırma yapıyormuşsun?”

Anneme baktım. Nakil ekibime defter olayında bahsettiğinden haberim yoktu.

“Yeni kalbin hakkında sorularının olması son derece normal,” dedi Doktor Russell, ben başka bahane uydurmaya kalkışmadan önce. “Ailesine mektup yazmayı bir kez daha düşündün mü? İsimsiz yollayabiliriz, böylece bir sürü insan ihtiyacı olan kapanışı hissetme fırsatı bulur. Hayatlarına devam etmelerine yardımcı olabilir.”

“Evet,” dedim. “Belki.”

Bilgisayarımdaki paylaşılmamış videoların yanında, aynı mektubun bir sürü bitirilmemiş versiyonu yokmuş gibi konuşmuştum. Ne diyecektim ki? *Hey, benim. Kızınız/ablanız/en yakın arkadaşınız öldü diye yaşayan kız. Kalp için sağ olun. Güle güle!*

Doktor Russell biraz daha yanaştı. “Hissettiğin şey *normal*. Bazı insanlar nakilden sonra depresif veya kaygılı hissedebilirler. Bazıları suçluluk hisseder. Hatta utanç.”

Hissetmemin normal olduğu şeyler listesi boyunca başımı salladım. Ancak telefonum cebimde titrerken odaklanmakta güçlük çekiyor ve Clayton’ın ne dediğini, ayrıca DOĞUM GÜNÜ ANMA TÖRENİNE gittiğim için Mia’nın en yakın arkadaşının bana mesaj attığını bil-seler Doktor Russell ile annemin ne tepki vereceklerini düşünüyordum.

“Ama Sydney. Donörün hakkında gereğinden fazla endişelenmek hiç sağlıklı değil. Yalnızca sürecini hem zihinsel *hem de* fiziksel olarak yavaşlatmana yarar.”

Doktor Russell bilgisayar ekranını bana doğru çevirdi. Eko sonuçlarımı gösteriyordu.

“Her kalbin ritmi vardır; kanı içine çekip dışarıya pompalar. Tek işi bu,” dedi, kan akışını gösteren parlak kırmızıları ve mavileri işaret ederek. “Kalbin işlevini yitirdiğinde bu işi yapamadı. İçinde çok fazla şey tutuyordu ve dengesini, ritmini kaybetmişti.”

Metaforunu iyice anlayabileyim diye duraksadı ki şüphesiz anladım. Ardından çekmecesini açarak bana bir defter uzattı.

“Bu sana,” dedi. Çiçekli kapağını açıp sayfaları karıştırdım. Ajandaydı. “Odaklanacak başka bir şey bul. Yeni bir proje bul ya da eskisini devam ettir. Hatırladığım kadarıyla, tanıştığımızda yerel bir piyesi yeni bitirmiştin, değil mi?”

“Evet, *sonuncusuydu*,” dedim, tiyatro günlerimin geride kaldığını netleştirmek için kelimeyi vurgulayarak.

“Tamam, peki bu yaz? Herhangi bir planın var mı? Son sınıfa geçeceksin, değil mi? Liseden sonra ne var?”

Takvimleri, boş sayfaları, içi boş kareleri çevirdim. Sonrası *olmaması* gerekiyordu.

Doktor Russell bana peçete uzatana kadar duyulduğumu fark etmemiştim bile. Annem, muhtemelen çok ağlayan biri olmadığım için şaşırmış halde tepemde duruyordu ve açıkçası ben de kendime biraz şaşırmışım.

“Bu steroid duygu değişimlerine bayılıyorum,” dedim, yüzümü silerken. İkisi de korkunç acıma bakışları attığından tuvalete gitmek için izin istedim.

Bölmede yalnız kaldığımda tekrar takvime, asla planlamadığım onca zamana baktım. Gözyaşlarının yeniden biriktiğini hissettiğimde kapağını hızla kapadım. Burunumu sildim, sonra da aynadaki aksime *toparla kendini*, dedim. Sadece *ajandaydı*. Çıkmadan önce yüzüme biraz soğuk su çarptım.

Doktor Russell tuvaletin dışında bekliyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Ajandayı aramızda savurdum.

“Sadece burada çok fazla boş gün var,” dedim, tuhaf bir gülümsemeye.

Doktor Russell bana eko görüntüsünün çıktısını uzattı.

“*Daha fazla* gün var. Bu da iyi bir şey.”

“Evet. Kesinlikle. Sadece...” Nedenini bilmediğim bir şekilde sesim yine titredi. “Uzun zamandır ölen bir kız olduğunda başka bir şekilde var olmakta zorlanıyorsun.”

Doktor Russell bir elini omzuma koyup o kocaman, umut dolu gülümsemelerinden birini sundu.

“Eh, üzerinde *düşün*,” dedi. “Planlar yap. Olay zaten bu, değil mi?”

***

Eve giderken annem ne olduğunu sormamak için çaba sarf ederek bana yan yan baktı. Dürüst olmam gerekirse, cevaptan ben de emin değildim. Tek bildiğim, o küçük

karelerin –ve onca zamanın– beni biraz... bağlarımdan kopmuşum gibi hissettirdiği-ydi.

Arabayla ilerlerken Clayton'ın son mesajını okudum.

Ah, anladım. Ağırdan satıyorsun. Ben de kendimi naza çekebilirim.

Cevap vermedim. Doğrudan sormadan ne yaptığı-mı anlamaya çalışan annemle de iletişim kurmadım. Bu konuda konuşmayı *gerçekten* istemediğim ve belki özel durumumu, şu anda nakil sonrası travma gibi bir şey denizi içinde boğulduğumu düşünen Doktor Russell'la paylaşmasına kızdığım-dan kısa cevaplarla yetindim.

“Bunun konusu ne?” diye sordu annem, kafamı göm-düğümü kitabı başıyla göstererek.

“Hayat,” dedim.

“Sevdin mi?”

Pencereye döndüm.

“Söylemek için daha erken.”

***

Clayton, yirmi dört saatten fazla süre boyunca bir daha mesaj atmadı. Oturup beklediğim-den değildi tabii ama annem ve babamla yaptığımız, haftalık eski film marato-nu esnasında ne olur ne olmaz diye kontrol ediyordum.

Annem telefona baktığımı görünce kaşlarını kaldırdı. Film geceleri şakaya gelmezdi; telefon yasaktı. Muhteme-len dünkü ajanda kaynaklı duygusal çöküşüm yüzünden bir şey söylemedi.

Annem, “Tamam, burası en iyi kısmı. İzleyin, izleyin,” derken telefonumu kanepenin minderlerinin arasına sıkıştırdım.

Annem kanepenin ucuna oturup ellerini kavuşturmuş halde *Kazablanka* izliyordu. (Ben istemiş olabilirdim.) Beni hayatta tutmayı tam zamanlı işi haline getirmek üzere üniversitedeki film çalışmaları işinden vazgeçtiğinden beri, klasik film gecelerini *yaşam kaynağı* haline getirmişti.

Bu filmi en az beş kere izlemiştim. Bu sayede Clayton’a alıntıyı söyleyebilmiştim. Ama bu kez Mia’nın gözlerinden bakıyor, her sahnede ipucu arıyordum. *Onun* en sevdikleri hangi kısımlardı? Hangi alıntıları ezbere biliyordu?

Telefonum çaldı.

Peki! Pes ediyorum. Yardımına gerçekten ihtiyacım var.

“Chloe yazmış, acaba...” Odamı işaret edince annem başıyla *git* dedi.

Odaya geçtiğimde mesajlar gelmeye devam ediyordu.

Olay şu... O adam olmayı reddediyorum. MESAJI BİR TÜRLÜ ALMIYOR diye beni engellemek zorunda kal istemem.

O yüzden cevap vermezsen benden son kez haber alacağına söz veriyorum. Mezarlıkta tanıştığın, müthiş yakışıklı bir çocuk olarak kalacağım.

Bir bildirim sesi daha geldi:

Ama Mia’nın, o sahte ötesi anma töreninden fazlasını hak ettiğini ikimiz de biliyoruz. Ve benim bununla ilgili bir planım var.

Plan kelimesini kullanmasaydı, belki telefonu hemen bırakıp bir daha arkamı dönmezdim. Ancak tıpkı Doktor Russell'in dün bazilyon kere söylediği gibi *plan* demişti.

Bana şu plandan biraz daha bahsetsene.

Yaşıyor. YAŞIYOR!

Plan?

Göstersem daha iyi. Yarın? 637 E. Snowsprings Drive. Sabah onda.

İki saniye boyunca cevap vermeyi düşündüm. Ona kim olduğumu ve neden *kesinlikle* arkadaş ya da her ne istiyorsa onu olamayacağımızı anlatmayı. Koca bir çıkmaz sokaktı. Çünkü bu kalbi –olduğundan da– tuhaf hissettiren, donörümün en yakın arkadaşı çıkan bu çocukla görüşmemin, Doktor Russell'in aklındaki *planlardan* olmadığı kesindi.

Nasıl yanıt vereceğimi düşünürken yeni ajandayı açtım. Karşımda bomboş sayfalar, hayatın boş tuvaleri uzanıyordu. Eko ekran görüntüsü yere düşünce onu elime aldım.

Siyah beyaz, pikseli lekelerden ibaretti. Fakat herhangi bir doktora ya da şaire sorsan kalbin *her şey* olduğunu söylerdi; her şeyin özüydü.

Yani Mia'nın özü hakkındaki her şeyi öğrenmedikçe bu yeni hayat hakkında nasıl plan yapabilirdim?

Çünkü artık o öz bana geçmişti.

Hâlâ orada mısın?

Bir elimde Mia'nın kalbinin eko fotoğrafını, diğerinde Clayton'ın mesajını tutarken kafama dank etti: Bu çocuk bana bilmem gereken her şeyi söyleyebilirdi.

Mia'nın en sevdiği dondurma çeşidinden ya da çaldığı enstrümanlardan fazlasını anlatabilirdi. Gelecek hakkındaki planlarını söyleyebilirdi. Hayat için *onun* ne gibi planlar yaptığını... İkinci şansı olsa o hayatı nasıl geçirirdi? *Ben* nasıl geçirmeliydim?

Buradayım.

Ee...

Onda?

Evet.

Orada olacağım.

Defterdeki haziran takvimini açıp yarının karesine *CLAYTON 10:00* yazdım. Öncesindeki ve sonrasındaki günler boştu.

Ama yarın için planım vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rawlins Ridge'in içinden arabayla ikinci kez geçerken mor tutamlı sarı saçları olan bir kız hayal ettim. En sık tercih ettiği mekânlar nerelerdi? Cumartesi sabahları babasıyla bu sokaklarda dolaşmış mıydı? Ana caddede ilerlerken erkek arkadaşının arabasının yolcu koltuğunda oturmuş muydu?

Aileme yine arabayla dolaşacağımı söylemiştim. Her şey hakkındaki planlarını öğrenmek için kalp donörümün en yakın arkadaşıyla vakit geçirmemi pek hoş karşılayacaklarını sanmıyordum.

“Hepsi hayatımı yoluna koyma planımın bir parçası,” demiştim, garantiye almak için doktoru da anarak. Annem her şeyin sağlıklı ve akıllıca olduğunu kabul etmişti. Babamsa yan yan bakmıştı çünkü babamdı ve son model saçmalık dedektörü vardı.

Yine de gitmeme izin vermişti. Hatta annem vaktinde eve dönmeme ihtimalime karşın akşam ilaçlarımı yanıma vermişti ki bu onun için *büyük* bir adımdı. Tabii takro-

limus* dozlarımın tam olarak on iki saat arayla alınması gerektiğini, aksi takdirde bağışıklık sistemimin Mia'nın kalbine çok sert saldıracağını hatırlatmadan duramamıştı.

Büyük T harfinin günümün en önemli kısmı olduğunu bilmiyormuşum gibi ilaç kutusuna, üzerine keçeli kalemle *Akşam 8!!!* yazdığı bir post-it yapıştırmıştı.

Ama bu, akşamın meselesiydi. Şu anda hiçliğin ortasındaki 637 East Snowsprings Drive'ı bulmaya çalışıyordum. Solumda ön penceresinden dantelli perdeler sarkan, küçük, kare tuğlalı bir ev vardı. Bahçesi fazlasıyla bakımlıydı; etrafındaki vahşi otlara, toprağa ve çalılara tam bir tezat oluşturan bir cennet bahçesiydi. Gözlerimi kısarsam yolun sonundaki diğer evleri çıkarabilirdim.

Clayton'ın bu sabah gönderdiği mesajı tekrar okudum.

Vardığında arka taraftan gel.

Dökülen dış tuğla duvarları saran devasa sardunya çalılıkları ezmeye özen göstererek evin etrafından dolaştım. Arka bahçesi, salkımsöğüt ağacı ve parlak renkli çiçekleriyle Cennet Bahçesi'ni andırıyordu.

Ve arazinin en arka köşesinde, bahçenin kahverengi çöl toprağıyla buluştuğu yerde bir meşe ağacı duruyordu. O meşe ağacında da, içinde bir çocuğun el salladığı harap bir ağaç ev vardı.

Altından koyu saçları çıkan aynı kamuflaj desenli şap-kayı takmıştı ancak sert yakalı gömleğini giymemişti. Üzerinde beyaz, kolsuz bir tişört vardı.

---

* Takrolimus, genellikle organ nakli sonrası vücudun organı reddetmesini önlemek için kullanılan, bağışık sistemini bas-kılayan bir ilaç. (ç.n.)

Clayton'ın hakkımda bildiği her şey koca bir yalandan ibaretti, o yüzden Levi's reklamındaki bir Yunan tanrısına ait bir vücudu olsa bile önemi yoktu. Mia'yla alakalıydı. Onun... eskiden kim olduğunu bulmakla ilgiliydi. Clayton'ın çarpık gülümsemesiyle ve kusursuz çene hattıyla ilişkili değildi.

“Orada dikilecek misin yoksa yukarı mı geleceksin?” diye bağırdı Clayton.

Anlaşılan *yukarı gelmek* sanıldığından daha zordu. Ağaç eve çıkmak için ağacın gövdesine yalnızca birkaç parça tahta çivilenmişti. Ben de aptal gibi yazlık elbise giymiştim.

Neden giydiğimi ben de bilmiyordum ama bu sabah dolabımda üzgün ve göz ardı edilmiş bir halde duruyordu. Annem, sıradan ergen olmaya dönme piyesinin bir parçası olarak nakilden sonra almış olsa da onu giyecek bir yere gitmemiştim. Bu sabah son derece mantıklı bir seçim gibi görünmüştü. Hem gündelik, *hadi ölü en yakın arkadaşından bahsedelim* diyecek kadar şıktı, hem de yakası yaramı saklayacak kadar yüksekti.

Fakat Clayton'a her yerimi göstermemeye dikkat ederek ağaç merdivenine tırmanırken hızla elbisenin saçma bir karar olduğunu fark edip içinde aptal gibi hissettim. Son üç yılda üniformam haline gelen eşofman altını ve bol tişörtü giymeye devam etmeliydim.

Clayton apaçık gülmemeye gayret ederek çabamı izledi. Elini uzattığında tuttum. Beni öyle sert yukarı çekti ki tek hamlede ağaç evin içine girdim. Clayton ters çevirdiği beyzbol şapkasının altından önce bana, sonra da elbiseme baktı. Eteğimi düzelterip yaram belli olmasın diye yakasına

çekidüzen verdim. En son isteyeceğim şey, bu çocuğun ne kadar yamalı olduğumu görmesiydi.

“Tırmanacağımı bilmiyordum,” dedim.

“Resmî kıyafet kuralından bahsetmeliydim.” Mozoledeki gibi alaycı bir şekilde gülümsedi; dürüst olmam gerekirse mozoleden *beri* o gülümsemeyi düşünüp duruyordum. Yanağında küçük, dudak kenarına doğru büzülen bir gamze belirdi, sanki gülümsemek istiyor ama... yapamıyordu.

“Sığınağımıza hoş geldin,” dedi. Omzunu gevşek bir tahtaya yaslayıp matkabı ona yanaştırarak *vıııı* sesi eşliğinde yerine sabitledi. “Kesinlikle daha güzel günler görmüştü ama küçükken mekânımız *burasıydı*.”

“Senin ve... Mia’nın mı?”

“Evet. Bu bebeğin içinde kaç gece geçirdik bilmiyorum. Babasının huysuzluğu tuttuğunda buraya sığınır ve yatak odama...” Ellerini omzuma koyup beni evin arka tarafında küçük pencereye doğru çevirdi. “...tam şuradan fener tutardı.”

Talaş kokuyordu. Okuduğum romantik komedilerde erkeklerin hep sandal ağacı ve lavanta gibi bir kokusu olurdu. Ve şu ana kadar onun yazarların hisleri çağrıştırmak amacıyla ekledikleri uydurma bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ancak Clayton tam anlamıyla talaş ve erkeksi kokuyordu. Midem nahoş bir şekilde takla attı.

Çocuğu koklamayı bırak, Sydney. Odaklan.

“Ee...” dedim yüzümü ona dönüp, beynimi ve bu konuşmayı rayına oturttuğumu umarak. “Plan ne? Mia için mi?”

Benimle göz temasını bozmadan arkasındaki duvarı işaret etti. Oradaki ahşaba raptiyeyle yedi siyah beyaz fotoğraf asılmış, kolaj oluşturacak şekilde üst üste gelmişti.

“O öldükten sonra buldum,” dedi Clayton, ben fotoğraflara doğru yürürken. “Buraya, ne bileyim, düşünmek için falan geldiğimde karşıma çıktı. Öteki taraftan bir mesaj gibi.”

Fotoğraflardan birinin köşesine dokundum. Bir yığın pankekin yakın çekimiydi. Ancak çerçevesinin şekli, açısı, dokusu, ışığıyla sıradan bir kahvaltı natürmortundan çok daha fazlası olduğunu hissettiriyordu. Gördüğüm en üzücü pankeklerdi.

“Bunları Mia mı çekti?”

“Mia ve fotoğraf makinesi.” Birbirine doladığı iki parmağını havaya kaldırırdı. “Ayrılmaz ikililerdi. Ama zaten biliyorsun.”

Gerçekten biliyormuş gibi başımı salladım. Mia ile çektiği son portre veya ödünç alması gereken okuduğum son kitap hakkında gece geç saate kadar dertleşiyormuşuz gibi.

“Ve bunları buraya astı çünkü...” diye başladım.

Clayton şimdi yanımda duruyordu. Fotoğraf dolu duvara kollarını kavuşturmuş halde yaslandı.

“En iyi tahminim hedef panosu olduğu yönünde. Muhtemelen babası bulmasın diye buraya gizledi. O herif biraz hayalleri yok eden biridir.”

“Yapılacaklar listesi gibi mi yani?”

“Mia hedef panosu derdi bence. Ne kadar uçuk kaçık olduğunu biliyorsun. Burçlar, olumlamalar, kaderini şekillendirmek falan. Ama evet, bence yapmak istediği şeyler.”

Melankolik pankeklerin yanında bir mısır tarlası duruyordu. Bir de ön planda devasa bir GİRİLMEZ tabelası olan, ay ışığıyla aydınlanmış bir göl vardı. Gün batımındaki bir tepede bir arazi aracı. Clayton’ın yakın çekim bir fotoğrafı. Ukulele tıngırdatan bir el. Ve son olarak, bu ağaç evin bir resmi.

“Bunların ne anlama geldiklerini biliyor musun?” diye sordum, rahat konuşmaya çalışarak. Ama Tanrım. Sanki Mia Hakkındaki Bilgiler ikramiyesini kazanmıştım.

“Bazıları gayet açık, değil mi? Mesela bu.” GİRİLMEZ tabelalı gölü gösterdi. “Bay Johnson’ın göleti. Orada gizlice yüzmek bir onur nişanesidir. Kesinlikle Mia’nın yapmak isteyeceği türden bir şey.”

Mısır tarlası fotoğrafını işaret etti.

“Ama bir de bu var. Buradaki mısır tarlalarında ancak cuma akşamları bira alemi yapılır ama Mia’nın Rawlins Lisesi şarlatanlarıyla partilemek istemesi mümkün değil.”

Gözlemlerim başka bir resme, onun portresine kaydı. Meşhur beyzbol şapkasını takmadığından ışık yüzüne düşmüş ve onu gülerken yakalamıştı. Clayton’ın gülümsemişliğini bile görmemişken onu böyle, yüzü neşeyle kaplı görmek beni hazırlıksız yakaladı.

“Peki *sen* niye buradasın?” diye sordum.

“Harika bir soru,” dedi.

“Ayrıca bu ne?” Fotoğrafların ortasındaki, son bir kareyi alacak kadar büyük boş alanı işaret ettim.

“İşte şimdi anlıyorsun.”

“Neyi anladığımı...”

“Buraya neden geldiğini.” Matkabını bana doğru kaldırdı. “Bu fotoğrafların anlamını çözmeme yardım edeceksin. Bu hedef panosunu onun için bitirmeme yardım edeceksin.”

Başımı salladım, heyecanım hızla korkuya dönüşüyordu.

“Ah, bilemiyorum. Biz sadece birbirimizi internetten tanıyorduk. Ben...”

“Bu da çoğunluktan fazla oluyor,” diye sözümü kesti.

“Eminim başka arkadaşları vardır.”

Clayton başını iki yana salladı.

“Güvenebileceği insanlar konusunda epey seçiciydi.” Beyzbol şapkasını biraz aşağı çekti. “Paylaştığımız bir duygu.”

Mia’nın kalbinin göğsümde hızlandığını hissedebiliyordum. Ağaç ev birden iyice küçük geldi; çatıdaki dev delik içeri hayli oksijen alsa da sanki nefes almakta zorlanıyordum. Buraya bunun için *gelmemiştim*. Clayton, Mia için yapacağı projeden bahsettiğinde belki mezarının etrafına çiçek falan dikeriz sanmıştım. *Bunu düşünmemiştim*.

Buraya, *bana* Mia’yı anlatsın diye gelmişim. Tam tersi için değil. Clayton’ın onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark etmesi iki saniye sürecekti.

“Peki ya kardeşi? Onu anma töreninde görmüştüm. Yardımcı olamaz mı? Ya da annesiyle babası belki?”

“Aynen,” dedi küçümser gibi.

“Ben sadece doğru kişi olduğumdan...”

“Bak. Mia bir sürü hokus pokus olayına inanıyordu, değil mi? Kısmet, karma, yıldızlardaki işaretler falan.”

Mia’nın inandıklarını biliyormuşum gibi gülümsedim.

“Bu hedef panosunu bitirmek için yardıma ihtiyacım varken hop diye var olduğunu bilmediğim bir arkadaşı geldi. Bence bu kısmet.”

Ya da yalandı.

Fotoğrafların yanında çömelerek her birine yakından baktım. Hakikaten kader hissi veriyorlardı. Sanki elime Mia’nın bütün umutlarını, hayallerini, olay örgülerini içeren bir CliffsNotes* versiyonu verilmişti. Şifreli yazılmıştı ancak onu kırdığımızda bilmem gereken her şeyi öğrenebilirdim.

Belki sonrasında bu kalp bu kadar yabancı hissettirmezdi.

“Onu doğru düzgün tanıımıyordum,” dedim, söyleyebileceğim en gerçeğe yakın şeydi. “Sen de beni hiç tanıımıyorsun.”

Clayton matkabı yere bırakıp yanıma çömeldi.

“Mezar odasında saklanıyordun. Bilmem gereken tek şey bu. Yas gösterisinin parçası değildin. Oraya Mia için

---

* Karmaşık edebî eserlerin veya akademik konuların özetlerini, analizlerini ve çalışma kılavuzlarını sunan, öğrencilere yönelik popüler bir yayın serisi. (ç.n.)

gitmiştin. *Onun* için bir şeyler yapmak istedin.” Panoyu gösterdi. “Bunu yapabiliriz işte. Bu şekilde işleri yoluna koyabiliriz.”

İşleri yoluna koyabiliriz, deyişi içimi delip geçti. Belki varoluşsal pankekler, unutulmuş ağaç ev ya da donörümün tamamlanmamış hayalleri yüzüme baktığı içindi ancak bu çocuğa hayır diyemiyordum. Bu çocuğun en yakın –ve görünüşe göre *tek* arkadaşı– yaşama sebebimdi.

Ona hedef panosu konusunda yardım edecek, Mia hakkında bir şeyler öğrenecektim, sonra da ayrı yollarımıza gidecektik. Herkes kazanacaktı.

“Deneyeceğim?” dedim.

“Bana yeter.”

Ayağa kalkıp doğrulmama yardım etmek için ellerime uzandı.

“Buradan başlıyoruz.” Kötü bir şeyin öncüsüymüşçesine ağaç ev fotoğrafını gösterdi. “Sürekli bu bebeği tamir edeceğimizi söylerdik. Ama bir türlü zaman bulamadık.”

Sözleri içimi burksa da bu işi yapacaksam belli edemezdim. Matkabı aldım, tetiğine basarak birkaç kez çalıştırdım. Clayton matkabı indirmem için elini benimkinin üzerine koydu.

“Ağır ol, aslanım. Önce boyaya ve...” Beni baştan aşağı süzmek için cümlenin yarısında durdu. Ne olur ne olmaz diye yaramı gizleyen kumaşı düzelttim. “Boş ver onu. Önce seni şu elbiseden kurtarmamız lazım.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tulum, modaya karşı işlenmiş bir suçtu.

Ve çiftçilere karşı.

Son birkaç yıldır vahşî bir rakun gibi giyinen biri olarak yargılamaya hakkım yoktu tabii ama yine de öyleydi. Tulumun ön parçasını takıp Clayton'ın evinin misafir banyosundaki aynaya baktım.

Bana verdiği tulum ve tişört en az üç beden büyüktü. Instagram'daki kızların sonbaharda balkabağı tarlasında çizmeler ve şık bir şapka eşliğinde giydikleri, sevimli olanlardan değil, kesinlikle erkek tulumuydu. İşçi tulumuydu, yani Insta'lık değildi.

Fakat tişört yaramı sakladığı için yeterli olduğuna karar verdim. Uzun süredir güneşe çıkmadığım için bugünlerden sarıdan çok kahverengiye dönen saçlarımı düzeltmek üzere aynaya doğru son kez eğildim. Evden yeniden çıkmaya başladığıma göre muhtemelen saçlarımı kestirmem de gerekiyordu. Bileğimdeki tokayı çıkarıp saçımı dağınık bir topuz yaptım.

Banyodan çıktığımda Clayton, oturma odasının neredeyse tamamını kaplayan solmuş, duvar piyanosunun bankında oturuyordu. Sırtı bana dönük halde kısık bir melodi çalıyordu.

“Çalıyor musun?” diye sordum.

Clayton arkasını döndü.

“Birazcık.”

“Bütün kovboyların gitar çaldıklarını sanıyordum.”

“Bu incitici bir stereotip,” dedi. “Ama ne yazık ki kovboy değilim. Şapkamın ve Teksas büyüklüğünde kemer tokamın yokluğunu fark etmişsindir.”

Gülümsememi saklamak için başımı eğdim.

“Ha-hayır, ben öyle demek...” Yanakları kızarıırken bir şeyler geveledi. “*Tokanın* çok küçük olduğunu kastettim. Başka bir şey değil. Diğer her şeyin boyutu mükemmel. Merak ediyorsan yani.”

“Etmiyordum.”

“Güzel.”

“Güzel.”

Birkaç saniye daha birbirimize öylece baktıktan sonra nihayet ve neyse ki Clayton sessizliği bozdu.

“Ama kovboy kasabalarından bahsetmişken, sen...”

Kollarım açık halde dönerek aşırı büyük tulumumu gösterdim.

“Herhangi bir Rawlins Ridge sakini gibi mi görünüyorum?” diye sordum.

“Kesinlikle... bir havası var.”

“Değme keyfime, rüyalarım gerçek oluyor.”

Bu çocuğun gerçekten gülümseme becerisinden yoksun olduğunu düşünmesem neredeyse gülümsediğine yemin ederdim.

“Kimse Rawlins’de *yaşama* hayali kurmaz,” dedi. “Buradan gitme hayali kurulur.”

“Bu memleket düşmanlığının sebebi ne?”

Clayton omuzlarını silkti. “Buralarda benim gibilere *nakil* derler. Yerel halk burada yetişen şeyleri seviyor.”

“Nakil derken nereden...”

“Salt Lake,” dedi. “Annem dokuz yaşındayken beni buradaki büyükannemin yanına bıraktı. Ama hiçbir zaman uyum sağlayamadım.”

Mutfak penceresinden, eskiden Mia’yla buluştukları ağaç evi görebiliyordum. Sanki gözümün önünde saklanıyorlardı.

“Peki ya Mia? O uyum sağladı mı?” diye sordum.

“Biz birbirimize uyum sağlıyorduk.” Bir dakikalığına dalıp gitse de ardından sanki beni tekrar hatırladı. “Ama öyle anlaşıldığı gibi değil. Tabii ki. Yani, *bir keresinde* öpüştük ama tamamen deneyseldi.”

“Deneysel mi?” diye sordum, içimde biriken tuhaf ve tamamen uygunsuz kıskançlığı görmezden gelmeye çalışarak. *Yakın arkadaşlık*, demişti Clayton. Ama dahası mı vardı? Bu yüzden mi Mia’nın kalbi adeta ona uzanıyordu? Clayton bana baktığında tuhaf hissettiriyordu. Belki tam da Chloe’ye söylediğim gibi bu duygu bana miras kalmıştı.

“Sekizinci sınıftayken,” diye devam etti Clayton. “Ağaç evde. Nasıl hissettireceğini görmek içindi.”

“Ve...”

“Ve kız kardeşimi öpüyormuşum gibi hissettim.”

İçimi utançla birlikte bir rahatlama sardı. Bugünün görevi Mia, diye hatırlattım kendime. *Sadece Mia.*

Yine de daha fazlasını sormak istiyordum. Mesela, şu anda başka biriyle *deney* yapıyor muydu? Ayrıca, annesi neden onu burada bırakmıştı ve Clayton *gerçekten* piyano çalıyor muydu ve ölü en yakın arkadaşlarının yapacaklar listelerini bitirmediğinde ne yapıyordu?

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum onun yerine, görevde kalmak için hayli çaba sarf ederek.

Clayton ayağa kalkıp tekrar beyzbol şapkasını taktı ve bana ön kapıyı açtı.

“Hırdavatçıya gidiyoruz.” Tulumumun askılarından birini hafifçe çekip vücuduma çarpmasını sağladı. “Çok iyi uyum sağlayacaksın.”

***

Arabam, Clayton’ın son derece tozlu pikabının bulunduğu sundurmanın arkasında durduğu için şoförlük vazifesi bana kaldı ve bana soracak olsanız pikabı ne derse desin Clayton’ın kovboy olduğunun göstergesiydi.

O arabaya binmeden önce defterimi arka koltuğa fırlattım. Mia hakkındaki sayfalarca gazete haberini ve notu bulursa sapıklığım belli olurdu. İlaçlarımı da oraya attım.

Clayton beni, Rawlins Ridge’in ortasından geçen Ana Cadde’ye yönlendirdi. Bu bölgedeki bütün kasabaların bir Ana Cadde’si oluyordu; bazılarının ki diğerlerinden büyüktü. Buraninkiyse zamanda geriye gitmiş hissi yaratıyordu.

Arabadan inip tuğladan yapılma, üzerlerine eski moda harflerle isimleri yazılmış, sıra sıra vitrinlerin önlerinden yürüdük. PETERSON ECZANESİ, GOODWILL, STODDARD HIRDAVAT.

Üstteki isim durmama neden oldu.

“Bir dakika, *Mia* Stoddard’daki gibi Stoddard mı?”

Clayton başıyla onaylayarak çift camlı kapının üzerindeki beyaz harfleri gösterdi: *1956’dan beri aile işletmesi.*

Kapıyı açarken çingirak çaldı. Clayton bana önden gitmemi işaret etti. Mağazaya girip insanları hızlıca taradım. *Mia*’nın ailesiyle tanışmaya hazır değildim. Aklıma anma töreninde ağlayan kadın geldi.

Evet. Hazır olacağımı da sanmıyordum.

Stoddard Hırdavat, tek kasası olan küçük bir işletmeydi ve kapıdaki paspası geçer geçmez gübre kokusu yüzüme çarptı. Clayton tarım ekipmanlarının yanından boya koridoruna geçerken peşinden gittim.

“Hangi renk?” diye sordum.

“Sen ne istiyorsan,” dedi ancak bana bakmıyordu. Birini görmeyi bekliyor ya da birinin *kendisini* görmemesini umuyor gibi dükkânın ön tarafını kontrol edip duruyordu. *Benim* Stoddardlar’ın aile işletmelerinden neden korktuğum belliydi ama o niye bu kadar gergindi? “*Mia*’nın seveceği bir şey.”

Her kutunun yan tarafındaki küçük renk baloncuklarını inceleyerek *Mia*’nın seçebileceği renkleri bulmaya çalıştım. *Ben* nereden bilecektim ki? Bu benim sınavımdı ve şimdiden başarısız olmuştum. *Hadi, düşün*, dedim beynime. Bir şeyler bulmalıydım.

Mia'nın doğum günü anma törenindeki yüzünün hemen yanındaki neredeyse neon mor tutamlı saçlarını gösteren dev, poster büyüklüğünde fotoğrafını gözümde canlandırdım.

"Buna ne dersin?" dedim, bulabildiğim en parlak moru kaldırdım.

Clayton başıyla onayladı. Raftan başka bir mor alıp omzuyla omzuma hafifçe vurdu. "Gördün mü, vazgeçilmezliğin şimdiden ispatlandı."

Tamamen şanslı bir tahminde bulunduğumu bilsem de zafer zaferdi ve birkaç saniyeliğine başarabileceğimi düşündüm. Sahte kimliğimle bu kalp hakkında bilmek istediğim her şeyi öğrenebilirdim.

Clayton kasadaki zili çaldığında kendime son derece güveniyordum. Arka taraftan bir çocuk çıktı. Mia'nın erkek kardeşini hemen tanıdım. Bizi gördüğünde durdu. Küfre çok fazla benzeyen bir şeyler mırıldandı.

"*Senin* burada ne işin var?" Boynuna kırmızı STODDARD HIRDAVAT önlüğünü geçirdi.

Her kasım gerildi. Kim olduğumu biliyor muydu? Burada bulunmamam gerektiğini? Beni tam şu anda ifşa mı edecekti?

Fakat sonra bana değil, tiksiniyormuşçasına Clayton'a baktı. Clayton birazcık doğrulup şapkasını düzeltti.

"Boya alıyorum."

"Ağaç eve mi?" diye sordu Mia'nın kardeşi.

"Belki."

"Bu sabah seni orada gördüm."

“Ee?”

Okuttuğu boyayı tezgâha çarptıktan sonra Clayton’ın gözlerine baktı.

“Rahat bırak.”

“Neyi rahat bırakayım?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Orası bir ağaç ev, Tanner. *Benim* ağaç evim.”

Çocuk gözlerini bana çevirdi.

“Bu kim peki? Yedeğin mi?” Başını iki yana sallayıp bize doğru savrulsun diye toplam tutarın yazdığı ekrana vurdu. “Hızlıymışsın. İstedğin zaman elini çabuk tutabiliyormuşsun galiba, ha?”

Tanner ve Clayton sadece beş saniye süren ancak sonsuzluk gibi hissettiren bir bakışma yarışına giriştiler. İndirim reyonundaki küreklerden biriyle gerginliği kessem yeri ydi. Clayton ellerini iki yanında yumruk yaparken kasları koluna kadar gerildi. Nihayet Mia’nın kardeşine bir yığın para itip tezgâhtaki boyaların saplarını öyle sert kaldırdı ki içlerinden biri arkamızdaki abur cubur rafına çarptı. Bir dizi Necco marka şeker yere düştü.

Clayton paranın üstünü almadan dükkândan çıktı. Ben aynı yerde dikilip olanları düşünürken Mia’nın kardeşi eğilerek dağılan şekerleri toplamaya koyuldu.

Başını kaldırmadan benimle konuştu.

“Kimsin ya da *onunla* ne işin var bilmiyorum...” Sözcükleri nefret doluydu. “...ama sana bir tavsiye vereyim: Kendi annesi bile onu kötü bir alışkanlıkmuş gibi buraya bırakmış. Sen de aynısını yapsan iyi edersin.”

Tanner şekeri tekrar rafa fırlatıp söylenmeye devam etti.

“Biliyorum, biliyorum. Dedikoduları duydum. Annesi müptelaymış. Aman ne kadar üzücü bir hikâye.” Clayton’ın arabanın yanında durmuş beni beklediği otoparkı işaret etti. “O çocuk belanın teki.”

Clayton çakıllı araziye botuyla tekmeleyerek toz kaldırıyor, kendi kendine mırıldanıyordu.

“Hiç öyle...”

Düşüncemin ortasında duraksayıp Tanner’a baktım. Bu konudaki fikirlerine karşı çıktığıma inanamıyormuş gibi gözlerini kısmıştı.

“Buralardan değilsin, değil mi?”

“Hayır.”

“O zaman sana Clayton Cooper hakkında bilmen gereken her şeyi söyleyeyim. O çocuk var ya?” Otoparka bir kez daha nefretle baktıktan sonra doğrudan gözlerime odaklandı. “Ablamı öldürdü.”

ONUNCU BÖLÜM

Eve dönüş yolunda Clayton sessizdi.

Mia'nın ölümü hakkında okuduğum her şeyi düşündüm. Kasabanın kuzey ucundaki yarık kanyonlarından birinde su baskınına yakalanmıştı. Başını vurmuştu. Hastanede beyin ölümünün gerçekleştiği bildirilmişti.

Clayton *bundan* nasıl sorumlu olabilirdi?

Mezar odasındaki tanışmamızı düşündüm. Baş eğik, şapkasının siperi aşağı çekilmiş halde duruşunu...

O ne tür sırlar saklıyordu?

Eve döndüğümüzde Clayton hâlâ sessizdi ancak ağaç evin sarsak merdiveninden çıkmama yardım etti.

"Affedersin," dedi tepeye vardığımızda. "Biraz duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Tanner'la..." Duraksadı. "Mazimiz var da."

"Mazi mi?" diye sordum, rahat ve burnumu sokmuyormuş gibi konuşmaya çalışıyordum çünkü, *Aa, BU ARADA, o çocuk az önce Mia'nın ölümüne sebep olduğunu söyledi!* diyemezdin.

“Evet,” dedi Clayton. “Ama büyükannem geçmiş geçmişte kalır der. Atlatmam lazım.”

Yüzümü ekşittim. “İnsanların böyle söylemelerinden nefret ediyorum.”

Bana yan yan baktı.

“*Senin* neyi atlatman gerekiyor, Mezarlık Kız?”

Boğazım kupkuru oldu. Bunu söylememem gerekiyordu.

“Hani... hayatı işte.”

Tanner’ın neden öyle söylediğini bilmek istesem de bu büyükanne dediği kadının haklı olduğuna karar verdim: Geçmiş geçmişte kalmalıydı.

Clayton’ın sırları vardı. Benimse kendi sırlarım. Böylesi herkes için daha iyiydi.

“Bunu konuşmak zorunda değiliz,” dedim. “Geçmiş yani.”

Clayton başını yavaş, düşünceli bir şekilde salladıktan sonra rulosunu boyaya daldırdı. Ben de kendi rulomu alıp Clayton’ın gösterdiği gibi ahşap çıtaları boyamaya başladım ve Tanner’ın söylediğini unutmaya çalıştım. Zaten bu görevin öznesi Clayton değil, Mia’ydı.

Ağaç ev ancak dörde dört metrelik küçük bir alandı ama çatlakların ve yarıkların aralarını ulaşmak üzere uzanırken yaramın etrafında derinin gerildiğini hissedebiliyordum. Kardiyak rehabilitasyondan haftalar önce çıkmış olsam da bedenim hâlâ alışıyor ve yaşıyordu.

Soluklanmak için duraksadım.

“Ee, bana teorilerini anlat,” dedim konuyu değiştirerek.

Clayton konuşurken duvarlara boya sürmeye devam etti.

“Tam olarak emin değilim ama denemek istediği restorandaki pankekler olabilir mi? Sürekli kimsenin duymadığı ücra mekânlar bulurdu. Mia’yı tanıyorsun, hep başının dikine giderdi.”

O konuşmaya devam ederken umduğum kadar harika bir kaynak olduğunu düşündüm. Clayton ağaç evi boyadığı sırada zihnimde Mia’nın bir görüntüsü belirdi: Herkesi çıldırtsa bile asla taviz vermeyen, inatçı bir kızdı. Sırf *daha çok ihtiyaçları var* diye ayakkabılarını başka birine verip eve çıplak ayakla yürüyen, cömert bir ruhtu. Hayalperest, unutmamak için hayatta yapmak istediği her şeyin fotoğrafını çeken türden bir kızdı.

Ve bu planın neredeyse tam olarak umduğum gibi olduğunu bilsem de o konuşurken düşünceler zihnimde belirip durdu: Mia o kadar... kusursuz görünüyordu ki. Karnımda bir ağrı filizlendi.

Mia’nın hedef panosuna göz attım. Bütün planlarına. Elimde yalnızca evdeki boş takvim vardı ve hayattaki bu ikinci şansımla ne yapacağımı bilmiyordum.

Gelecekte tamamen vazgeçmiş değildim. Tıpkı kalbim gibi geleceğim de zamanla işlevini yitirmişti. Piyeslerde oynamayı bırakmıştım. Sonra okulu. Hayatım etrafımda giderek daralmıştı. Evimin boyutuna indirgenmişti. Bugünün boyutuna. Şanslıysam belki de yarının.

Fakat Mia’nın hayalleri vardı.

Kolajın ortasındaki boş alana dokundum.

Burada kalan kişi o olmalıydı.

Düşüncelerimden mi, yorgunluktan mı yoksa boyanın kokusundan mı bilmiyordum ama o tanıdık, yeterince hava alamama hissi birden üzerime çullandı. Gözlerimi kapayarak nefesimi yavaşlatmaya çalıştım; kendime kalbin iyi, sağlam ve güçlü olduğunu söyledim. Tıpkı Doktor Russell'ın dediği gibi *fevkaladeydi*.

Tıpkı Mia gibi.

“İyi misin?”

Clayton'ın sesi sarmal halindeki düşüncelerimi böldü.

“Sadece düşünüyordum,” dedim.

“Mia'yı mı?”

Başımınla onayladım. Doğruydı. Sadece varsaydığı şekilde değildi.

“Bu yapılacaklar listesini, *işleri yoluna koymak* için tamamlamak istediğini söylemiştin. Neyi kastettin?”

Yanımda duruyor, rulolarımız ahşabın üzerine küçük boya noktaları damlatıyordu.

“Sadece doğru gelmiyor, anlıyor musun?” dedi. “Mia dik başlı, kaotik ve durdurulamaz bir güçtü. Ve artık yok. Ölümü o kadar... o kadar... adaletsiz ki.”

Kalp atışım yeniden yavaşladı ve daha rahat nefes almaya başlayınca o kadar rahatlardım ki sonraki söylediklerimi düşünmedim bile.

“Ölüm *son derece* adildir,” dedim.

Clayton'ın kaşları birbirine yaklaştı. Bunu *gerçekten* söylememeliydim.

“Affedersin, ben...”

“Hayır, hayır.” Boya fırçasını indirip kollarını kavuşturdu. “Devam et. Lütfen.”

Boğazımı temizledim. “Sonuçta hepimiz idam hükmüyle yaşıyoruz. Eşit davranıyor. Herkesi alıyor. Daha adil ne var ki?”

Bunları yüksek sesle dile getirmek tuhaf hissettiriyordu. Eskiden yatağımda uzanıp işlevsiz kalbimi dinlerden bunları düşünürdüm. Şimdi de yatakta Mia’nınkileri dinlerken düşünüyordum.

Genelde bu hastalıklı düşüncelerimi paylaşmazdım. İnsanlar ölümden *ölen* bir kızla değil, soyut bir şekilde bahsetmekten hoşlanırlardı. Ancak ben şu anda, Clayton’ın yanında ölen bir kız değildim. Sadece Mia’nın tuhaf ukulele arkadaşıydım. Ve bu his, ne bileyim, güzeldi işte. Özgürleştirici sayılırdı.

Clayton şapkasının siperinin altından, okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyordu. Duvarın çatıyla buluştuğu yeri bitirmek için hafifçe dönerek fırçasını köşeye dokundurdu. Tişörtünün yukarı sıyrılışını fark etmemeye çabaladım.

“Ben yemiyorum,” dedi, sırtı bana dönük halde. “Bazı insanlar yaşlanırken bazıları yarık kanyonda yürüyüş yaparken gidiyorlar ve bu adil, öyle mi?”

“Hayır, kesinlikle adaletsiz. Ama ölüm kötü adam değildir.”

Yüzünü bana döndü.

“Kötü adam ne o zaman?”

“Hayat. Hiçbir mantığı ya da nedeni olmadan, gelişigüzel bir şekilde berbat kartlar dağıtan *hayat*.” Kolaja

tekrar baktım. “Adaletsiz olan Mia’nın ölmesi değil, aldattılmış olması. Hayat tarafından. Keyfi, pervasız, tamamen adaletsiz hayat tarafından.”

Bu son sözlerin ardından fırçamı istediğimden biraz daha sert bir şekilde Clayton’a doğru kaldırdım. Ve mor boyanın yüzüne sıçramasına neden oldum.

“Ah... ah, özür dilerim,” dedim, silmek için uzanırken. Parmaklarım yanağından aşağı kayarak ardında iki küçük mor iz bıraktı. “Aa, daha beter hale getiriyorum.”

Bu kez avucumun içiyle yeniden uzandım ancak Clayton bileğimi kavradı.

Ve bırakmadı.

Kitaplarımda böyle anları milyonlarca kez okumuştum. Oğlan kızın elini tuttuğunda kız bir şey hissediyordu. Bir kıvılcım. Hep adına böyle diyorlardı. Sanki elektrik akımı bir elden diğerine sıçrıyordu.

Fakat şu anda, bu küçücük ağaç evde elimin yanıyor gibi hissettirdiğine, küçük kıvılcımlarım kolumdan ikinci el kalbime doğru yayıldığına yemin edebilirdim. Ayrıca bir kez daha nefesim kesilse de bu sefer panik hissi yoktu; sanki bu Clayton denen çocuk havaya açmışım gibi hissettiriyordu.

“Bitti mi?” dedi, dosdoğru gözlerime bakınca gözlerinin *sadece* ela olmadığını fark ettim. Her gözbebeğinin dibinde altın ışıltılar vardı.

“Bitmek mi?”

Yüzümün kızardığının farkında olsam da nedeni çok fazla şey paylaşmam mı, yoksa tenimdeki eli ya da bana bakışı mı bilmiyordum. Ya da hayatımda ilk kez ben yal-

nızca bir kız, o yalnızca bir oğlan olduğu ve bunlar kitap sayfalarında değil de şu anda ve burada gerçekleştiği içindi.

“Monoloğun. Çünkü tezini çürütmek isterim.”

“Ah, evet, bitti,” dedim. “Kesinlikle bitti.”

Clayton, hayatım boyunca başıma gelmiş en kötü şeymiş gibi hissettiren bir şekilde bileğimi bırakarak fotoğraflara döndü.

“Belki de haklısındır. Ama bana Mia bu projeyi, onun adına bitirmemi, yapmak istediği şeyleri yapmamı istemiş gibi geliyor. Ölümü kandırmak gibi.” Duraksadı. “Ya da hayatı. Keyfi, pervasız, tamamen adaletsiz bir zaferin ufak bir parçasını çalmak gibi.”

Cevabı eksikti. Ses tonundan, kendini ikna etmeye çalıştığı belliydi. Gözleri fotoğraflara kayarken çenesini sıkışından anlaşıyordu. Başka bir şeyi, bunu yapmasının arkasındaki başka bir nedeni saklıyordu. Ve bunun Tanner’ın bana söyledikleriyle bağlantılı olduğuna hayatım üzerine yemin edebilirdim.

Fakat kesin olan bir şey vardı: Clayton da benim gibi biraz kırık, biraz yamalanmıştı.

O yüzden daha fazlasını sormadım çünkü belki onun da yalnızca bir oğlan kız anına ihtiyacı vardı. Bunu nasıl elinden alırdım ki? İkimizin de elinden?

“Eh, bence Mia’nın hoşuna giderdi,” dedim.

“Sonunda anlaştık,” dedi Clayton, ardından biraz... buruk bir gülümsemeye baktı. Sanki yüzünün kasları buna alışık değildi.

Ben *kesinlikle* normal bir ergen kız olma konusunda paslı olduğumdan artık bana dokunmuyor olsa da elekt-

riğin yerinde kalmasından ne çıkaracağını bilmiyordum. Sanki...

Güneş batıyordu. Bunu fark ettiğim anda ceplerimi yokladım ancak telefonum yoktu. Kıyafetlerimle beraber arabada bırakmış olmalıydım.

“Saat kaç?” diye sordum.

“Sekizi biraz geçiyor,” dedi Clayton, telefonuna bakarak.

İlacım. İlacımın saati geçmişti.

“Benim gitmem lazım,” dedim.

“Hemen mi?”

“Evet, *hemen*.” Kalp atışımın sesi kulaklarımda iyice yükseliyor, hızlanıyordu. Takrolimusun saatini *hiç* kaçırmamıştım. “Tulumu sonra iade etsem olur mu?”

“Ne zaman istersen,” dedi. “Bir dahaki hedef panosu gezimize getirirsin.”

Hafif bir selam için eğilerek fotoğrafları gösterdi.

“Karar hanımefendinin.”

Gitmek *zorunda* olsam da fotoğrafları, Mia’nın asla bitiremediği hayalleri inceledim. Çoğunun anlamı hakkında en ufak fikrim olmadığından gözlerimi kapayıp iki kere döndüm, sonra da işaret ettim.

Gözlerimi açtığımda parmağım, GİRİLMEZ tabelalı göl fotoğrafında duruyordu.

“Eh, Mezarlık Kız, umarım mayon vardır,” dedi Clayton. “Çünkü yüzmeye gidiyoruz.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

20.15.

İlacımın saatini on beş dakika geciktirmiştım.

Arabaya biner binmez takrolimusu diğer akşam ilaçlarıyla beraber yuttum.

Nasıl unutabilmişim? Hiç unutmazdım ki.

Yine zar zor nefes alıyordum ve kendime bunun boya kokusu ve aşırı eforun birleşiminden kaynaklandığını söylesem de içimi tam teşekküllü panik kapladı. Evden fazlasıyla uzaktaydım ve burada, *kim* olduğumu ya da daha dört ay önce kalbimin içimden sökülüp alındığını bilmeyen Clayton'dan başka beni tanıyan yoktu.

Arabanın penceresinden güneşin batı tepelerin arkasında battığı yere baktım.

Burada *ne* *işim* vardı?

Telefonuma takrolimus için kurduğum alarm, arka koltukta bir yerde çalmaya devam ediyordu. Bulmak için kıyafetlerimi altüst ettim. Annemle babam bir sürü mesaj

göndermişti. Yolda ve iyi olduğumu söyleyen hızlı bir cevap yazdım.

Çünkü öyleydim.

On beş dakika beni öldürmeyecekti.

Değil mi?

Başımı geriye yaslayıp Mia'nın kalbini dinledim. Boynuma dayadığım parmak ucumun altında sağlam ve istikrarlı bir şekilde atıyordu. Göğsümdeki ritme dikkat etmeye devam ederek arabayı çalıştırdım ve uzaklaşmaya başladım. Tüm bedenimin gergin oluşunun hiç yardımı olmuyordu. Bunların hepsinden Clayton'ı sorumlu tuttum.

Ama ne olur ne olmaz diye nabzımı bir kez daha kontrol ettim.

***

Eve vardığımda tek istediğim yatağa uzanmak, belki tansiyonumu ve oksijen seviyemi ölçmekti ancak annemle babam kapıda bekliyordu. Annem bana sımsıkı, neredeyse çaresiz bir biçimde sarıldı.

“İyi misin?” Beni baştan aşağı incelemek için geri çekildi. “Mesajlarımıza cevap vermedin.”

“Ah, telefonu sessize almışım,” dedim. İşte o zaman mutfak masasının hazır halde beklediğini fark ettim. “Ah, özür dilerim, otoyolun karşısında küçük bir yer bulup öylece miskinlik ettim. Kitabımı okudum.”

“Altı saat boyunca?” diye sordu annem. Sesinde gerginlik vardı.

“Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım.”

“İlaçlarını aldın mı?” dedi annem, masaya otururken.

Başımla onayladım.

“Vaktinde?”

“İlaçlarımı nasıl alacağımı biliyorum.”

Babam sandalyesinde daha dik oturdu.

“Annen endişelendi sadece, Syd. Bu hepimiz için yeni bir şey.”

Annem gözlerini, kalbe iyi gelen, omega-3 ve antioksidanlarla dolu olduğundan geçen yaz pişirmeyi öğrendiği somonuna dikti. İçimi bir suçluluk sardı.

“Özür dilerim, anne. Kontrol etmem lazımdı. Bir dahaki sefere dikkat ederim.”

Annem elini elimin üzerine koyarak hafifçe sıktı. Neyse ki babam bugün üniversitede olan bir şeyden bahsetmeye başladı ve annem aşırı ilgileniyor gibi göründü, ben de kafamı çok yormadan başımı sallayabildim.

Çünkü tüm düşüncelerim bugüne dönüp duruyordu. Elimin üstündeki Clayton’ın elini, Clayton’ın Mia’yı öldürdüğünü söylerken Tanner’ın yüzünün aldığı ifadeyi ama en çok hedef panosunu düşünüyordum. Ben Bay Johnson’ın yüzme göletini işaret ettikten sonra Clayton bu akşam gitmemiz gerektiğini söylemişti.

“*Bu akşam* bu akşam mı yani?” diye sormuştum.

“Bu yıl bir şey öğrendiysem o da yarının güvence altında olmadığıdır.”

Bu söylediğini öyle derinden hissetmiştim ki.

Sağduyuma aykırı olmasına rağmen ona *belki* demiştim. Neredeyse gülümseyecekti ve ben gelsem de gelmesem de gece yarısı orada olacağını söylemişti.

Fakat ailem tek bir *araba yolculuğu* yüzünden çıldırmaya başlamıştı bile. Yeni tanıştığım bir çocukla gece yarısı yüzmeye gitmeme izin vermeleri mümkün değildi. O çocuğun muhtemel donörümün en yakın arkadaşı, aynı zamanda ölümünde payı olma ihtimali olan kişi olduğunu bilseler her şeye engel olurlardı.

Evden gizlice çıkmak zorundaydım.

***

Akşam yemeğinin ardından yatağıma uzandım; dürüst olmam gerekirse, nefesim yine kesiliyordu. İlacımı geç aldığımı düşünmemeye çabaladım.

Vızz. Vızz.

Geliyor musun gelmiyor musun?

Telefonum saatin akşam dokuz olduğunu söylüyordu, yani kararımı vermem için üç saatim vardı: Gidecek miydim gitmeyecek miydim?

Bugün aptallık etmiştim. Bu kadarını biliyordum. Kalp atışım hâlâ biraz değişkendi. İhtiyacım olan son şey, bir reddetme krizini tetiklemektir. Peki ya Clayton? Belki aramızdaki elektrik hissini hayal etmiştim; azgın ergenleri konu alan çok fazla roman okumamın bir semptomuydu ancak *son derece* gerçek geliyordu ve bu da *son derece* tehlikeliydi. Çünkü aramızda *hiçbir şey* olamazdı. Clayton, Mia'nın en yakın arkadaşıydı. Mia'nın kalbiyse bendeydi.

Zeki olsaydım gitmeyi aklımdan bile geçirmezdim.

O yüzden tam bir ahmak olmalıydım çünkü sadece Clayton'ın işleri yoluna koymak istediğini düşünüyordum. Belki Clayton'ın, Mia'nın ölümüyle bir ilgisi olabilirdi ama ben son iki yılımı, doğru şekilde doğru kişi ölsün de yaşayayım diye mumlarla, dualarla, kayan yıldızlarla dilekte bulunarak geçirmiştım.

Ve dileğim gerçekleşmişti.

Clayton ne yapmış olursa olsun bundan beter olamazdı.

Belki benim de işleri yoluna koyma zamanım gelmişti. Mia'nın kim olduğunu bulmaktan fazlasını yapmalıydım. Yarım kalan hayallerini gerçekleştirmeliydim.

Biraz riskliyse ne olmuştu yani? Ona en azından bunu borçlu değil miydim?

Bu tür sorular, tek başıma kafa yormam için fazla büyüktü. Kendimi yatağa atıp Chloe'yi aradım. FaceTime aramamı annesi açtı. Tahliller için hastaneye geldiklerini söyledi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Annesi, Chloe'nin kocaman, “hayat sana limon verdiğinde limonata partisi ver” tarzındaki gülümsemesiyle bana baktı.

“Ah, canım, Chloe'yi tanıyorsun. O hep iyidir. Aradığını söylerim.”

Teşekkür edip Chloe'nin tahlillerden neden bahsetmediğini merak ederek telefonu kapadım. Bekleme Listesi'ndeki son videosunu izledim. Burnuna sanayi tipi bir oksijen kanülü takılmış ve her zamanki vintage tişörtleri yerine berbat, palyaço desenli hastane önlüğü giymiş halde hastane yatağında yatıyordu. Dünyanın her yerin-

den yüzlerce insan çoktan yorum bırakmıştı. Videoyu hep yaptığı gibi bitiriyordu: “*Ben Chloe Munoz. Ritminiz durmak bilmesin.*”

Belki cevap vermemesi en iyisiydi. Tahlil hiçbir zaman iyi haber olmazdı ve muhtemelen istediği son şey benim yeni kalp ikilemimi dinlemektir.

Orada cevap bulmayı umarak gözlerimi gardırobuma diktim. Üzerinde ananas olan tek parça, korkunç sarı mayoyu çıkardım. Etiketinde on dört yaş yazıyordu, yani bu mayo ben sekizinci sınıftayken, kalçalarım ve hasta kalbim görkemli çıkışını yapmadan önce alınmıştı. İçine bir şekilde girip aynanın karşısında yana döndüm. *Fazla* küçüktü. Ve çok açıktı. Bunu giysem Clayton yaramı kesinlikle görürdü.

Artık hiçbir şey üzerime olmuyordu.

Mayoyu çıkarıp çöp kutusuna fırlattım. Yarıyı içeride, yarıyı dışarıda kaldı. Belki de bu yüzden geleceğimle *ya da* bu geceyle ilgili karar veremiyordum; hiçbir şey üstüme olmuyordu ki.

Nakil Sonrası Hayat Rehberi kitapçığıma döndüm. Ameliyat sonrası tedbirler bölümünde, yaram iyileştiyse dört ay sonra yüzmemde sakınca olmadığı yazıyordu ancak burnuma çok fazla pis göl suyu kaçırmamam gerekiyor. Bir *Hayat Rehberi*’ne göre ne yazık ki işe yaramazdı.

Broşürü tekrar masama attığımda arka kapağı dikkatimi çekti. Kardiyovasküler merkezinin, parlak kırmızı harflerle *Kalbinin Sesini Dinle* yazılmış reklamıydı.

Tekrar yansımana baktım.

Kalbinin sesini dinle.

Ama hangisinin?

Eski kalbim muhtemelen bunları toptan unutmam gerektiğini söylerdi. *Gölete izinsiz girme*, derdi. Aileme nereye gittiğim ya da Clayton'a kim olduğum hakkında yalan söylememem gerektiğini düşünürdü. *Sağlamcı davran, bu kalbi de güvende tut*, derdi. Mia hakkındaki bilgi hazinesini bulduğum için memnun olmam ve bu saçmalığı bitirmem gerektiğini söylerdi.

Peki *onun* kalbi ne söylerdi?

Bornozumu çıkardım. Nakil yaram beni köprücük kemiğimin hemen altından göbek deliğimin üstüne kadar uzanan derin, mor bir çizgi halinde ikiye ayırıyordu.

On altı haftadan fazla zaman geçtiği için artık, ameliyattan sonra beni bir arada tutan siyah dikişli, Frankenstein'in canavarı halime daha az benziyordum. O zamanlar derimin fermuar gibi açılıp yeni kalbimin yuvarlandığı kâbuslar görüyordum.

Parmağımı, beni ikiye ayıran mor çizginin üzerinde gezdirdim. Doktorlar, kalbini çıkarmak için seni adeta ortadan ikiye yarıyor, göğüs kafesini lades kemiği misali kırıyorlardı.

Seni açtıktan sonra hastalıklı organı çıkarıyorlardı. Birkaç dakika boyunca kalpsiz kalıyordun. Hayatsız. Seninle ölüm arasında yalnızca bypass makinesi kalıyordu. Bunu çok fazla düşünmemeye gayret ediyordum. Ben, tamamen açık ve savunmasız, yeni kalbim yarı yarıya dikilmiş halde uzanıyordum. Eski kalbimse...Aslında onu bilmiyordum. Eski kalple ne yaptıklarından pek emin değildim. Belki atmışlardı? Bir temizlik görevlisi vardiyasını bitirmeden

nce gelip kullanılmış kalplerin hepsini tıbbi atık konteynırına atıyor ve tehlikeli atıkları çıkartıyor muydu?

p kutusundaki mayonun hayatsız askıları gözüme çarptı. p kutusundan yarı sarkmış o zgn, cansız hali bu geceye dair şimdiye kadar aldığım en net mesajı sundu.

Eski kalbim gitmişti.

Artık onun sesini dinleyemezdim.

Mayoyu p kutusuna bastırdıktan sonra bir şort ve yüksek yakalı bir tişört kaptım. İçine yedek kıyafetler ve bir havlu koyduğum küçük çantamı yatağın altına ittim.

Sonra da gece yarısını beklemeye koyuldum.

Çünkü eski kalbim bana olduğum yerde kalmamı söyleyecek olsa da elimdeki tek kalp *git* diyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Gece vakti Rawlins Ridge'in Ana Cadde'si mezarlık gibi hissettiriyordu. Ürkütücü, sessiz ve titreşen birkaç sokak lambası dışında karanlıktı.

Clayton'ın verdiği adres beni kasabanın, vadinin batısındaki dağlarla kesiştiği eteklere kadar götürdü.

Arabayı durdururken farlarım, bir sürü GİRİLMEZ tabelası asılmış, dikenli tellerin yanındaki dev bir meşe ağacına yaslanan Clayton'ı aydınlattı. Arkasında Bay Johnson'ın meşhur göleti görünüyordu.

“Geldin,” dedi Clayton.

“Geldim.” Karardan önceki yoğun içsel çatışmamdan, bu kalbin –*onun* kalbinin– bana gelmemi söylediğinden ya da kendim için de *işleri yoluna koymak* için bu kumarı oynadığımdan bahsetmedim.

“Açıklık bu tarafta,” dedi, arkasından gelmemi işaret ederek.

“Bunu daha önce yapmadığımı sanıyordum,” diye cevap verdim, bir yandan da hemen üstündeki büyük, sarı

tabelaya bakıyordum: *İZİNSİZ GİRİŞ B SINIFI HAFİF SUÇ KAPSAMINA GİRER. ALTI AY HAPİS YA DA 1000 DOLAR PARA CEZASI VARDIR.*

“Yapmadım. Ama söylentileri duydum.” Beni çitin arasındaki ufak aralığa yönlendirdi. “Gitmeden önce Mia’yla yapacağımızı düşünmüştüm.”

“Gitmeden mi?”

Clayton girişi örten dağınık çalılar ve çalı topraklarını temizledi. “Mia bu kasaba için hep fazlaydı. Onu burada tutmak mümkün değildi.”

“Nereye gidecekti?”

“Buradan başka bir yere. Onu bir gün buradan çıkaracağıma söz vermiştim.” Emekleyerek geçmem için çitin tellerini ayrı tuttu. “Galiba bir günlerimiz tükendi.”

Bunu, duyduğum en üzücü şey değilmiş gibi sakin bir şekilde söylemişti. O kadar üzücüydü ki caydırıcı tabelaya aldırış etmeden delikten güçbela geçtim. İlerlerken metalin sivri uçlarının tenimi çizmemesine dikkat ettim. Babamın uyku apnesi cihazının uğultusu sayesinde evden gizlice çıkmam kolay olmuştu ancak eve tetanos enfeksiyonuyla dönersem annemle babam beni öldürürdü.

Clayton arkamdan çitin arasından geçti. Peşinden gölete doğru yürüdüm, ardından Clayton tişörtünü çıkardı. Ay ışığı göğsünde gölgeler oluşturdu. Aşırı kaslı değildi ama yaşıtlarımdan farklıydı.

Ve ay, her şeyi yumuşak, güzel ve gizemli hale getirirken iyi görünüyordu. Clayton iyi görünüyordu.

Gözlerimi ayırıp ayakkabılarımı çıkarmaya odaklandım, bir yandan da bu hedef panosunu yapacaksam ama-

cının *yalnızca* Mia olması gerektiğini hatırlatıyordum. Çaldığım şeyin bir parçasını verecektim ona. “Bir oğlanla kızın hikâyesi” diye başlayan o hayallere kendimi bir daha kaptırmayacaktım. Kıvılcım falan yoktu. Göz rengini fark etmek yoktu. Nefesimin kesilmesi yasaktı. O kadar.

Tişörtüm ve şortumla, yalın ayak orada dikilirken Clayton’ın gözleri bana kitlenmişti.

“Etkinliğe uygun kıyafetleri sevmiyorsun herhalde?” diye sordu, cevap beklemeden elini bana doğru uzattı. Ben hemen tutmayınca ekledi: “Girerken küçük bir yükseklik var.”

Sadece bir el, Syd. Toparla kendini.

Elini tutup bana dokunduğu yerdeki elektriği görmezden gelmeye çalıştım. Clayton beni suya yönlendirerek göletin kenarında titrek bir sınır oluşturan bir dizi söğüt sazlarını eliyle itip yol açtı. Çamur *hakikaten* eğimli ve yumuşaktı. Göletin dibi ayak parmaklarımın arasında ezildi.

İstemsizce kıkırdadım.

“İyi misin?” diye sordu Clayton.

“Bunu yaptığıma inanamıyorum işte. Ya yakalanırsak?”

Eğimli kıyıdan çıkarken Clayton elimi tuttuğunda bir yanımda biraz daha uzun süre tutmasını diledi. Fakat Clayton suyun iyice içine girdi, kolları cama benzer yüzeyde dalgacıklar oluşturdu.

“O zaman kaçınız.” Bana yüzünü çevirmek için döndü. “Merak etme. Bay Johnson genelde öldürmek üzere ateş etmez.”

“Ah, işte şimdi çok daha iyi hissettim.”

Sığ suyun içinde durarak kıyıya bir kez daha göz attım. Bunu yaptığıma gerçekten inanamıyordum.

Zihnimde *Nakil Sonrası Hayat Rehberi* broşüründeki göl suyu, bakteriler, aşırı efor ve benim gibi birine yönelik milyonlarca başka risk hakkındaki uyarılar dönüyordu. Ayrıca, suyun içinde, geceye bir sır verircesine ağır ağır ve sessizce süzülen Clayton'ın göğsüne yansıyan ay ışığı dikkatimi çekiyordu.

Kesinlikle riskliydi.

Ancak suyun kenarında dururken aklıma başka bir düşünce geldi. Broşürde nakilden sonraki *hayat* anlatılıyordu. Ben hayatımın büyük çoğunluğunu ölmemeye çalışarak geçirmiştim? Ya bu akşam da ölmezsem?

Ya sadece... yaşarsam?

Mia böyle yapardı. Belli ki her şeye balıklama dalan türden bir kızdı. İkinci kez düşünmüyordu.

Gözlerimi kapayarak derin bir nefes aldım ve suyun içine daldım.

Bu hissi neredeyse unutmuştum. Beni ele geçiren suyun serinliğini. Bedenimin ağırlıksız kalışını. O kadar... inanılmazdı ki.

Sanırım hastalandığında yasını tutmaya vakit bulamadığın şeylerden biri de yüzmekti; hayatın dünyevi parçaları *puf* diye yok oluyordu. Koşmak, bisiklet sürmek ve cuma akşamları Randy'de takılmak gibi. Ya da enfeksiyon veya ilaç etkileşimi derdine düşmeden yemek yiyebilmek. Yaşlanmayı hayal edebilmek.

Suyun beni içine çekmesine izin verdim.

Tıpkı Clayton gibi sırtüstü uzanıp başımı suya daldırmamaya dikkat ettim. Tepemde yıldızlar spot ışıkları gibi ışıltıyordu.

Clayton uzun bir süre sessiz kaldı. En sonunda su bizi bir araya getirdi, omuzlarımız arada bir çarpıyordu.

“Mia sana hiç yıldız teorisini anlattı mı?” diye sordu.

“Ben... sanmıyorum,” dedim, Mia’nın o sahte mi sahte arkadaşlığımız sırasında paylaşp paylaşmadıklarını gerçekten derin derin düşünüyormuşum gibi.

“Bir keresinde bir belgesel izledi. Ondan bahsedip duruyordu. Olduğumuz her şeyin, yeryüzünün her parçasının yıldızlarda başlayıp onların yoğun sıcaklığıyla dövueldüğünü anlatıyordu,” dedi. “Kemiklerimizdeki kalsiyum, içimize çektiğimiz oksijen, kanlarımızdaki demir, içimizdeki her karbon parçası, bunların hepsi ezelden beri var. Hepimiz geçmişin parçalarından yapıldık.”

Şimdi üzerimde duruyor, yüzü yıldızları kapatıyordu. “Ah, bir dakika, saçında biraz Einstein kalmış.” Üzerimden bir şey alır gibi yaptı. “Sağda da biraz Aristoteles.” Alnımdaki bir şeye fiske vurdu. “Aldım.”

Kahkaha attım. “Tamam, bu biraz ürkütücüydü.”

Clayton omuz silkti.

“Mia hepimizin ödünç alınmış yıldız tozu olduğuna inanıyordu.”

Mia’nın kalbi kulaklarımda gürültüyle çarptı, kendi ödünç parçalarım Clayton’ın sözcüklerine tepki veriyordu.

“Bak bu kısmı güzelmiş.”

“Sanırım,” dedi, yeniden sırtüstü uzandı. “Ama sanırım bu insanların ölümü daha az korkutucu kılmak için söyledikleri bir şey sadece.”

“Ölüm o kadar korkutucu değil ki.”

“Ah doğru, unutmuşum.” Omzumu hafifçe dürttü. “Ölüm uzmanıyla konuşuyorum.”

“*Uzman* falan değilim ben,” dedim ve nedeni belki yıldız ışığının büyüğü ya da Clayton’ın kişisel bir şey paylaşmasıydı ama başka bir risk almaya, kendim hakkında ufak tefek bir şeyler paylaşmaya karar verdim. “Ama bir keresinde neredeyse *ölüyordum*.”

Ona kalbimden değil, yalnızca çocukken çok fazla hastalandığımdan bahsettim.

“Bir keresinde çok kötüydüm, uzun lafın kısası doktorlar ellerinden geleni yaptıklarını söylediler,” dedim.

Ben konuşurken Clayton ölüm sessizliğine bürünmüştü. Su onu yanıma taşıyınca omzu benimkine değdi. Uzaklaşmadım.

“Ve bu ödünü koparmadı mı?” diye sordu.

“Başta korktum. Ailem için korktum. Canım yanacak diye korktum. Bilinmezden korktum. Yaşamaya epey düşkündüm.”

Her şeyin *bu kadar* olduğunu nasıl ve ne zaman fark ettiğim ve bebek gibi ağladığım kısmı anlatmadım.

“Ama sonra sanki bedenim de zihnim de kabul etti bunu. Tuhaf olan, bir şeyden çok uzun süre korktuğun, bu korkuya sıkıca tutunduğun zaman bırakmak, ne bileyim, rahatlatıyor insanı. Geriye sadece sakinlik kalıyor. Huzur.

Ben de tıpkı böyle süzülüyordum.” Parmak uçlarımla suyu sıçrattım. “Özgürdüm.”

Clayton büyük bir nefes verdi.

“Umarım Mia da böyle hissetmiştir,” dedi.

“Umarım.”

En azından bu kadarı doğrudu. Çünkü o geceyi her düşündüğümde onu aynı benimki gibi bir hastane yatağında, makinelere bağlı halde hayal ediyordum. Onun kalbine de santral venöz kateter bağlanmış mıydı? Odası balonlarla, oyuncak ayılarla ve *Geçmiş Olsun* yazılarıyla dolu muydu? *Onun* gözlerinin önünde hangi anlar canlanmıştı?

Doktorun *haberi* vermek üzere nasıl ve ne zaman geldiğini hatırladım; şaşkınlığın ardından idrak etmiştik: Yaşayacaktım. Sarılmıştık. Ağlaşmıştık.

Peki ya *onun* ailesi? Bir doktor da *onlara* haber vermişti: Kızları uyanmayacaktı. Muhtemelen sarılmışlardı. Muhtemelen ağlaşmışlardı.

Ve onlar yaslarını tutarken biz kutlama yapmıştık.

“Orada mıydın?” diye sordum. “O...”

Clayton başını iki yana salladı.

“En azından son aşamada.” Sesi çatladı. Boğazını temizleyerek gizlemeye çalıştı. “Babası benim...”

Ansızın durdu. Yine geçmişini konuşmaktan kaçınıyordu. Mia’dan bahsediş şekli yüzünden, Tanner’ın, Clayton’ın Mia’nın kazasında oynadığı rol hakkında yanıldığını düşünmeden edemiyordum.

“Ama biz *senden* bahsediyoruz,” dedi.

Bana baktığını hissedince ona, suyun içinde batıp çıkan yüzüne döndüm; gözleri benimkilerden asla ayrılmıyordu.

“Ne?” diye sordum.

“Şehir kızları hep senin gibi midir? İşte... ne bileyim, böyle derin?”

Suyun içinde ayağa kalktığımda aniden, *gerçekten* geçmişimi öğrenmesini istemediğim bu çocukla geçmişimi ne kadar paylaştığımın farkına vardım. Konuyu hızla değiştirmeye çalıştım.

“İlk olarak, ben Cherry Hill'denim. Ve orası gürültülü bir metropol sayılmaz.”

Clayton yanımda doğrulup koyu, ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekerken sırttı. “Walmart’ınız var ama.”

“Bu beni şehir kızı *yapmaz*.”

“Öyle mi?”

Yüzüme su sıçrattı. Ben de ona daha sert bir şekilde karşılık verdim, üstelik şu anda yapılması gereken bir şey olduğu dışında nedenini bilmiyordum.

“Evet.”

Sonra aniden birbirimize hayatımız buna bağlıymışçasına su sıçratıyorduk ve ben öyle çok güldüm ki peltemsi çamurun içinde ayağım kaydı. Dibe çökmeden önce Clayton beni tuttu.

Bir kolunu sırtıma koyup diğer eliyle kendisini su sıçratmayayım diye bileklerimi tuttu.

“Bak ne diyeceğim...” dedi.

“Ne?”

“Bence haklı olabilirsin. Şehir parlaklığının altında bir taşra kızının kalbi var.”

Ondan uzaklaştım.

“Ne? Nasıl...”

“Çünkü hiçbir şehir kızı B sınıfı hafif suç işlerken bu kadar iyi görünmez.”

Gerçek kalbimden bahsetmediğini anladığım anda benimle flört ettiğini de fark ettim ve bu durum beni öyle altüst etti ki orada donakaldım. Yüzüm beni ele vermiş olmalıydı çünkü Clayton hemen ellerini üzerimden çekip yakalanmış bir suçlu misali havaya kaldırdı.

“Ben... Özür dilerim, amacım sadece...”

“Hayır, hayır, *ben* özür dilerim, sandım ki...”

İkimiz de kekeledikten sonra sessizleştik; birbirimize bakarken o an, tuhafık denizinde boğuldu.

“Bunu Mia için yapıyorum,” dedim.

“Doğru, doğru. Elbette.” Benden uzaklaşıp parmaklarıyla ıslak saçlarını taradı. “Ben de.”

Başka bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu, bense sadece *ona söylemeyi* düşünüyordum. *Ona gerçeği söylemeyi. Aramızda neden hiçbir şey olamayacağını söylemeyi. Ona kim olduğumu söylemeyi.*

Fakat fırsat bulamadım. Silah sesi geceyi ikiye böldü.

Clayton’ın gözleri karanlıkta büyüdü. Biri uzaktan silahın horozunu çekip bize doğru küfürler savurdu.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadım.

“Kaçacağız.”

Kıyıya doğru yüzdük ve su yüzemeyecek kadar sığ olunca ayaklarımız kaya kaya çamurun içinde debelen-
dik. Eğimli girişe vardığımızda Clayton'ın bir an için elini bana uzattıktan sonra tekrar yan tarafına indirdiğini gördüğümü sandım. Onun yerine bir dizi saza tutunarak kendimi sudan çıkardım.

Clayton geçmem için çitteki deliği tuttuktan sonra koşmaya başladık.

Havada başka bir silah atışı duyuldu, karanlığın içinde cınladı. Vücudum gece vakti dursa da iyi, yaşıyormuş gibi hissediyordum. Yıllardır koşmamıştım ancak vücudum tıpkı yüzerken olduğu gibi hatırlıyordu. Soğuk hava yüzüme çarptı, ciğerlerim nefes çekmeye çalıştı, bacaklarımdaki kaslar gerildi.

Arabalarımıza ulaştığımızda sersemleyecek kadar güç nefes alıyordum. Fakat bu, nabzımı ölçüp oksijen tüpüne bağlanmak isteyeceğim türden bir nefessizlik değildi. Ölümün hastane odasında *kazanmadığını* hatırlatan türden bir nefessizlikti.

Ben kazanmıştım.

Clayton'ın kamyonetine yaslandım. Ardından gülmeye başladım. Öyle şiddetli gülüyordum ki nefesim yeniden kesildi.

İşte o zaman Clayton'ın da güldüğünü fark ettim. Sesi suyun üzerinden, tepemizdeki bulutlardan, aydan sekti.

“Ölüm korkutucu değil mi diyordun?” dedi Clayton.

Ve tanıştığımızdan beri ilk kez gülümsedi; hem de gerçek bir gülümseme idi. Öyle geniş ve aşikârdı ki göz-

lerin köşelerinde kırılganlıklar oluştu. Parlak gülümsemesi karanlığı aydınlattı.

Görmeyi hiç istemediğim bir gülümsemeydi.

“Ne olursa olsun,” dedi, “ölmediğine memnunum, Mezarlık Kız.”

“Niye? Beni vurdurabilesin diye mi?”

“Hayır, hayır, yemin ederim!” dedi gülmeye devam ederken, gamzesi iyice belirginleşmişti. Ancak sonra yüzü ciddileşti. “Sadece, Mia’ya dünyaları vaat etmiş olmama rağmen elinde birkaç resimden başka bir şey olmayan bir çocuğum işte. Ama ona en azından bunları verebilirim.” Ayak başparmağının toprağa gömülüştüğünü izledi. “Senin de dediğin gibi, bu yüzden buradayız, değil mi?”

“Mia için,” dedim, sonra da elimi aramızdaki boşluğa uzattım.

Clayton resmî bir anlaşmaya varmışız gibi elimi sık-tığında birbirimizin elini gerektiğinden bir ya da iki saniye uzun tuttuk.

“Mia için.”

***

Eve dönerken yol boyunca gülümsedim.

Kısmen koşudan, yüzmeden, vurulmaya veya hapse girmeye çok yaklaştığımdan kanım hâlâ pompalandığı, adrenalin içimde ham, canlı, neşeli bir halde akmaya devam ettiği içindi.

Ama bir nedeni de Clayton’ın bana bir fikir vermiş olmasıydı. Artık sahtekâr değilmişim gibi hissettiren, içi-

mi gıdıklayan bir fikirdi. Belki katkıda bulunmamın, bu projeyi daha büyük, Mia'nın hak ettiği türden bir şeye çevirmenin bir yolu vardı.

Çünkü Clayton ona dünyaları nasıl vereceğini bilmiyebilirdi ama ben biliyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eve gizlice döndüğümde annemle babam hâlâ uyuyor, babamın horlama makinesi dünyadaki sesi kesiyordu.

Bu akşamın düşünceleri; koşmanın heyecanı, havayı yaran silah atışı, Clayton'ın suda bana bakışı, geceyi aydınlatan gülümsemesi beynimde vızıldadı. Ve onca gürültünün arasında Mia'nın hedef panosunu dünyaya göstermenin bir yolunu düşünmüştüm.

Fakat bunu tek başıma yapamazdım. Bu yüzden sabah ilk iş olarak Chloe'yi aradım.

Saçları fare yuvası misali karışmış halde telefonu açtı.

“Saat farkı,” diye fısıldadı, sesi cızırtılıydı. “Burada saat daha sabah yedi. Umarım sabah yediye uyacak kadar önemli bir şey için aramışsındır.”

“Önemli, yemin ederim,” dedim. “Ama önce, ne zamandan beri bana söylemeden hastaneye yatıyorsun?”

“Büyütülecek bir şey değil,” dedi, yavaştan uyanmaya başlıyordu. Hastane yatağında doğrulunca kendini Face-

Time yansımasından gördüğü saniyeye şahit oldum. Saçını dizginlemeye çalıştı. “Biraz ayar yapılıyor, o kadar.”

“Bana yalan söyleme, Chloe Munoz. Posterlerini görebiliyorum.”

Yatağının arkasına moral bozucu posterlerden asılmıştı. Chloe, hastanelerde sıkça rastlanan, “*Korkudan güçlü olan tek şey umuttur,*” gibi boş klişeleri yücelten saçma ilham afişleriyle dalga geçmek için böyle posterlerden bir koleksiyon oluşturmuştu. Uzun süre hastanede kaldığında yatağının arkasına birini asardı. Bugün, “*TAVIR: En kötü halime katlanamıyorsan aynı zamanda en iyi halim olduğunu bilmeyi hak ediyorsun,*” sloganıyla sinirli bir kirpinin olduğu bir poster asmıştı.

Aynı zamanda yeryüzünde en sevdiği yer olan okyanusla kalbin yer aldığı resmini asardı. Damarları, odacıkları ve diğer her şeyiyle anatomik olarak doğru çizilmiş kalp okyanusun üzerinde batan güneş misali asılı duruyordu. Altında *dum spiro, spero* kelimeleri yer alıyordu. Latince, “*Nefes aldıkça umut ederim,*” demekti.

Yani, posterler çoktan duvara asıldıysa ayardan fazlasının yapıldığı ortadaydı. Ve beni *aramamasının* yepyeni kalbimle alakalı olduğunu düşünmeden edemiyordum.

“Cidden ama. Ne oluyor?” diye sordum.

“Tıp konuşması için çok erken,” dedi, elini kameraya sallayarak. Saçını düzeltmekten vazgeçmişti. “Sadede gel. Ne oldu da güzellik uykumu böldün?”

Chloe oyalama taktiğini anladığımı fark etsin diye fazla abartılı bir iç çektim. İstemiyorken kalbinden bahsedilmesine uğraşmak nafileydi.

Ona her şeyi detayına kadar anlattım. Clayton'ın bana mesaj atışını ve Mia hakkında daha çok şey öğrenmek için ağaç eve gidişimi. Chloe'ye hedef panosunun fotoğrafını attım. Geçen gece ilk hafif suçumu işlediğimi itiraf ettim.

Clayton'ın bana dokunduğu ve her yanımda canlandığı kısmı eklemedim. Aksi takdirde ortada mesele falan yokken Chloe meseleyi iyice büyüttü. Ortada hakikaten bir şey yoktu. Sadece çok fazla romantik komedi okumuş aptal bir kız vardı.

“Gölde?” dedi, o kısma geldiğimde. “Delirdin mi sen? Ne kadar tehlikeli olduğunu...”

“Biliyorum,” dedim, dersini yarıda keserek. “Ama bak, buradayım ve iyiyim.”

“Şanlısın,” diye karşılık verdi. Sesinde gerginlik vardı.

Gülümseyip ortamı yumuşatmaya çalıştım. “Ne yani? Daha önce ölümü kandırdım. Bu işte uzman sayılırım.”

Chloe yüzünü ekşitti. “Şimdi de düşüncesiz ve ukala davranıyorsun.”

İç geçirdim. “Normal davranıyorum ben, Chlo. Hem biraz tehlikeliyse ne olmuş? Clayton bana Mia hakkında bir sürü şey anlattı bile. Mesela, küçükken eski ağaç evde saklanırlarmış. Gerçekten iyi bir arkadaş gibi görünüyor. Ve av tüfeğiyle korunan bir yere izinsiz girmek isteyecek kadar korkusuzmuş. Eğlenceli, cesur, derin ve dürüst olmam gerekirse kusursuz bir yaşam gücüymüş.”

Chloe ekrandan tasvip etmeyen bir bakış attı.

“Ve insanmış,” dedi. “Bu küçük detayı unutma. O da kızın biri, azize değil.”

Yorumunu elimi sallayarak geçiştirdim. Chloe, içinde başka birinin kalbinin atmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Onun mirası gibi hissediyordun, olduğu ve olacağı her şey senin parçana dönüşüyordu.

“Uzun lafın kıyası, her fotoğraf bana daha fazlasını anlatıyor. Ve bir dahaki sefere...”

“*Bir dahaki sefer mi?*” Chloe fazlasıyla abartılı bir hareketle telefonu yüzüne yaklaştırdı. “Lütfen bana yanlış duyduğumu söyle. Utah-Kaliforniya telefon hattında bir hata falan var de.”

Cevap vermeyince cevabını almış oldu.

“Sydney! Donörünün kim olduğunu öğrenmek istedin. Görev tamamlandı. Hayatına devam et.”

“Biliyorum. *Biliyorum*. Ama planlarda ufak bir değişiklik oldu.”

Chloe gülümsedi.

“Çocuk yüzünden, değil mi?”

“Hayır!” dedim, biraz fazla savunmacı bir tavırla.

Chloe, Clayton hikâyesinin dahası olduğunu biliyormuş gibi gülümsemeye devam ediyordu; üstelik haklıydı. Ancak bu, komodinimin üzerinde duran kurgu kitaplara benzermiyordu. Söz konusu olan *gerçek* hayattı, durum karışık ve insanlar incinebilirlerdi. Önemli olan tek şey buydu. Clayton gülümsememeye çabalarken ağzının köşelerden hafifçe kıvrılışı, burnunun kemerindeki çiller ya da onun yanında hasta kız olmamam değildi.

Ben bunları açıklayamadan bir hemşire geldi. Chloe'nin kolunu antiseptikle silerken ekranın öteki tarafından bana el salladı.

İğne koluna girdiğinde Chloe yüzünü dahi buruşturmadı. Delinmek ve kurcalanmak, listedeki hayatın değişmez parçalarından biriydi.

Konuşmaya devam etmek için hemşirenin işini bitirmesini bekledik. Tartıştığımız şey, zibilyon tane gizlilik kuralını ihlal ediyordu. Kalbi benden geri alamazlardı ama başım *fena halde* belaya girerdi ve Doktor Russell kesinlikle nakil kurulumu toplardı.

Hemşire nihayet Chloe'nin örnekleriyle çıktığında devam ettim: “Çocukla ilgili değil. Hem de hiç. Onun söylediği bir şeyle ilgili. Hedef panosunu bitirip işleri yoluna koymakla.”

Chloe başını ağrıtıyormuşum gibi elini başına götürdü.

“İnsanlara umut vererek işleri yoluna koyuyoruz zaten. Hani şu Bekleme Listesi denen şeyde? *Terk ettiğin* kanal var ya.”

“Aslında ben de bu yüzden aradım,” dedim, dikkatli hareket ediyordum çünkü kanalımız Chloe'nin bebeğiymiş. Bense hep yancısı olmuşum. “Sitemiz bana bir fikir verdi. Mia'nın hedef panosunu daha büyük bir şeye çevirme fikri. Dünya üzerindeki herkesin görebileceği bir şeye.”

Chloe'nin gözleri parladı.

“Bu hedef panosu hakkında paylaşım yapmak istiyorsun!”

“Aynen öyle. Ama Bekleme Listesi için olmayacak.”

Ellerini göğsüne götürdü. “Beni aldatıyor musun?”

Derin bir nefes aldım. İşte başlıyordum.

“Başka bir sayfa açmak istiyorum. Yeni bir tane. *Sadece* Mia hakkında olacak, insanlar bizimle birlikte hedef panosunu gerçekleştirebilecekler.”

“Bekleme Listesi’nde yap işte.”

“Yapamam. Ya Clayton bulursa? Eski videolarımda beni görür. Her şeyi anlaması uzun sürmez. Tamamen isimsiz olması lazım. Böylece sayfayı bulsa bile eski beni görmez.”

Chloe sırttı.

“Ah evet, gizlilik her sağlıklı ilişkinin temelidir.”

“Bir kez daha söylüyorum; *ilişki* falan yok. Ama öğrenirse her şey biter.”

“Ki bana sorarsan bu iyi bir şey olabilir. Senin şu kovboy gerçekleri bilmeyi hak ediyor.”

“Güven bana, Chlo. Clayton *bunu* istiyor. Ayrıca, bence Mia da istiyor ya da isterdi.”

Chloe karşı çıksa da devam ettim.

“Ayrıca listede yaşayanlar olarak biz... parazitiz sanki. Yaşamak için alıyoruz. Tanklardan sahte hava çekiyoruz. Sevdiğimiz insanların vaktini ve parasını çalıyoruz. Kelimenin tam anlamıyla atan bir kalbi birinin göğsünden alıyoruz. İşte bu, benim geri verme şansım. Mia’ya, evrene, herkese olan borcumu ödeme şansım.”

“Tamam, şu dram dozunu on kademe kadar azaltabilir miyiz lütfen?” İç çekip yastığına yaslandı. “Bunu yapmaya kararlıysan yap gitsin. Kendi siteni aç. Benim iznime ihti-

yacın yok...Ah.” Chloe doğrudan ekrana baktı. İşte şimdi beni anlıyordu. “Sinsi küçük cadaloz seni. Abonelerimi istiyorsun.”

“Sadece ödünç almam lazım,” dedim. “Kendi abone-lerimi kazanmak için aylarca beklemem gerek. Belki sen Bekleme Listesi’nde paylaşıp seninkileri sayfama yönlendirebilirsin?”

Yüzü bir sınırı aştığını söylüyordu. Anlamıyordu. Hiçbirini. O hâlâ bekleme listesindeydi. Bir başkasının ölümünün yükünü taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Son kez denedim.

“Açıklayamam, Chloe. Ama bunu yapmam gerek. Ve yardımına ihtiyacım var. *Lütfen.*”

Chloe büyük bir iç çekişle hastane yatağına çöktü. Yüzü biraz olsun yumuşadı.

“Kalbime oyna böyle, aferin.”

Bana değil, tavana bakıyor, düşünürken hava kanülünün borusuyla oynuyordu. En sonunda ekranda beni işaret etti.

“Bu arada bilgin olsun diye söylüyorum, ben buna tamamen karşıyım,” dedim. “Ama Sydney Wells’e hafif suç işlettirecek bir çocuğa saygım var...”

Gülümsediğinde kabul ettiğini anladım. Ciyakladım. “Ah, harikasın sen! Ve söz veriyorum, bu iş bittiğinde tam zamanlı geri dönecek ve senin yetişemeyeceğin kadar çok paylaşım yapacağım.”

“Gördüğümde inanırım,” dedi. Hemşire yeniden gelmiş, Chloe’nin yatağının yanındaki serum ağacından sarkan tüplerle uğraşıyordu. “Her şeyi ayarlayıp açtığında şu

yeni sayfanın linkini yolla bana. Ve Sydney, açık konuşayım, bana *çok* borçlusun.”

Hemşire kolunu tekrar silerken ekrandan ona öpücük attım.

“Kulübe hoş geldin.”

***

Laptopumla yatağımda uzanmış hem “dinleniyor” hem de bir Instagram sayfasına bakıyordum. Adını @Mia Projesi koymuş ve kendi adımı tamamen uzak tutmuştum. Neyse ki ismim Bekleme Listesi’nde de geçmiyordu. Anem YouTube’a gerçek adımı vermemem gerektiğini düşünmüştü, o yüzden Clayton ismimi Google’da aratsa bile iki sitede beni bulamazdı. Ailemin Chloe’nin gönderisini görme ihtimali olsa da düşüktü. Ben paylaşım yapmayı bıraktığımdan beri kanalı izlemiyorlardı. Neticede, epey güvendedim.

Sayfanın açıklamasına şöyle yazmıştım: *Bu hesap, çok erken vefat eden bir arkadaşına adanmıştır. Kendisi bu yapılacaklar listesini tamamlayamadı ama siz yapabilirsiniz.*

İlk olarak boyadıktan sonra çektiğim ağaç evin fotoğrafını paylaştım. Altında şu yazıyordu: *Çocukken nerede güvende hissediyordun? Saklanma yerlerin, dünyadan kaçıp sığındığın yerler neredeydi? Tekrar git oraya. Bir fotoğrafını paylaşıp etiketle....*

Uzun bir süre ekrana bakarak ilk gönderime uyacak hashtag’i bulmaya çalıştım. #yapılacaklarlistesi, #hedefpanosu ve #Mia Projesi seçeneklerini denesem de bana

pek uygun gelmediler. Yaptığım şeyin özünü gösterecek bir şey olmalıydı.

Telefonumdan Mia'nın ağaç ev kolajının resimlerini açtım. Yaptığı tüm planları. Yaşamayacağı o hayatı.

Şimdi o hayat benim içimde atıyordu.

Birden kelimeleri yazmaya başladım: *#Miaİçin*.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi saat 2... benim evde? Fotoğraflar hakkında ipucu buldum.

Tüfek de olacak mı?

Söz veremem. Dedektiflik becerilerini getir yeter. Kazayağı desenli ceketini ben getiririm.

Dur bakayım orada, SEN niye Sherlock oluyormuşsun?

Bir dakika, müthiş yakışıklı olan o değil miydi?

Aynı zamanda biraz denyo...

Ah be Watson, metin ol. Çözmemiz gereken bir vaka var.

Flört etmediğimden emin olmak için mesajları beşer kez okudum. Clayton'dan haber alalı beş gün olmuştu ve gölette onu hemen hemen reddedişimle alakası var mı bilmiyordum. Fakat her şey Mia'yla alakalı olduğu sürece kimsenin canı yanmazdı.

Boya ve gece yarısı yüzme derken vücudum hoş bir şekilde yorulmuştu; nihayet bir şeyler yapıyor gibi hissediyordum. Özlediğimi bile fark etmediğim türden bir histi.

Yeni Instagram sayfası Mia Projesi'ni açtım. Chloe sözünü tuttuğundan bir sürü abonesi #Miaİçin görevlerini heyecanla bekliyordu. Şimdiden bin iki yüz takipçim ve *hashtag*'i kullanan on yeni gönderi olmuştu. Fotoğraf ve çocukluktaki güvenli yerler isteğime gelen yanıtlardan birkaçını okudum. Doğu Yakası'ndaki bir kız, halattan salıncağın olduğu bir dere yatağının fotoğrafını koymuştu.

Yıllardır gitmemiştim ama dün gitmiş gibi hissediyorum!
#Miaİçin

Bir çocuk aile kulübelerini paylaşmıştı. Orayı yıllar önce satmış olsalar da bu hafta sonu #Miaİçin yakınlarda kamp yapacaklardı. Üç çocuk annesi bir kadın fotoğrafı olmadığını ancak en çok babasının yanında güvende hissettiğini söylemişti.

Yanına uğrayıp onu şaşırtacağım. Bir şişe kolayı paylaşacağız! #Miaİçin

Anıların kalplerde saklı olduğu teorisine pek inanmasam da Mia'nın kalbinin beni buraya yönlendirdiğini hissetmeden edemiyordum. Bu insanlar –yabancılar– Mia'nın gerçekleştirmemiş hayallerine cevap veriyorlardı.

Ardından Mia'nın çektiği, Bay Johnson'ın göletinin resmini paylaştım.

Risk alın. #Miaİçin

***

Pazartesi günü geldiğinde dışarı çıkmak için başka bir bahaneye muhtaç olduğumu fark ettim. Sürekli *arayla gezintiye çıkamazdım*. O yüzden öğlen bir buçuk gibi kendimi eski arkadaşım Bree'yle iletişime geçtiğim hakkında bir hikâye uydururken buldum.

Babam neyse ki isteydi, dolayısıyla sadece, tavsiyesini dinleyip eski günlerdeki gibi Bree'yle alışveriş merkezine gideceğim için *heyecanlı* olan annemi ikna etmem gerekiyordu. Elbette kalabalık, mikroplar ve *aşırıya kaçmakla* alakalı bir sürü endişesi olsa da başka normal bir ergen kızla görüşen normal bir ergen kız olmama dair duyduğu heyecan baskın gelince elime dezenfektan vererek bana sıkıca sarıldı.

“Gitmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum.” Mutfağa girerken kontrol edilemez bir şekilde sırtıyordu. Elinde bir yığın broşür sallayarak geri döndü. “Aslında babanın eve gelmesini bekleyecektim ama sabredemedim.”

Abartılı bir, “Ta-da!” ile yığını bana sundu. En üstteki broşürde büyük, taş bir bina resmi vardı.

“Üniversite mi?” diye sordum.

Tıpkı Doktor Russell bana takvimi verdiği ve Mia'nın hedef panosunu gördüğümde olduğu gibi boğazım düğümlendi.

Annem omzumu hafifçe dürttü. “Bu iyi bir şey, Sydney. Plan buydu, değil mi?”

Evet. *Öncesinde*.

“Ne okuyacağım ki?” diye sordum, bana **GELECEK PARLAK!** diyen ilanda başparmağımı gezdirdim.

Annem sırtarak broşürlerden birini çekti.

“Ne istersen!” Sahne resmi olan sayfayı gösterdi. “Mesele şuna baksana, tiyatro programı! Eskiden piyes sergilemeyi ne kadar severdin hatırlıyor musun?”

“On üç yaşımdaydım.”

“Ama hâlâ aynı kişisin.”

“Tartışılır,” diye mırıldandım, daha çok kendi kendime.

Annem iç geçirdi.

“Şu anda karar vermek zorunda değilsin,” dedi, gülümsemesi bir an gölgelendi. “Zamanın var, Syd. En harikası da bu zaten; daha fazla zamanın var.” Uzanıp elimi tuttu. “Onunla ne yapmak istiyorsun?”

Kitapçığı kapadım. Bu planlar –hayaller– artık tanımadığım birine aitti. Eski hayatıma ya da sahneye hiçbir şey olmamış gibi dönemezdim. Bıraktığım yerden devam edemezdim.

Telefonumdan saati kontrol ettim. Clayton bekliyordu. Şimdi geleceği düşünecek vakit yoktu. Hem, bu projede çalışınca –Mia için işleri yoluna koyunca– nihayet herkesin istediği gibi ilerlediğimi hissediyordum.

“Düşüneceğim,” dedim.

Bu da yalandı. Bugünlerde sürekli yalan söylüyordum. Ancak annemin iyiliği içindi. Aksi takdirde, Doktor Russell’ın söylediği gibi *ilerlememi ertelediğimi* düşünür dururdu.

Gitmeden önce üniversite broşürlerini masamın çekmecesine atıp çekmeceyi kapadım.

Arabayı park ettiğimde Clayton ön bahçede bir çalıyı buduyordu. Beyzbol şapkasını iyice indirdiğinden gidip kürekle toprak poşetinin yanında durana kadar beni fark etmedi.

Biraz irkilerek kulaklığını çıkardı.

“Az daha kalbime indiriyordun.” Saatine baktı. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım.”

Güzel çalılıklara, güllere ve kusursuz çalı çitlere göz gezdirdim.

“Bunların hepsini sen mi yaptın?” diye sordum.

“Geçimimi sağlamam lazım.” Az önce son derece yuvarlak, gri bitkinin köklerini gömdüğü toprak yığınının şöyle bir vurdu. “Kasımpatı. Büyükannemin en sevdiği bitkidir.”

Ellerini pantolonuna sildiğinde kotun üzerinde toprak lekeleri bıraktı.

“Benim arabama mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Yürüyeceğiz.”

Yol çakıllıydı, bir zamanlar asfalt olsa da muhtemelen yılların yaz sıcağı, kış karı ve yonca tarlasına dönmeden önce yanımızdan geçen iki tonluk traktörler yüzünden parçalanmıştı. Clayton yürürken taşlardan birini tekmeledi.

Bir yanım ona Mia Projesi’nden bahsetmek istese de beni Bekleme Listesi’nde bulabileceğine dair küçük risk yüzünden tereddüt ettim.

“Ee,” dedim, sessizliğı bozmak için hevesle. “Bana şu ipucunu açsana.”

Clayton taşa son bir kere güçlü bir tekme attı. Taş sokaktan otların arasına doğru sekti.

“Bunları olabildiğince çok kişiye göstermemiz gerektiğini düşünüyordum. Ancak böyle bütün fotoğrafları çözebiliriz. Bir de şu ortada kayıp olan var. Beni asıl etkileyen o. Kolajın en büyük alanı, yani önemli bir şey olmalı. Mia’nın her şeyden çok istediğı bir şey.”

Clayton’ın sokağında görünen tek evin önünde durduk. Ev biraz eskiydi, ön kapısının boyası, muhtemelen bahçedeki birkaç dağınık ağaçtan başka bir şeyin engellemediğı rüzgârdan pul pul olmuş ve çatlamıştı. Rawlins Ridge’deki her şeyin biraz kırık olduğunu düşünmeye başlıyordum.

“Bahçıvanlık becerilerin işe yarayabilir,” dedim, flört gibi algılanmasın diye doğrudan iltifat sınırları içinde kalmaya özen göstererek.

Clayton beyzbol şapkasını gözlerine doğru indirdi.

“İlk önce beni içeri alacaklar mı görelim.”

“Kim?” diye sordum ama çoktan kapıya çalmaya başlamıştı, tanıştığımız anma töreninde olduğu gibi yere bakıyordu. Böylece sorunun cevabını almış oldum.

Fakat ben Clayton’a bunun korkunç bir fikir olduğunu söyleyemeden kapı aralandı. Karşımda mezarlıktaki, gazete haberlerindeki, kendi annem bana her sarıldığında aklıma gelen kadın vardı.

Mia’nın annesi.

Ve yemin ederim, içimdeki kalp tekledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kadın yakından, güçlü bir rüzgârla dışarıdaki boya kadar çabuk çatlayabilecek kadar kırılgan görünüyordu.

Kapıyı çok az açsa da Clayton'ı gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Bunu pek beklemediğim. Clayton da beklemiyor olacak ki izin bekliyor gibi nefesini bıraktı.

Kadın kapıyı açmadan önce başını uzatarak önce arkamızdaki garaj yoluna, sonra da sokağa göz attı.

“Temiz,” dedi, kapıyı açarken.

Clayton daha doğru düzgün eve girmeden ona sarıldı.

“Aradığına o kadar sevindim ki. Sana ulaşmak istedim... kaç kere ama, eh, biliyorsun işte.”

Clayton hakikaten de bildiğini söylercesine başını salladı. Kadın ellerini tutarak sesini fısıltı seviyesine düşürdü. “Denediğini biliyorum. Ama Jeff ve Tanner, onlar sadece...”

“Sorun değil, Bayan S.” Clayton bir elini kadının omzuna koydu. “Bu konuda konuşmak zorunda değiliz.”

Gözleri, bir şey anlayıp anlamadığımı kontrol eder gibi bana doğru kaydı. Tanner, Mia'nın ölümünden Clayton'ı sorumlu tuttuğunu ağzından kaçırmamış gibi bihaber numarası yaptım.

“Bu Sydney,” dedi Clayton. “Mia’yla ukulele arkadaşlarıydılar.”

Annesi bana sarıldı. Bir an için neye uğradığımı şaşırdım. Ya sarılma ya da Clayton'ın söylemesine izin verdiğim yalan yüzündendi. Yalan söylemenin her daim yasak olduğunu bilsem de nedense Mia'nın annesine söylemek iyice ahlak dışı gelmişti.

Evinde bulunmak da öyle.

“Gelin, oturun.” Bize içeri buyur etti. “Bizimkiler dükkânda. Birkaç saat daha dönmezler.”

Küçük, çiçekli bir kanepyle tekli koltuğun bulunduğu sıkışık oturma odasına oturduk. Burada *olmamam* gerektiğini hissetsem de aynı zamanda hayran kalmıştım. Burası Mia'nın yaşadığı yerdı. Biraz... hayal kırıklığına uğramış halde odaya göz gezdirdim. Kafamda oluşturduğum Mia buraya uymuyordu.

Hayatının sürekli ışıkla, renklerle ve ihtimallerle dolu olduğunu sanmıştım. Ancak loş ışıklı ev karanlık, biraz üzücüydü ve dört bej rengi duvar düpedüz klostrofobi hissi uyandırıyordu. Hiç hayalimdeki gibi değildi. Birdenbire Mia dediğim kızın aslında ne kadarının haberlerden, fotoğraflardan, anma konuşmalarından topladığım parçalardan oluştuğunu fark ettim.

Onu hâlâ hiç ama hiç tanımıyordum.

Clayton hedef panosu hakkında bir açıklama yaptı. Mia'nın annesine bir fotoğrafını gösterdi.

“Mia ve şu kamerası,” dedi kadın, başını sallayıp cebindeki kumaş mendille gözlerini sildi. Mendili artık orada sürekli taşıdığını tahmin ediyordum.

Clayton konuşurken gözlerim, duvardaki uyumlu ahşap çerçeveleri asılmış bir dizi fotoğrafa takıldı. Kucağında herhalde Tanner olan bir çocukla, yeni yeni yürümeye başlayan yaştaki Mia. Sahte bir mikrofona şarkı söyleyen Mia. Tütü giymiş Mia, Noel sabahında Mia, sırt çantası takmış, okul servisine binerken kameraya el sallayan Mia.

Mia, Mia, Mia.

Nefesim yine kesildi.

“İyi misin, canım?” diye sordu annesi. Gözlerimi hatıralar geçidinden ayırsam da yeterince hızlı davranmamıştım. Bayan Stoddard da fotoğraflara baktı. “Jeff onları indirmem gerektiğini söylüyor. Daha kötü hale gelmemize yol açıyormuş. Bu hatıralar.”

İç çekerek Clayton'a telefonu geri verdi. “Korkarım ben de *bu* fotoğraflar konusunda pek yardımcı olamayacağım. Mia son zamanlarda bana pek bir şey anlatmazdı. Nasıl davranabileceğini az çok tahmin edersin.”

Clayton başıyla onayladı. *Nasıl davranabileceğine* dair hiç fikrim olmasa da ben de aynısını yaptım.

“Eh, belki telefonuna baksak?” dedi Clayton.

Bayan S başını ağır ağır salladı.

“Hiç bulunamadı ki.”

Bulunamadı. Bu sözcük üzerine göğsüm sıkıştı.

“Tamam, o zaman bir kere daha bakın yeter,” dedi Clayton, kolajın ortasındaki boş alanı gösterdi. “Burada ne olabilir sizce? Mia’nın yapmak istediği bir şey var mıydı? Bahsettiği önemli bir şey?”

Mia’nın annesi başını iki yana salladı.

“Tatlım, buradaki herkesten çok *seninle* konuşuyordu.”

Clayton iç geçirdi. “Burada tanıdık gelen *herhangi* bir şey görüyor musunuz?”

Kadın önce Clayton’a, ardından telefona bir kez daha baktıktan sonra nihayet pankekleri işaret etti.

“Emin değilim ama bu,” dedi. “Birkaç yıl önce devasa bir kar fırtınası olmuştu, hatırlıyor musun? Ne demişlerdi adına?”

Ben de hatırlıyordum. İki tam gün boyunca bütün yollar kapatılmıştı. Annem kalp gelirse oraya vaktinde gidemeyeceğimizden endişelenerek sürekli hastaneyi arıyordu. *Kar tarafından durdurulamayacak kadar yol kat ettik*, deyip duruyordu.

“Bahse girerim Mia bunu hatırlamıyordu bile ama evde kısıp kalmıştık,” diye devam etti Bayan Stoddard. “Ve aklına büyükannesinin tatlı krep tarifini denemek geldi. Hepimiz kendimizi mutfakta bulduk.” Gözleri tekrar duvardaki fotoğraflara kaydı. “Pankekler berbat oldu. İçleri vıcık vıcık, dışları yanıktı. Ama nasıl gülmüştük. O öğleden sonra her şey yolundaydı.”

Gözleri benimkilerle buluştu.

“Neyse, hep o tarifi yeniden denemek istediğini söylediler. Ama hiç vakti olmadı...”

Sözünü yarıda keserek içime dokunan derin bir hıçkırık sesi çıkardı.

Çünkü tanımıştım. Benim annem de neredeyse öldüğüm gece böyle ağlamıştı; derinliğiyle can yakan bir sestti. Kederi sonsuzdu. Bunu duymak merak etmeme yol açtı: O akşam ben ölseydim, benim annem hâlâ bu sesi çıkarıyor olur muydu? Cebinde mendil taşır mıydı? Babam ona *benim* bütün hatıralarımı indirmesini söyler miydi?

Clayton bir elini Bayan Stoddard'ın dizine koydu. Neden fark ettiğimi bilmesem de tırnaklarının altında hâlâ toprak olduğunu gördüm; muhtemelen Mia'nın kalbini güm güm attıran suçluluktan başka bir şeye çaresizce dikkat vermeye çalıştığım içindi.

Yalan söylediğim, yaşadığım için hissettiğim suçluluktan... Hangisi olduğunu bilmiyordum.

“Bu konu hakkında konuş-” dedi Clayton.

Bayan Stoddard elini salladı.

“Hayır, hayır, konuşmayı seviyorum. Onu. Tanrı biliyor, burada başka kimse konuyu açmıyor. Jeff beni *teklediğini* düşünüyor. Sanki her günün her saniyesi onu düşünmüyormuşum gibi.” İç çekti. “O mektubu okumak bile istemedi.”

Aklına bir şey gelmiş gibi birden başını kaldırdı. “Ah! Sana mektubu göstermem lazım!”

Bizi oturur halde bıraktı, bir ilerideki odada bazı kâğıtları kurcaladığını duyduktan sonra elinde bir kâğıtla geri döndü.

“Hastanedeki kadın gönderdi. Dahasının gelebileceğini söyledi ama şimdilik sadece bu var. Dur bakayım...” Mektubu zarfından çıkarıp taradı. “Evet, karaciğer.”

Clayton hâlâ biraz şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Ama ben şaşkın değildim: Bu, Doktor Russell’ın donörümün ailesine yazmam gerektiğini söylediği, organ alıcısı mektubuydu. Canlarını yakmadan nasıl teşekkür edeceğimi bilmediğimden defalarca yazıp sildiğim mektuptandı. Gerçekten Mia gitmişken sağ salim yaşadığını duymak isterler miydi?

Şimdi de bu oturma odasında oturmuş Mia’nın hayallerinden bahsediyor, tam da korumaya çalıştığım insanlara karşı numara yapıyordum.

Bayan Stoddard mektubu Clayton’a doğru savurdu. “Hadi al.”

Clayton başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır.” Sesi keskindi. Ardından daha yumuşak bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedi.

Bayan Stoddard mektubu yine uzattı. “Ah, biliyorum, biliyorum, başta ben de endişelendim. Ama gerçekten o kadar kötü değil. Ne bileyim, hoş sayılır.”

“Ne anlamda?” diye sordu Clayton.

“Bütün bu olanlardan bir iyilik çıktığını bilmek mesele. Mia’nın bir parçasının hâlâ burada olduğunu bilmek. Sanırım aptalca. Elbette gitti o ama...” Mektubu göğsüne dayadı.

Clayton, retinalarıyla aleve vermeye çalışırcasına elindeki mektuba bakıyordu.

“Sadece bir karaciğer,” diye karşılık verdi Clayton, çenesini kasiyordu. Bayan Stoddard geriledi, gözlerindeki hüzünde, bu evin tamamındaki kederde öyle bir şey vardı ki konuşmamam gerekse de sırf yardım edebilmek için herhangi bir şey söylemek istedim. O akşam olaylar farklı şekilde gelişseydi, kaybettiği kızına dair bir bağ arayan, benim annem olabilirdi.

“Aslında, bence Mia size katılırdı, Bayan S,” diye başladım, külliye yalan söylerken Clayton’ın ya da Mia’nın annesinin gözlerine bakmamaya çalıştım. “Bana bir kere-sinde, organların hafıza taşıyabileceğine dair bir makale okumasının, organ bağışlama kararı almasında etkili olduğunu anlatmıştı.”

Clayton ve Mia’nın annesi bana ikinci başım çıkmış gibi baksalar da kendimi durduramıyordum.

“O yüzden bu organlar nakledildiğinde asıl sahiplerinin bir parçası da naklediliyormuş. Mesela bazı insanların kişilikleri değişiyor ya da birden McDonald’s sevmeye veya ancak donörünün bileceği şeyleri rüyalarında görmeye başlıyorlarmış.”

Neden bu konudan bahsetmeye başladığımı hatırlamaya çalışırken odadaki sessizlik elle tutulur hale geldi.

Kanepede arkama yaslandım. “Yani evet, bence Mia haklı olduğunuzu söylerdi. *Sadece* bir karaciğer değil.”

Bayan S elini koluma koydu. Mektubu bana uzattı.

“Sen okumak ister misin?”

“Hayır, ben... Bence bu yalnızca sizin için,” dedim.

Bayan Stoddard anlayışla başını salladı. Bizi kapıya geçirirken mektubu sımsıkı tuttu. Gitmeden önce tek-

rar mutfğa koştu ve bu kez en üstte kırmızı harflerle *Büyükanne'nin Gizli Tatlı Krepleri* yazan bir dizin kartı getirdi.

“Ailemiz bir türlü beceremedi ama belki siz yapabilirsiniz,” dedi. “Eminim Mia’nın hoşuna giderdi. Ve eminim bunu *senin* almanı isterdi.”

Bana dönüp arkasından parlak mavi bir ukulele çıkardı.

“Ah, hayır, kabul edemem,” dedim, bir utanç dalgası içimi silip süpürürken.

“İsrar ediyorum,” dedi, küçük enstrümanı elime iterek. Önü etiketlerle süslüydü; birinde okyanus dalgası, diğesinde bir hibiskus çiçeğı ve *UKULELELİK ETME!* sözcükleri vardı. “Burada öylece duruyor. Mia birinin çalmasını isterdi.”

Clayton olanları izlediğinden şüphe oluşturmada nasıl bir daha hayır diyeceğimi bilemedim. Ne de olsa hevesli bir ukulele sanatçısıydım.

Kadına teşekkür edip bana bir kez daha sarılmasına izin verdim. Oradan ayrılırken Clayton tarif kartını arka cebine sıkıştırdı. Daha iki saniye geçmişti ki bana döndü.

“Neydi o?”

“Ne?”

“O Mia’nın çocuğunun tekinin karaciğerinde yaşadığına dair tuhaf hikâye? Mia *bana* hiç böyle bir şey söylemedi.”

Omuzlarımı silktim. “Annesi çok üzgün görünüyordu. Sadece yardım etmek istedim.”

Clayton bir şey mırıldanırken gözlerini elimdeki parlak mavi enstrümana diktim. Mia'nın yapıştırdığı etiketlere. Onun için anlamlı olan etiketlere.

Sadece yardım etmek istedim.

Fakat nedense Mia'nın gözünden bile sakındığı ukulelesi elimdeydi ki onu da, hayal ettiğimle alakası olmayan bir evde yaşayan annesinden resmen kadını kandırarak almıştım ve tanımadığım bir sokakta, *beni* hiç tanımayan bir çocukla yürüyordum. Ayrıca az önce, sandığım kişiden belki de çok farklı ölü yakın arkadaşı hakkında koca bir hikâye uydurmuştum. İşler nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Hepsi çok fazlaydı.

Daha fazla katlanamazdım.

Hem yalan söylemeye devam edemezdim. Chloe haklıydı; düşüncesizlik ediyordum. Yalnızca kalbim konusunda değil, aynı zamanda başka insanların kalpleriyle de oynuyordum. Clayton gerçeği hak ediyordu. Hepsi hak ediyordu.

Yürümeyi bıraktım. “Clayton, benim geri dönmem lazım.”

“Mektup yüzünden mi?”

“Hayır,” dedi. “Yani, kısmen. Aslında o mektup...”

Clayton başını geriye atıp inledi.

“Sydney. Mia gitti. Nokta.”

Küreğini bıraktığı çimlere doğru birkaç adım ilerledi. Küreği alıp el arabasına attı. Yüksek bir metal sesi çıktı.

“Okuyunca ne olacak? O insan için mutlu olacak mısın? O yaşasın diye Mia öldüğü için mutlu mu olacaksın?” dedi neredeyse bağırarak. “Ben buna mutlu olmaya hiç hazır değilim. Ne şimdi. Ne de başka zaman.”

Sözleri beni sessizliğe bürünecek kadar sersemletti. Gözlerime dolan yaşları fark etmiş olmalıydı çünkü bana doğru gelerek kamufraj desenli şapkasını çıkardı ve saçlarını düzeltti.

“Kahretsin,” dedi. “Bunları söylememeliydim.”

“Hayır, haklısın. Aptalcaydı.”

“Katılıyorum.” Gözünü yüzümden ayırmadan botlarının üzerinde sallandı. “Ama Mia’nın karaciğerde yaşadığına inanıyorsan geri dönelim.”

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken bir nefes aldım. Mia’nın kalbi göğsümün içinde çıldırmıştı. Ona söylemek istiyordum ama sözcükler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu. Gerçeği bilse benden nefret ederdi.

Herkes ederdi.

Dürüst olmam gerekirse ben de kendimden nefret ediyordum. Clayton’ın şimdi bana üzülür gibi daha yumuşak bakmasından nefret ediyordum. Çünkü gözlerim yaşadığından ölü arkadaşım konusunda savunmasız, kederli bir an yaşadığımı sanıyordu.

Bencil yanımin ona gerçeği söylememek istemesinden nefret ediyorum çünkü yine hasta, nakil olmuş kız olacaktım. Mia yaşamadığı için yaşayan kız.

“Hayır, hayır, sorun değil,” dedim, gerçekte birlikte gözyaşlarımı da bastırdım. “Ben de mutlu olmaya hazır değilim.”

Clayton dizin kartını arka cebinden çıkararak avucuma hafifçe vurdu.

“Pankekler peki? Onlara hazır mısın?”

Şimdi şapka siperinin altından bana bakıyordu, *beni* gülümsetmek için öyle çok çaba sarf ediyordu ki üzgün kalmam imkânsızdı. Gülümsemesi tüm düşüncelere baskın geldi. Çünkü bu işten ancak Mia’nın panosunu bitirerek sıyrılabilirdim. Belki o zaman, Clayton gerçeği öğrense *bile* beni bağışlardı.

Yalanlarım için.

Olduğum kişi için.

Belki ben bile kendimi bağışladım.

Elinden kartı aldım.

“Paneklere her zaman hazırım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Clayton'ın büyükannesi, onun yarısı kadar ve iki katı lafı gediğine koyan bir kadındı.

Evlerine girdiğimizde bana söylediği ilk şey, “Sen Clayton'ın yeni kız arkadaşı olmalısın,” oldu. Yüzüm domatese döndü.

“Boş ver onu,” dedi Clayton, kolunu büyükannesinin küçük omuzlarına koyarak. “Komik olduğunu sanıyor.”

Kadın ona vurdu. “*Komiğim zaten.*”

Clayton büyükannesine yandan sıkıca sarıldı. Kadın yanında küçük kalıyor, beyaz başı ancak Clayton'ın koluna geliyordu.

“Bu Sydney. Bir *arkadaş*,” dedi.

“Peki arkadaş Sydney, gelmene sevindim.” Kadın başparmağını Clayton'a doğrulttu. “Bizimki biraz inzivadaydı, ta...”

Sözünü yarıda kesti, sonra da bana yandan sarıldı.

“Yanında yaşlı nenesinden başka birini görmek güzel.” Bir elini ağzına götürerek Clayton’a fısıldadı. “Ve dediğin kadar güzelmiş.”

Şimdi domatese dönme sırası Clayton’daydı. Büyükkannesi gülerek göğsüne vurdu. “Sana müstahak.” Uzanıp iş birliği içindeymişiz gibi ellerimi tuttu. “Şımarmasın, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Kesinlikle.”

Nene “bizi baş başa bırakacağını” söyledikten sonra Clayton beni mutfağa çağırdı.

“Büyükkannem öyle... Ben...” İç çekip tezgâha yaslandı. “Büyükkannem delidir.”

“Bana gayet akıllı başında geldi. Gerçi o *yeni* kız arkadaş olayı neydi?”

Clayton kiler kapısını açarken sahte bir kahkaha koyuverdi.

“Ne yazık ki artık hayatımdaki tek kadın büyükkannem. Bir ara annem vardı. Bir de yakın arkadaşım.”

“Vay be,” dedim, uzattığı un paketini alırken. “*Amma* hızlı karanlıklaştı.”

Clayton tezgâha bir sürü malzeme koydu: yumurta, şeker, damla çikolata. Metal kâseyi çıkardıktan sonra bana ölçüm kabını uzattı.

“Peki ya sen?” diye sordu, ben kâseye un koyarken. “Cherry Hill’deki erkek arkadaş durumu nedir?”

Komodininin üzerindeki bir yığın kitap –aşk hikâyesine ya da ilk öpücüğe beni en çok yaklaştıran şeyler– gözümün önüne geldi.

“Biraz yaprak kıpırdamayan bir dönemdeyim,” diye karşılık verdim. “Tamam, belki daha çok kuraktayım.”

“*Buna* inanmak güç,” dedi. Kabartma tozunu, şekeri ve tuzu ekledi. Ben de kâsenin kenarında bir yumurta kırdım, ardından o malzemeleri karıştırırken sütü döktüm.

“Sadece, ne bileyim, bekliyorum,” dedim, damla çikolataları ilave ederek.

Clayton tavaya bir kepçe hamur bıraktı. Hemen tıslayıp köpürmeye başladı.

“Neyi?”

İkimiz de tavanın başında durduğumuz için epey yakınımdaydı, irislerindeki küçük altın lekelerin dansını izlerken pankek kokusu burnuma doldu.

“Cidden mi?”

“Hayır, yalan söyle bana,” diye dalga geçti Clayton.

“Açıkçası hiçbir fikrim yok.”

İkimiz de birer tane yürütmek için damla çikolata paketine uzandık. Ellerimiz birbirine değdi. Komodinimin üzerindeki kitaplardan birinin *içinde* olsaydık, şu anda birbirimize karşı derin ve manalı hisler duyduğumuzu fark ederdik. Sonra belki un kavgasına girişirdik.

Fakat gerçeklikte, ikimiz de suçlulukla ellerimizi çektik.

“Affedersin, ben...” Tam konuşmaya başlamışken yanık kokusu geldi. Clayton küfrederek iki sıra pankekin kömüre dönüştüğü tavaya baktı. Yanmışları kazıyarak çıkardı.

“Mahvettin,” dedim başımı sallayarak.

“Dikkatimi dağıtıp duran *sensin*.”

Clayton başka bir sıra oluşturdu. Döndürme vakti gelene kadar gözünü üzerlerinden ayırmadı. Hepsi piştiğinde spatulayı pankeklerin altına götürerek tabağa koydu.

“Mükemmel,” dedim.

Büyük bir lokma almadan önce kendiminkini şuruba boğdum. Karbonhidratın tadı hiç bu kadar güzel gelmemişti. Annem tam buğday, az yağlı, az tuzlu, kalbe yararlı yiyecekleri o kadar zamandır önüme sürüyordu ki kötü şeylerin lezzetini neredeyse unutmuştum.

Clayton yine gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Ne var?” diye sordum, bana böyle baktığında minik bir dansa başlayan göğsümdeki kalbi durdurmaya çalışırken.

Yanağının, üst dudağının hemen yanındaki yerini işaret etti. “Yüzünde şurup var.”

Dediği yeri bizzat temizledim. “Gitti mi?”

Güldü. “Gibi.”

Silmek üzere uzansa da durdu, böylece onun da durumu platonik tutmaya çalıştığını anladım. Ve yüzüme dokunmasını ne kadar dilersem de böylesi daha iyiydi. Herkes için daha güvenliydi.

Temizlediğimden emin olana kadar bir daha kolumun tamamıyla sildim.

“Ee,” dedim, odağı ikimizin de kaçınmaya çalıştığı flört alanı yerine hedef panosuna döndürmeye çalışarak. “Sence Mia neden bu pankekleri önemsiyordu?”

“Nasıl davranabileceğini az çok tahmin edersin,” dedi Clayton, Mia’nın annesinin söylediklerini tekrarlayarak.

“Doğru, evet,” dedim. “Ama tam olarak *nasıl*?”

“Hani, biraz takıntılı işte. İnatçı. Hayır desen de dinlemez. Muhtemelen bu pankekleri düzeltirse hayatını ya da en azından ailesini de düzeltebileceğini düşündü.”

Stoddardlar’ın, hayalimdekinden çok farklı olan depresif oturma odaları gözümün önüne geldi.

“Peki orada durum tam olarak *nedir*?” diye sordum.

“Sana anlatmadı mı?”

“Hayır.”

Clayton, gözüyle beni sorgularken tabaklarımızı temizledi. “Ama organ bağışı hakkındaki acayip inançlarını *anlattı*, öyle mi?”

Gözlerimi onun yerine yiyeceğe diktim.

“Aynen,” dedim.

Lavaboda bulaşıkları yıkamaya koyulup bana bir havlu uzattı.

“Mia’nın babası birinci kalite bir şerefsizdir. İçince gözü döner. Mia yıllardır evden ayrılmak istiyordu ama birlikte gitmek için bekliyorduk. Ayrıca henüz büyükan-nemi bırakamazdım. Hele ki benim için yaptıklarından sonra.”

“Nereye gitmek istiyordu?” diye sordum.

Bana bir çatal uzatıp lavaboya yaslandı, kollarını kavuştururken omuzlarını silkti. “Hep okyanusun kendisini çağırıldığını söylerdi.”

“İşte bu!” dedim, heyecandan az daha Clayton’ın gözüne çatalı saplıyordum. “O son fotoğraf var ya? Belki de okyanustur.”

“Belki,” dedi, fikrimi çok da beğenmediğini belirtmek için *e* harfini uzatarak. “Ama yapmak istediği diğer her şey burada, Rawlins’de. Okyanus pek uymuyor.”

Son tabağı tezgâha yerleştirdiğimde biraz hüzünlü hissediyordum. Bir saniyeliğine, nihayet gerçekten işe yarayabileceğimi sanmıştım.

“Tamam, kayıp fotoğrafı bulana kadar ne yapıyoruz?” Telefonumdan Mia’nın kolajının fotoğrafını açarak bir tepede dört tekerli makinelerin bulunduğu resmi gösterdim. “Buna ne dersin?”

Büyük, parlak ATV nedense midemi altüst ediyordu. Öyle bir şeyi sürmek, Chloe’nin göle gideceğimi söylediğimde belirttiği gibi *kesinlikle* dikkatsizlik olurdu. Ama hâlâ buradaydım, değil mi?

Clayton başını iki yana salladı.

“Onu dert etmemize gerek yok.”

“Niye?”

“Yok işte.” Clayton, gereksiz yüksek bir sesle yıkanmış tabakları dolaba kaldırdı. “Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

“Kapatalım,” dedim ama fotoğrafa bakmayı, o araçlara binmeyi veya Clayton’ın yüzünün bu kadar asılmasına neden yol açtığını düşünmeyi bir türlü bırakamadım. Daha fazlasını sormak, Mia’yla ya da Tanner’ın Clayton hakkında söyledikleriyle alakası var mı öğrenmek istiyordum. Fakat bir anlaşma yapmıştık: Geçmiş geçmişte kalacaktı.

O yüzden bir kızın elinin teli tıngırdattığı fotoğrafı işaret ettim. “Buna ne dersin?”

“Ukulele uzmanı olan sensin.” Clayton’ın sesi hâlâ biraz sertti. Bir nefes aldıktan sonra hem gözleri hem de ses tonu yumuşadı. “*Sen* ne anlama geldiğini düşünüyorsun?”

“Belki...” Duraksayıp zaman kazanmak için sözcüğü uzattım. Mia ukulelesiyle ne yapmak isterdi? Kendini geliştirmek mi? Yeni bir şarkı öğrenmek mi? “Belki bir yerde sahneye çıkmak istiyordu? Bir gösteride falan?”

“Sana böyle mi dedi?”

“Evet?”

“Bu bir soru mu?”

“Hayır?”

“Sydney. Evet mi hayır mı?”

“Evet, kesinlikle evet.” Bir yalan daha söylerken gözlerimi kaçırdım. “Sahneye çıkmak istiyordu. İnsanların karşısına.”

“Bu...” Ben hükmünü beklerken yüzümü inceledi. Bunları yutuyor muydu? “...çok şaşırtıcı.”

Kahretsin.

“Hiç başka insanlara çalmadı,” diye devam etti. “O yetenek yarışması felaketinden sonra. Eminim sana *bunu* söylemiştir.”

“Hatırlatsan?”

Gözlerini kıssa da konuşmaya devam etti.

“İkimizi *zorla* okulun aptal yetenek yarışmasına yazdırmıştı; o ukulele çalacaktı, ben piyano. Neyse, babası kötü bir sabah geçirmişti, dolayısıyla *Mia’nın* sabahı da kötü geçmişti. Tüm okulun önünde donakaldı.”

Pankek tarifi, masada unla kaplı halde duruyordu. Elime alıp üzerine üfledim.

“Belki de pankekler gibidir,” dedim. “Belki telafi etmek istemiştir.”

“İkinci şanslardan çok fazla bahsediyordu, şeyden önce...”

Duraksayıp yutkundum.

“Bak, gördün mü?” Sözümlü bitirmek zorunda kalmasın diye araya girdim. “Çalabileceğin bir gösteri bulsan yeter.”

“Çalabileceğimiz.”

“Ne dedin?”

Tezgâha bıraktığım Mia’nın ukulelesini aldı. Bana uzattı. “Duydun işte.”

Almamaya çalışırken geriye çekildim.

“Isırmaz.” Clayton ukuleleyi zorla ellerime itip güldü.

Parlak mavi, dört telli yalan dedektörünü taşıyarak peşinden oturma odasına geçtim, her adımda içimdeki panik artıyordu. Clayton tek vuruşumla ukulele olayının uydurma olduğunu anlardı. Sonra da yalanlarımın geri kalanı ortaya dökülürdü.

“*Clair de Lune*’ü biliyor musun?” Bankı çekip kamuflaj desenli şapkasını piyanonun üzerine bıraktı. “Mia’nın en sevdiği şarkıydı.”

Ben cevap veremedim ya da gerçekten yapmak istediğim şeyi yapamadan –odadan, evden, ilden, bu ukuleleden olabildiğince uzağa kaçamadan– çalmaya başladı. Önce yavaş, yumuşaktı, bilekleri her notanın ardından kolayca kalkıyordu. Parmaklarının melodisi, zor unutulacak bir

sesle odayı doldurdu; tıpkı Mia'nın fotoğrafları gibi güzel ancak aynı zamanda üzücüydü.

Gözlerimi ondan ayıramadım. Müzik hızlanıp parmakları tuşların üzerinde art arda hareket etmeye başladığında müziğe doğru eğilip doğruldu. Sanki vücudu şarkının bir parçasıydı. Şapkasını çıkardığından koyu renkli saçları gözlerinin önüne düşüyordu ancak fark etmezdi çünkü gözlerini çoktan kapamıştı. Ne gördüğünü, kimi gördüğünü merak ettim.

Orada durmuş piyano çalışını izlerken başımın belada olduğunu anladım. Çoğunlukla, elimdeki minyatür gitarı nasıl çalacağımı hiç bilmediğimden ama ayrıca Clayton'la tanıştığımdan beri bir sürü insana bir sürü yalan söylemiş olsam da en büyük yalanı kendime söylediğimi çok iyi anladığım içindi.

Çünkü Clayton'ın bana bakışı hoşuma gidiyordu. Gecelerini yıldızlara dalarak, gündüzlerini ellerini toprağa gömerek geçirmesi hoşuma gidiyordu. Mia hakkında, gerçekten önemliymiş ve hâlâ aynıymış gibi konuşması hoşuma gidiyordu. Hatta benim gibi kalbinde saklayıp kimseye açmadığı sırları olması bile hoşuma gidiyordu.

Beni tekrar yeni hissettirişini seviyordum. Çünkü birbirimizi yeni tanıyorduk. Bizi aşağı çeken keder, kayıp veya suçluluk, ilişkimizi tanımlayan bir geçmiş yoktu. İlk kez hasta ya da bekleyen kız değildim. Sadece kendimdim.

Aramızda bir gelecek olmasa da geleceğin geniş hissettirmesi hoşuma gidiyordu.

O hoşuma gidiyordu.

Clayton'ı Mia'nın en sevdiği şarkıyı çalarken görmek canımı yaktı. Sonra o anda Tanner'ın yanıldığını anladım.

Yanılıyor olmalıydı. Clayton'ın Mia'yı incitmiş olması mümkün değildi. O akşam olanları bilmesem bile *bu kadarını* biliyordum. Keşke Clayton'a hem bunu hem de Mia'nın benim de sürekli aklımda olduğunu söyleyebilseydim. İnkâr etmeye çalışsam bile bu kalbin kendisine uzandığından söz edebilseydim.

Clayton son tiz notayı çalarken büyük bir nefes verip gözlerini açtı. Bir saniyeliğine yalnızca tuşlara baktı ama sonra bana döndü.

“Ee,” dedi. “Sana şu düetle ilgili bir şey anlatayım.”

“Büyüsünü bozmak istemedim.” Bankta yanına oturdum. Clayton aramızdaki mesafeyi korumak için biraz uzaklaştı. Ona doğru eğilerek, “Bir sırrım var. Berbatım,” dedim.

“O *kadar* kötü değildir. Hadi, çal bir şey. İsteddiğini çal.”

Benim istediğim *oydu* ve bu olamayacağına göre sonraki en iyi şeyde karar kıldım: Yani ona yardım etmekte. Böylece o da, Mia'nın ölümü hakkında her ne söylemiyorsa ondan kurtulup hayatına devam edebilirdi.

“Seninle bir anlaşma yapacağım,” dedim. “Çalarım...”

“Harika.”

“...ama ATV sürdükten *sonra*.”

Başını arkaya atarak inledi.

“Konuyu kapatmak *böyle* bir şey mi?”

“Clayton, öylece seçemeyiz...”

“Mia sürmeyi öğrenmek istiyordu, tamam mı? Ama ben süremem. Artık olmaz.”

Ukuleleyi hafifçe tıngırdattım.

“O zaman yeniden denemen gerekecek sanırım.”

Clayton başını iki yana salladı.

“Buna şantaj denir.”

“Adil takas denir. Fotoğrafa karşılık fotoğraf. Mia için.”

“Başımın belasısın, Mezarlık Kız.” Şapkasını piyanonun üzerinden alarak başına taktı. “Ama anlaştık.”

@ayisigikıtap

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ukulele becerim, nakil yoluyla yetenek kazanma teorisinde kocaman bir delik açmıştı.

“On Beş Dakikada Ukulele Öğren” başlıklı YouTube videosunu en az beş kere izlemiş olmama rağmen hâlâ ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Videodaki uzun saçlı adam beni *müziği hissetmeye* teşvik edip duruyordu ancak ben sadece telleri çekiştirmekten parmak uçlarımın ağrıdığını hissediyordum.

Telefonumun ışığı, gelen FaceTime aramasıyla yandığında korkunç şeyi seve seve bıraktım.

Chloe’nin yüzü soluktu. Daha doğrusu her zamankinden de soluktu.

“Josh öldü.”

Havadan sudan konuşmadan, merhaba falan demeden, öylece söylemişti.

“Karaciğer çocuk mu?”

“Evet.”

Karaciğer bekleyen Josh ile pek yakın sayılmazdım. Gruba, ben Mia'nın kalbini almadan yaklaşık bir, iki ay önce katılmıştı. Yeterince iyi birine benziyordu. Yani, yasal olarak araba kiralayabilecek yaşa gelmeden ölmeyecek kadar iyiydi.

“Çok üzüldüm, Chloe,” dedim. Chloe, Kırık Kalpler Kulübü'ndeki ölümleri hep zor karşıladı. Şüpheli yaşam süresi olan bir sürü hasta çocuğun bulunduğu bir kulübün kaçınılmaz riski değil de, kişisel bir şey olarak algılandı.

“Özel bir toplantı düzenliyoruz. Anma töreni gibi bir şey,” dedi. “Sen de geliyorsun.”

“Ah, bilemiyorum. Onu pek tanı mıyordum ve çoktandır oraya uğramadım, o yüzden...”

Chloe başını salladığında burnundan sarkan oksijen kanülü ileri geri sallandı.

“Sydney. Tartışma kabul etmiyorum.”

İç çektim. “Kaçta?”

“Yarın. Akşam sekiz.”

“Ah.”

“Ne ah?”

“Benim, 11, benim Clayton'la buluşmam lazım.” Geçen akşam mesaj atarak performansımız için özgün bir şarkı yazdığını söylemişti. “Biz, 11, ben ukulele çalmayı öğreniyorum.”

Chloe hiçbir şey söylemedi ama zaten gerek de yoktu. Yüzündeki ifade bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Açıklamaya çalıştım. “Biliyorum, kulağa aptalca geliyor ama...”

“Aması yok, Syd. Josh bizden biriydi. En çok da senin orada olman gerek. Bunu ona borçlusun.”

“*Borçlu* muyum?”

“Evet.”

Birbirimize dik dik bakarken Chloe’nin işlevsiz kalbinin atışları, telemetri cihazından yankılanıyordu.

Bip.

Bip.

Bip.

“Bir kalp buldum diye mi?” diye sordum.

Chloe gözlerini bir anlığına aşağıya çevirdi.

“Sen de bizdensin diye. En azından *bizdendin*.”

“Bunun nedeni şu yeni internet sayfası mı? Bana kızgın mısın?”

“Hayır.”

“Chloe.”

Ekrandan gözlerimin içine baktı.

“Üzgünüm, Sydney. Arkadaşım yeni öldü. Ve *en yakın* arkadaşımı anma töreninde görmek istiyorum. Çok mu saçma?”

Arkasındaki moral bozucu posterlerin yok olduğunu fark ettim. Bir şey daha dikkatimi çekti: Bileğinin hemen üstünden arteriyel katater takılmıştı. Uzun tüp, yanındaki serum askısından sarkan renksiz torbaya bağlanıyordu.

“Yoğun bakımda mısın sen?”

“Bu sabah nakledildim.”

Göğsüm sıkıştı. “Ne oluyor?”

Dudağını incecik bir çizgi haline getirdi.

“Bir şey işte. Halledebileceğim bir şey. Sen de biliyorsun. Bir şey olmaz bana.”

“Ama...”

“Ama bana yardım etmek *istiyorsan* yarın orada ol. Akşam sekizde.”

Ben başka bir şey diyemeden telefonu kapadı. Yatağıma uzanarak konuşmayı sindirdim. Üzgün olduğunu biliyordum, üstelik Chloe bahsetmek istemese bile korkuyordu. Hastanede bulunmak bizim için oldukça rutindi. Ama yoğun bakım? Orası tamamen ölüm kokuyordu. Ve sadece tek bir anlamı olabilirdi: Chloe’nin kalbi iyi durumda değildi.

Kontrolsüz bir enfeksiyondan kaynaklanmış ya da ilaçlar işe yaramıyor olabilirdi. Belki de iflas etmek üzere olan o küçük bencil yaratık kalbi, kanı ve besinleri kendine saklayarak diğer organlarının devre dışı kalmasına neden oluyordu. Aslında onu yoğun bakıma taşıyacak milyonlarca komplikasyondan biri olması mümkündü. Ve biri oraya her gittiğinde asla dönmeme ihtimali oluyordu.

Karaciğer çocuk meselesi de işleri kolaylaştırmayacaktı. Gruptaki biri vefat ettiğinde herkeste aynı düşünce belirliyordu: Sıradaki kim?

Bunların hepsi muhtemelen Chloe’nin iyice gerginleşmesine yol açmıştı. Ama o çocuğa borçlu olmam? Onu doğru düzgün *tanımıyordum* bile. Ancak yaşadığım için herkese devasa bir borcum olduğu yine hatırlatılmıştı işte. Sanki hayatımın tamamı yağmacı bir borçtan ibaretti.

Bu düşünceyi defalarca kafamda tekrarlamak yerine Mia Projesi'ni açtım.

Bay Johnson'ın göleti ve *risk alma* görevi hakkında gönderim, şimdiden yüzlerce beğeni ve bir sürü yorum almıştı.

Harika bir fikir. Bu akşam karaokeden Mia'ya bir şarkı armağan edeceğim. Genelde sadece dinlerim ama bu akşam ben de sahneye çıkıyorum!

Beni harekete geçirdiğin için teşekkürler, Mia. Bizim çocuklarla kaya tırmanışı yaptığımız fotoğrafı ekliyorum. Hep denemek istemiş ama hiç cesaret edememiştim.

Beğeniler ve yorumlar kim bilir nereden geliyordu ve Chloe olmazsa on kişiye bile ulaşamazdım. Hâlâ karaciğer bekleyen çocuğa bir şey borçlu muyum bilmesem de Chloe'ye borçlu olduğum kesindi. Ve anma törenine gitmemi istiyordu.

Hey, yanındaki müzik provasını eklemek zorundayım.

Sinsice gitmen gereken cenaze mi var?

Gibi...

Ya. İyi misin?

Sanırım.

İlk sahnemiz için mekân buldun mu?

Üzerinde çalışıyorum. ATV'ye bindin mi?

Üzerinde çalışıyorum.

İyi geceler, Clayton.

Sana da, Mezarlık Kız.

İyi geceler dilerkenki yüzünü gözümde canlandırmaya çalışarak telefonu göğsümde tuttum. Acaba o da beni düşünmeye devam ederek telefonunu tutuyor muydu? Acaba benim istediğim kadar sırlarını açmak, Mia'nın öldüğü geceden bahsetmek istiyor muydu?

Çünkü ben kalbimi anlatmak istiyordum. Karaciğer beklerken ölen Josh'ı. Chloe'nin yüzündeki, toplantıya gitmemeyi *düşündüğüm için* bile pisliğin teki olduğumu söyleyen ifadeyi. Chloe'nin yoğun bakımda olduğunu fark ettiğimde göğsümün mengene misali sıkışmasını. Ona bir şey olursa kendimi kaybedeceğimi.

Fakat Chloe'nin kalbini tamir edemeyeceğime ve Clayton'a gerçekleri anlatamayacağıma göre, *elimden geleni* yapacaktım. Clayton'ın ağzına koca bir çatal dolusu pankek doldurduğu fotoğrafı paylaştım. Altına şöyle yazdım: *Eski bir aile tarifini dirilt. Sevdiğin biriyle birlikte hazırla.*

Sil, sil, sil.

Önemsediğin biriyle.

Böylesi daha iyiydi.

Birkaç dakika içinde beğeniler gelmeye başladı. Dünyanın her yerinden insanlar, Mia'nın hayallerine hayat pompalıyordu.

Clayton'a gerçeği söyleyemesem de bu kadarını verebilirdim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi günün tamamını Kırık Kalpler Kulübü korkusuyla geçirdim.

Clayton'ın, sürekli pek de iyi durumda olmayan özgün şarkısı hakkında güncelleme yapmasının da pek yardımcı olmuyordu.

Mozart'ın bunu 600 kereden fazla yapmış olması imkânsız!

Ukulele yeteneklerine o kadaaaar ihtiyacım var ki...

Pes etmek üzereyim. Yanına arkadaş lazım mı?

Akşam sekizden önce annem kısmen açık kapımı tıklattı. "Cuma akşamı! *Tiffany'de Kahvaltı*. Geliyor musun?"

"Gelemem."

Annemin yüzü düştü. Wells ailesinin klasik film gece-sine kaçırmayalı uzun zaman olmuştu. Hastanede kalırken bile annemle babam yatakta yanıma sıkıştırlardı, hep beraber laptopumdan film izlerdik.

“Josh öldü,” diye ekledim hemen.

Annem elini ağzına götürdü.

“Ah, Syd, çok üzüldüm.”

“Onu pek yakından tanı mıyordum.”

“Ama yine de, onun yerinde...” Sözü nü yarıda kes se de ne diyeceğini anlamış tım: *Onun yerinde sen olabilirdin.*

Annemin bunu iyi niyetle söylediğini bilsem de kendi mi şımarığın teki gibi hissetmeme neden oldu. Sanki her sabah uyandığımda müzikal şarkıları söylemem, gökkuşağı çıkarmam, anın tadını çıkarmam gerekiyordu. Yani bu *hediye nin* hakkını vermeliydim.

Ama insana bunun *aslında* hediye değil de bir takas olduğunu söylemiyorlardı. Ölümü, hayat boyu suçlulukla değiştiriyordun.

Annem elimi sıkarak durumu daha da kötüleştiren *sen cesur bir savaşçısın* bakışını attı.

O gittikten sonra Chloe’nin gönderdiği Zoom bağlantısına tıkladım. Grubumuza en son, naklimden bir hafta önce katılmış tım. Yoğun bakımdaydım. Durumum iyi görünmüyordu. Daha çok annem konuşmuş, herkese bu topluluğun parçası olduğum için minnettarlığımı bildirmiş ti. Herkes öpücük atıp benim için dua edeceğini söylemiş ti.

Josh’ın bu kadar kötüleştiğini bilmiyordum bile. Baş ka kimin durumu kötüydü? Benim sağlıklı bir kalbe sahip olmam uğruna hayatlarından vazgeçmiş ken, masamda hâlâ açılmamış üniversite broşürleri dururken, onların hayal bile edemeyeceği bir geleceği elimde tutmamı nasıl karşı larlardı?

Zoom ekranı yanıp söndükten sonra dört küçük kare bana bakmaya başladı. Katılımcılar yıllarca gelip gitmişlerdi ama dört aydır beş kişiydik: Chloe, ben, kistik fibrozis hastası Sariah, yarım kalpli çocuk Brody, bir de Josh.

“Sydney! Geldin!” diye bağırdı Sariah görüntüm belirir belirmez. Hatırladığımdan daha zayıftı ki bu, kistik fibrozis dünyasında iyi bir şey değildi. Neredeyse bir yıldır akciğer bekliyordu.

“Selam selam!” dedim, anında pişmanlık veren bir neşeyle.

Söyleyecek anlamlı bir şeyler aradım. *Hey, hâlâ aranızdan biriyim. Artık ölmüyor olabilirim ama hâlâ aynıyız. Değil mi? DEĞİL Mİ?* anlamına gelecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

“Kızım! Dökül! Liste dışındaki hayat nasıl? Kalp ne durumda? Bütün detayları istiyorum,” dedi Sariah.

Brody ile beraber beni soru yağmuruna tuttular.

“Yaranı görebilir miyim?”

“Bambaşka biri olarak mı uyandın?”

“Çok mu tuhaf?”

“Reddedilme belirtisi var mı?”

Ben cevap veremedim Chloe araya girdi.

“Bu akşamın konusu Josh.”

Sariah azarlandığını kabul edercesine başını salladı. İpten kurtulduğuma memnundum ama aynı zamanda Chloe’nin sesinin hâlâ gergin olduğunu fark etmiştim. Sonuçta buradaydım, değil mi?

“Brody, sen başla,” dedi Chloe. Dünden beri daha çok tüp ve kablo eklenmişti. Elektrik prizine benzemeye başlıyordu.

“Ah, ıı, tamam,” dedi Brody. Epey sağlıklı görünüyordu. Kalp nakli dünyasında bilinen birkaç belirti vardı; mavimsi dudaklar, kanül, öksürük. Brody’de bu belirtiler yoktu. Bebekken kalp nakli olduğunu ve ikinci kez deneyeceğini bilmesem hasta olduğunu düşünmezdim bile.

Brody, Josh’tan ve bando takımını ne kadar sevdiğinden bahsetti. Çok iyi bir arkadaş olduğunu anlattı.

“*Benim* en yakın arkadaşımdı,” dedi. “Ki bu tuhaf çünkü hiç yüz yüze görüşmedik.”

Chloe’yle göz teması kurmaya çalıştım ancak ya fark etmedi ya da fark etmemiş gibi yaptı. Belli ki bana kızgındı ve nedenini dahi bilmiyordum.

Josh’un fotoğrafına baktım. Gülüyor, güneşli bir günde bir tuba tutuyordu. Şimdiki hali, eskiden tanıdığım, yüzü sararmış ve şişmiş, karaciğer sirozlu çocuğa hiç benzemiyordu. Zaten sirozun genelde orta yaş bunalımını içkiyle geçiren altmışlık adamlara yakışacağını düşünüyordum.

Brody’nin konuşmasının ardından Chloe, Josh’ın Bekleme Listesi’ni her daim desteklemesi hakkında birkaç şey söyledi. Konuşurken bana yan yan baktığına yemin edebilirdim.

Herkes konuştuktan sonra Sariah ve Brody sorulara tekrar başladı.

“Donörün hakkında bilgin var mı?”

“Şu mektuptan yazdın mı?”

“Ah ya, ne diyeceksin ki?”

Chloe araya girdi. “Donörünün en yakın arkadaşıyla görüşüyor sayılır.”

“Chloe!” diye bağırdım.

“Ne?” Chloe büyütecek bir şey yokmuş gibi omuzlarını silkti. “Burası Kırık Kalpler Kulübü. Güvenli bir alan.”

Sariah’nın gözleri büyüdü. “Bir dakika. Ciddi misin sen?”

“Hayır, hayır, değil,” dedim.

Chloe’ye *Ne yapıyorsun?* bakışı atsam da etkisi olmadı.

“Ama çocukla görüşüyor. Donörünün yapılacaklar listesini bitiriyor.”

“Vay be,” dedi Brody. “Kızın kalbinin sende olduğunu biliyor mu?”

Başımı iki yana salladım.

“Yürek yemişsin,” dedi Sariah. Şimdi, kistik fibrozis hastalarının tam anlamıyla ciğerlerindeki balgamı sökmek için kullandıkları cihaz olan AffloVest’ini giydiğinden elektronik uğultusunun arasında bağırmak zorunda kalıyordu.

“Bence aradığın kelime *aptal*,” dedi Chloe.

“Öyle deme. Bilmiyorsun,” diye karşılık verdim. “Başka birinin kalbini taşımanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

Gruptaki herkes sessizleşince sözcüklerimin yankısından başka yalnızca Sariah’nın AffloVest’inin gürültüsü duyuldu.

“Hayır, hayır, haklısın. Bilmiyorum,” dedi Chloe. Sesi gergin, ölçülüydü. “Hatırlattığın için sağ ol, Syd.”

Üçümüz de ona bakakaldık. Brody fena halde afalamıştı ve Sariah'nın yelegeği uğuldamaya devam ederek zamanı geri almayı istememe neden oluyordu.

“Eh, başka konuşacak yoksa sanırım bu kadar,” dedi Chloe, ekranı kararmadan hemen önce.

***

Annem yatağa geçmeden önce beni kontrole geldi.

“Grup nasıldı?”

“Tuhaf,” dedim. “Artık oraya ait miyim bilmiyorum.”

Açıkçası, Chloe ile ikimiz de hastayken arkadaş olmuş-tuk. Şimdiyse aramızda büyük bir ayrım vardı.

Annem yanıma oturarak kolumu okşadı.

“Şu anda hepiniz farklı yerdesiniz, o kadar,” dedi. “Ola-cağı buydu. Olması *gereken* buydu.”

“Galiba,” deyince boğazımdaki cızırtılı gerginliğe şaş-ırdım. “Ama *nereye* aitim ben?”

Annemin parmakları, kolumda yukarı aşağı hareket etti. İlaçlarım, doktor randevularım ve beni hayatta tutma konusunda katı olabilirdi ancak bazen kol gıdıklamanın en iyi ilaç olduğunu biliyordu.

“Peki ya Bree? Onu yeniden görmek güzel miydi?” diye sordu, Bree'yle yedinci sınıf yazında, *Sefiller*'in açılış gecesinin sahne arkasında, sırtarak ve heyecanla çekil-diğimiz çerçeveli fotoğrafı göstererek. “Hâlâ tiyatroyla uğraşıyor mu?”

“Emin değilim,” dedim, Bree'yle görüşmekle alakalı sorudan kaçınarak.

Annem kıkırdadı. “O yıl Fransızcaya *nasıl* merak sarmıştın, hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutayım?” dedim, Bree’yle berbat Paris dönemimizden geçerken dekore ettiğimiz odamı işaret ettim. Yerel tiyatro topluluğunun piyesinde o Genç Cosette’i oynamıştı, bense Genç Éponine’dim ve birlikte *Hobby Lobby*’deki her Eyfel Kulesi tablosuyla kötü *Je T’aime* tabelasını almıştık.

Hâlâ yerinde duran bu süslemeler, dünyanın önünde harita misali serileceğini, sağlıklı ve pek de zevk sahibi sayılmayacak on üç yaşındaki halimin bir zaman kapsülüydü sanki.

O kız, tanımın koyulmasıyla birlikte ölmüştü.

“Artık kendi odama bile ait değilim.”

“Yeniden dekore edebiliriz,” diye önerdi annem.

“Hayır, onu...” İç geçirdim. “Boş ver.”

Annem dirseklerinin üzerinde doğruldu.

“Şu üniversite broşürlerine bakma fırsatın oldu mu?”

“Henüz olmadı. Meşguldüm,” dedim. “Kendi kendime ukulele çalmayı öğreniyorum.”

“Ah, demek ses *oradan* geliyordu.” Annem aşırı abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Ben de burada yavru kedi kesiyorsun sandım.”

“Anne. O *kadar* kötü değil.”

“Eh, iyi de değil ama.”

İkimiz de güldük. Defalarca yaptığımız gibi birlikte uzanırken bir yanım ona Clayton’la yaptıklarımı, Mia’nın müzisyen, hayalperest, riskler alan biri olduğunu öğrendi-

ğimi anlatmak istedim. Ve Mia projesiyle uğraşmanın bana yeniden bir amaç sağladığını. Ona, nedenini bilmesem de, Chloe'nin bu konuya sinirlendiğini söylemek istedim.

Son üç yıldır, danıştığım kişi annemdi. Şimdiyse onunla hayatımın büyük bir bölümünü paylaşmaz olmuştum.

Ancak yapamazdım. Kısmen bana her şeyin fazlasıyla uygunsuz olduğunu söyleyeceği için ama daha çok beni durduracağını bildiğim için. Çünkü yapamayacağım tek şey buydu.

“Eminim bir ara hayatımla ne yapacağımı çözerim,” dedim, inanıyormuşum gibi. “Bütün bunların bir anlamı olmalı, değil mi?”

Annem kolumu gıdıklamayı bıraktı.

“Sydney. Bu kalp, bu hayat bir hediye. Koşulsuz şartsız. Üniversiteye git. Bozuk para karşılığında otobüs durağının yanında ukulele çal. Umurumda değil.” Kolumu yerine bırakıp gözlerimin içine baktı. “Buradasın. Bu benim için yeter de artar.”

***

Annem gittikten sonra Clayton'ın bana son bir güncelleme gönderdiğini fark ettim:

Bitti. Sadece doğru ilhamı bulmam gerekiyormuş.

Gönderdiği nota kâğıdını açarak çalmaya çalıştım.

Annem haklıydı, gerçekten de kedi öldürüyormuşum gibi bir ses çıkıyordu. Parmaklarımı Mia'nın etiketlerinde,

ağacın damarlarında gezdirerek bu bebeğe nasıl şarkılar söylediğini hayal ettim.

Peki ben? Ben yalnızca detone bir yankıydım.

Ukuleleyi bırakıp *gerçekten* becerikli olduğum internet hafiyeliğini yapmak üzere bilgisayar açtım. İnternet sitelerinde, sosyal medya sayfalarında gezinerek Clayton'la sahneye çıkacağımız yetenek yarışmasından ya da mekânlardan haber aradım. Hatta Cherry Hill Lisesi'nin tiyatro sayfasını bile kontrol ettim ve en önde selamını veren Bree'yi gördüm. Geçmişime bir geçit açmışım gibi bir saniyeliğine duraksadım.

Sayfayı kapadım.

Nereye uyduğumu ya da bana verilen bu *hediyeyle* ne yapmak istediğimi bilmeyebilirdim ancak Mia'nın ne istediğini biliyordum. Ve belki de şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Nihayetinde aradığım şeyi Rawlins Ridge Şehri Facebook sayfasında buldum: *Dört Temmuz Gösterisi. Herkese Açıktır.*

Tam isabet.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İki hafta.

Gösteriye hazırlanmak için bu kadar zamanım vardı. Clayton daha çok akordan sorumlu olduğumu söyleyerek beni rahatlattı. *Çocuk oyuncağı*, yazdı mesajında. Hakikaten *berbat olsan bile*.

Gerçekten ukulele çalmayı bilen biri için belki kolaydı. İki haftanın neredeyse tamamını alıştırma yaparak, YouTube'daki uzun saçlı adamın parmaklarımı nereye koymam gerektiğini anlatmasını izleyerek geçirdim.

Annemle babam geliştiğimi söylese de ben emin değildim. Sonuçta kedi sesine daha az benzemeye başlıyordu.

Gösteriden iki gün önce prova yapmak üzere Clayton'la evinde buluştum.

“Kötü haberlerim var,” dedim kapıyı açtığında. “Hâlâ berbatım.”

Güldü. “Caydığını söyleme sakın.”

Benim için piyanonun yanına çektiği sandalyeye oturdum. “Fazla umutlanma diye.”

“Halloldu say.”

Yüzü bana dönük halde banka oturdu, ifadesini ancak *etkile beni* şeklinde yorumlayabilirdim. Keşke bundan vazgeçseydi.

Birinden diğerine geçerken hiç acele etmeden ve gözlerimi parmaklarımdan ayırmadan ilk birkaç akoru çaldım. Son akoru tıngırdattıktan sonra sonsuzluk gibi bir süre boyunca sessizlik oldu.

“Eh,” dedi Clayton, nidayı uzatarak, “fena değildi.”

“Seni uyarmıştım.”

“Orası doğru, Mezarlık Kız. Uyarmıştın.” Clayton tuşlara döndü. “İstersen bir kez baştan sona çalmamı dinle.”

Piyano melodisi insanın içine işleyen bir hüznle yavaş, alçak bir tonda başladı. Ardından yükseldi, tizleşerek keskin ve bemollerden, hızlı geçişlerden oluşan göz kamaştırıcı bir gösteriye evrildi.

Clayton’ın parmakları, benim tele dokunan parmaklarımın aksine, içgüdüsel olarak nereye gideceğini bilir gibi rahatlıkla hareket ediyordu. Son notayı çaldığında müzik aramızda oyalandı.

Clayton düşünürken parmaklarını piyanonun üstüne vurdu.

“Hadi bir kere daha dene,” dedi. “Ama önce vücudunu düzeltmemiz lazım.”

Ayağa kalkıp arkama geçti. “Ukuleleyi korkar gibi tutuyorsun.” Enstrümanı elimden aldı. Sol elimi kaldırıp ukulelenin sapına yerleştirdi. Ardından sağ elimi tellerin üzerine koydu. Omuzlarımı geriye doğru çekti.

“Şimdi dene,” dedi.

Bir yandan ukuleleyi tutuşuma, bir yandan da Clayton’ın omuzlarımdaki ellerine odaklandığımdan bu çalışımda akorları karıştırdım.

“Dur, dur, dur. Hâlâ güvenmiyorsun şuna, Syd. Sen enstrümanı çal. Onun seni çalmasına izin verme.” Tekrar piyanonun bankına oturdu ve yere vurdu. “Otur.”

Tereddüt ettim.

“Of, sakinleş,” dedi. “Sana dokunmaya çalışmıyorum.” Tekrar oturağa vurdu.

Clayton bir kolunu bana doladı, diğerini iki elimin üzerine koydu.

“Şimdi ritmi *hisset*.” Yalnızca göğsümdeki ritmi hissedebiliyordum. “Düşünme. Sadece hisset.”

Birlikte çalarken elimin üzerindeki elleri, düzgün notalar basmayı unutmama neden oldu. Ve nedense unuttukça akorlar daha kolay çıktı. Elbette kusursuz değildi ancak yine de daha kolaydı.

“Nasıldı?” diye sordu.

“İyi.” Zorlukla yutkundum. “Ama Mia daha iyiydi.”

Mia’nın çalışını hiç duymamış olsam da haklı olduğumu biliyordum. Kolları hâlâ gevşek bir şekilde elimin üzerindeydi. Kulağıma gelen sesi yumuşaktı.

“Mia Mia’ydı. Sen de Sydney Wells’sin.” Yüzünü görebilmek için hafifçe döndüm. Bana başka bir şey söylemek ister gibi bakıyordu. Ne saklıyordu? Keşke benim de neler söylemediğimi bilseydi. Ona söylemeyi ne kadar çok istediğimi. Neden söyleyemediğimi.

“Sydney,” dedi, hem soruyor hem de beyan ediyordu. Ve nedense ses tonundan, bana bakan gözlerinden, aramızdaki enerjiden ve var olduğunun dahi farkında olmadığı altıncı hissimden ötürü beni öpeceğini anladım.

Hızla geri çekildim.

Yüzü düştü. “Affedersin, tamamen yakışsız davrandım,” dedi. “Özür dilerim. Ben neden...”

“Sorun değil.” O anda komodininin üzerindeki kitaplara, aşkı çok kolay, basit, karışık olmayan bir şeymiş gibi gösteren gerçekten *uzak* kurgulara küfrettim.

“Sana bir şey soracağım,” dedi, hâlâ aşağı bakıyordu. “Bunların ardından ne olacak?”

Omuz silktim. “Bilmem. Dört Temmuz festivali olduğuna göre muhtemelen sosisli yeme yarışması falan yapılır. Taşralılar millî bayramlarda sindirim becerilerini sergilemeyi severler, değil mi?”

Clayton gülümsese de gözlerinde neşe belirtisi yoktu.

“Hayır, bu hedef panosunu bitirdikten sonra diyorum. Acaba...” Avuçlarını kot pantolonuna silerken gözlerime bakmamaya devam ediyordu. “Bize ne olacak?”

Bize.

Beynim, ağırlığını hissederek bu sözcüğü kurcaladı. Fakat beynimin daha pratik tarafı onu durdurdu. *Biz* diye bir şey yoktu.

Çünkü tam anlamıyla yasak bir çocuğa âşık olmuştum. Kalbi almıştım ama kullanamıyordum.

“Bilmem. Yani, aslında görüşmemiz için pek neden yok...”

“Doğru. Anladım,” dedi, sonra birden ayaklandı. Nota kâğıdını piyanonun üzerinden aldı.

“Alıştırmamız bitti mi?” diye sordum.

“Gayet yeterli.”

“Yani... ben kendi payıma düşeni yaptım,” dedim, tuhaf bir şekilde sallanarak. “Anlaşma yaptık. Mia için.”

Bana *dalga geçiyorsun herhalde* bakışı atsa da ardından ön kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve dışarı çıkmamı ima etti.

O kadar hızlı yürüyordu ki peşinden evden çıkıp kırmızı araca ulaşmak için adımlarımı sıklaştırmak zorunda kaldım. Aracın alt tarafı, belli ki uzun zamandır çamurla kaplıydı. Bu tür eğlence araçlarıyla alakalı neredeyse hiçbir şey bilmesem de Clayton’ın bu ATV’ye aylardır dokunmadığına yemin edebilirdim.

“Bin,” dedi.

Bir bacağımı koltuğa attım. Clayton anahtarı kontağa taktığında makine altımda kükreyerek çalıştı. Clayton oyun koluna benzer şeyi P konumundan D’ye getirdikten sonra küçük kolu sağ gidona doğru çevirdi.

“Bu gaz. İlerlemek için bunu iteceksin. Durmak için ayağını çekeceksin.” Sol gidondaki küçük kolu sıktı. “Bunlar fren.”

Kollarını kavuşturup yolumdan çekildi.

“Hadi dene.”

Başparmağımla gaz pedalını ittim. Makine ileri doğru atıldıktan sonra durdu.

“Yavaşça yap,” dedi, hâlâ gözlerime bakmıyordu.

Bu kez daha yavaş bir şekilde tekrar denediğimde makine toprakta ağır ağır ilerleyerek sundurmanın altından çakıl taşlı garaj yoluna çıktı. Durdurmak için frenleri sıktım.

“Şimdi ne yapayım?” diye sordum.

“Şimdi öğrendin varsay.”

Freni bırakmadan koltukta doğruldum.

“Böyle anlaşılmamıştık. Mia o tepenin fotoğrafını çekmiş. *Büyük* tepenin. Bana oraya kadar sürmeyi öğretmen gerekiyor. Birlikte yapmamız gerekiyor.”

Clayton oyun kolunu yeniden P’ye getirdi.

“Hayır. Tepe olmaz. Ders bitti.”

“Mia’nın istediği bu değildi, sen de biliyorsun.”

“Demek birden Mia’nın istekleri konusunda uzman oldun.”

ATV’nin koltuğundan inerek ayak boşluğunda durunca Clayton’dan yaklaşık yarım metre uzun oldum.

Kollarımı kavuşturdum. “Eh, tam bir ödleğ gibi davrandığını söyleyeceğine eminim.”

Clayton sahte, acı ve öfke dolu bir kahkaha attı.

“Doğru. Korkak olan *benim*.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Hiç. Hiçbir şey demek değil.” Anahtarları kontaktan çıkardı. “Hiçbirinin anlamı yok.”

Araçtan inip ona baktım.

“Bu kadar korktuğun şey ne, Clayton?”

“Benim mi?” dedi. “Peki ya *sen*?” Şapkasını çıkarıp parmaklarıyla saçlarını taradı. “Seni anlamıyorum. Bazen bana baktığında, ne bileyim, bir şey varmış gibi hissediyorum. Ama bazen de o kadar, o kadar...”

“Neyim?”

“Safsın!” Kamuflaj desenli şapkayı ellerinin arasında ezdi, çenesindeki küçük kas hızla kasılıp gevşiyordu. “Ama aslında değilsin, değil mi? Her şeyi fark eden, ölüm ve yaşam hakkında derin düşünceleri olan, olmadığın kişi gibi görünmektense mezar odalarında saklanan kızlardansın. Hiç de saf değilsin.”

Şimdi bana zayıf bir gülüşle bakıyordu ancak daha çok komik *olmadığı* için gülünç bir şey fark etmiş gibi kahkaha atıyordu.

“Bu yüzden ben de imayı anlamayan şerefsizin teki oluyorum, değil mi?”

“Hayır, ben...”

Ona doğru bir adım atınca o da bir adım geriledi.

“Şunu söyle yeter. Deli miyim ben? Her şeyi uydurdum mu? Bu... aramızdaki her neyse onu.”

Başımı iki yana salladım.

“Deli değilsin.”

Sesim kısık çıkmıştı. Clayton’ın cevabıysa, bir dakika önceki öfkesinden arınmış, neredeyse dürüst bir şeye dönüşmüştü. En azından olabildiğimiz kadar dürüsttük ikimiz de.

“Anlıyorum. Bunu ben de beklemiyorum.” İkimizi gösterdi. “İhtiyacım olan son şey yeniden birini önem-

semek. Ama ne kadar uğraşsam da –ki inan bana dene-
dim– durduramıyorum. Seni önemsiyorum. Hem de çok.”

Gözlerinden kaçınma sırası bendeydi. Onlara bakarsam
onu itecek gücü bulamayacağımdan korktum.

“Ama yapmamalısın.”

Bana doğru bir adım attı. “İlaçların yüzünden mi?”

Ondan uzaklaştım.

“Ne?”

“Arabanda gördüm. İlk gün. Bir sürü vardı. Hasta
mısın?”

“Seni ilgilendirmez.” Ya kavga ettiğimizden ya da ger-
çeğin ufacık bir bölümü gün yüzüne çıktığından gözle-
rime yaşlar doldu. Gözyaşlarımı bastırıırken yalanlarımdan
da bu kadar kolay kurtulmayı diledim. “Hakkımda en
ufak bir bilgin yok.”

“O zaman anlat bana!” dedi Clayton. Ona öylece bak-
tım, aklımda anlatmamak için milyonlarca neden dönüp
dursa da hepsi şuna çıkıyordu: Gerçeği öğrenirse kaybe-
deceklerimden korkuyordum.

“Tek sır saklayan ben değilim ki,” dedim onun yerine.

Clayton yakalanmış gibi ellerini kaldırdı.

“Tamam, haklısın. Anlaşmadan beri ATV’ye hiç bin-
medim.”

“Ben ondan bahsetmiyorum,” dedim, biraz daha ce-
saretle.

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Başka ne bilmek istiyorsun? Trajik özgeçmişimin tamamını mı? Annemin uyuşturucuyu bana tercih ettiğini. Ve babamın geriye yalnız bunu bıraktığını,” diye cevapladı, kamuflaj desenli şapkasını kaldırarak.

“Clayton, ben onu...”

“Hayır, hayır, söyleyip rahatlayalım, değil mi?” dedi, sesi yükseliyor ve sözcükleri daha da keskin çıkıyordu. “Ne bir aileye ne de bu kasabaya uygunum ve ait olduğumu hissettiğim tek kişi öldü. Bu kadarı yeter mi? Başka ne öğrenmek istiyorsun?”

Ne diyeceğimi bilemesem de artık dönülemeyecek bir yerde olduğumun farkındaydım.

“Mia,” dedim usulca.

“Ne olmuş ona?”

“Ölümü. Ve Tanner’ın... ee... senin onu öldürdüğünü düşünmesi.”

Clayton’ın yüzü bembeyaz oldu.

“Sana söyledi mi?”

Başımla onayladım.

Bana bakmadı. Başını kaldırmadan salladı. “Ona inanıyor musun?”

“Neye inanacağımı sen anlat.” Dokunacak mesafeye gelene, üzerinden yükselen duyguyu hissedecek kadar yaklaştım. “Bana yanıldığını söylersen...”

“Yapamam!” diye bağırdı, ardından gözlerime baktı. Başını sallayıp sesini alçalttı. “Anlamıyor musun? *Yapamam*. Çünkü yanılmıyor.”

Sözleri aramızda asılı kaldı.

“Yani sakladığın her neyse,” dedi nihayet. “Bundan daha beter olamaz.”

Bir tepki ya da itirafta bulunmamı, sırlarımı önüne dökmemi bekler gibi bakıyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyle başını salladıktan sonra dönüp yürümeye başladı. Verandada durup tel kapıyı açtı.

“Belki de haklısındır,” dedi, yüzü bana dönük halde. “Belki de birbirimizi *sahiden* tanımıyoruzdur.”

Clayton evin içinde gözden kaybolup beni dile getiremediğim kelimelerle yalnız bırakırken kapı arkasından kapandı.

***

Berbat bir insandım.

Eve dönerken yalnızca bunu düşünüyordum. Clayton’a gerçekleri söylemeliydim. Durumu onun aleyhine çevirip kendiminkileri korumak için en derin sırlarını kurcalamamalıydim.

Nasıl bu hale gelmişti? Güzel, anlamlı bir şey yapmak istemiştim. Mia’nın kurtardığı hayatıma değer katacak bir şey.

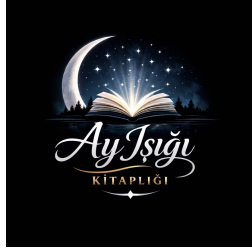
Onun yerine ortalığı batırmıştım.

Eve girdiğimde annem oturma odasını arşınılıyordu. Babam, yüzünde ciddi bir ifadeyle kanepenin arkasında duruyordu. Annemin yüzü tuhaf, anlaşılmaz bir ifadeyle asılmıştı.

Biliyorlar.

Elbette bunu düşünecektim çünkü benim gibi berbat bir insan ancak kendini düşünürdü. Fakat annem ellerini ıslak bir havluyu sıkarcasına kavuşturarak bana döndü.

“Ah, tatlım,” dedi, gerginlikle. “Chloe.”

[@ayisigikitap](https://www.instagram.com/ayisigikitap)

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hasta bir kalbin hissettirdiklerini açıklamanın milyonlarca yolu vardı.

Sanki orada bir balık çırpınıyor. Güm güm ediyor. Boynumda garip bir baskı oluyor. Sanki göğsümde, kurutucuda dönen ayakkabılar var. Kaburgalarımın altı sıkıntılı. Bir terslik var gibi.

Hepsini yaşamıştım.

Ancak hiçbiri, annem Chloe'nin adını söylediğinde hissettiklerimi yaşatmamıştı.

Sanki kalbim tam atarken donmuş, buzdan minik oklar kanıma karışıyor, el ve ayak parmak uçlarıma kadar tüm atardamarlarımı katılaştırıyordu. Sanki bedenimin tamamı anında buzula dönmüştü.

Chloe.

Buzlu damarlar bedenimi ağırlaştırıp hissizleştirmiş olmasına rağmen bir şekilde odama geçebildim. Face-Time aramamı annesi açtı. Gözleri şişmiş ve kırmızıydı.

“Seni bekliyordu,” dedi. Sesindeki titreme, benim boğazımı da tıkadı.

Hafif bir hışırtının ardından göz ucuyla hastane yatağını ve yanındaki tepside duran, yenmemiş puding kaplarını gördüm. Odanın köşesindeki *Geçmiş Olsun* balonları, yatağa dönük şekilde sergilenmiş bir dizi kartın üzerinde süzülüyordu.

Ekran düzeldi ve Chloe göründü. Daha doğrusu Chloe'nin bir versiyonu. Dudakları morarmıştı. Yüzü şişti. İçinde biriken sıvılar yüzünden ayak bileklerinin fena halde şiştiğine bahse girerdim. Hemşireler oksijen kanülünün yerine solunum cihazına bağlı bir oksijen maskesi takmışlardı. Konuşmak için maskeyi boynuna indirdi.

“Bir-A statüsü, bebeğim. İşte bu!”

Sesi cızırtılı ve zayıf olsa da zafer kazanmış gibi konuşuyordu. Belki de bir anlamda öyleydi. 1A statüsüne yükselmesi, kalp bulunursa bekleme listesinin en üstünde olacağını ama aynı zamanda kalp nakli olmazsa doktorların ancak birkaç haftasının, hatta belki daha az zamanının kaldığını düşündüğü gösteriyordu.

Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken kekeledim ki bu aslında epey aptalcaydı çünkü o telefonun diğer ucunda da bulunmuştum. Kablolar, borular takılı halde yatakta yatmıştım, hemşireler sürekli girip çıkmış, bir sürü fazladan puding getirmişlerdi ki bu *asla* iyiye yorulmazdı.

Yani bunu değiştirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu özellikle sivriltilmiş hapi daha kolay yutmasını sağlayacak tek bir kelime bile yoktu. Çünkü on yedi yaşında *yolun sonundayım* hissine kapıldığında başka bir şeyin anlamı kalmıyordu.

“Eh,” dedim nihayet. “Felaket görünüyorsun. Üstelik daha bileklerinin şişliğini bile görmedim.”

Chloe güldüğünde içinden çıkan boruların ve kablo-
ların tamamı sallandı. Kahkahası hızla öksürüğe dönüştü.
Kalp atışı kadar kısa sürede Chloe yatağında doğrulmuş-
tu; annesi sırtına vurarak, “Nefes al, bebeğim, nefes al,”
diyordu.

Telefondan, bin kilometre öteden en yakın arkadaşımın
hayatta kalma mücadelesini izledim.

Etrafındaki son evre işaretleri bana resmen bağırıy-
du. Ciğerlerine kan biriktiği için öksürüyordu. Uyurken
ciğerleri onu boğmasın diye sırtına yastıktan duvarlar
örülmüştü. Kalbi biraz daha kan pompalasın diye boru-
lardan ilaçlar, elektrolitler, beta blokörler ve kalp kok-
teylleri akıyordu. Aç kalmasın diye puding veriliyordu
çünkü midesine yeterince oksijenli kan gitmiyordu. İflas
ediyordu.

Chloe iflas ediyordu.

Hemşireler yatağın üstüne posterlerinden birini as-
masına izin vermişlerdi. (Kuralları esnetmek de iyiye
yorulmazdı.) Bu seferkinin üzerinde bir kar tanesi vardı:
Başarısızlık. Elinden gelenin en iyisi bile yetmediğinde.

Ona bakınca Chloe’nin yerindeyken kapıldığım hisse
kapıldım. Açgözlülük hissetmiştim.

Daha fazlasını istemiştim. Annemin kollarımı okşa-
masının. Babamın anlaşılması imkânsız şiirlerden alıntı
yapmasının. Randy’deki cuma akşamı içeceklerinin.

Daha fazla hayat istemiştim.

Şimdiyse sadece daha fazla Chloe istiyordum.

Daha fazla *bunu*.

Daha fazla zamanı.

Chloe yastık yığınınına yaslandı. Yüzü kızarmıştı, ter içindeydi.

“Chloe, şu geçen gün grupta olanlar...” diye başladım ama başını iki yana salladı.

“Yok. O konuya girmiyoruz. Ölüm döşeği tövbesi istemiyorum. Bir, çünkü gerek yok. Biz yakın arkadaşız; birbirimize kızar, sonra yolumuza devam ederiz. Ben şımarıklık ettim, sen şımarıklık ettin, bitti. Kapiş?”

Devam etti: “Ve iki, burası ölüm döşeğim değil. *Dum spiro, spero*, hatırlasana. *Nefes aldıkça umut ederim*. Ben hâlâ nefes alıyorum.” Muhtemelen ciğerlerindeki ağrının baskısından dolayı yüzünü buruşturdu. “O yüzden bana herhangi bir şey anlat. Çıkardığım idrarla ya da içime giren oksijenle hiç alakası olmayan bir şey.” Yüzü kısmen yastıklara gömülmüştü. “Senin şu kovboydan bahset.”

“Onu anlatmamı...”

“Syd. Ölmek üzere olan kıza istediğini ver hadi.”

Şu anda Clayton’dan bahsetmek istemiyordum. Chloe’den bahsetmek istiyordum. O yatakta bulunup birinin bana ölen bir çocuktan başka *herhangi bir şey* gibi davranmasını dilemenin nasıl olduğunu bilmesem ona hayır derdim.

Ancak kalp durduran her anını hatırlıyordum.

“Benim kovboy facia çıktı,” dedim. “Kavga ettik. Ben-den hoşlanıyor.”

Chloe gözlerini devirdi. “Bunu sadece *sen* sorun olarak görürsün zaten.”

“Ben de ondan hoşlanıyorum.”

“Yüzyılın flaş haberi.”

“Dinlemek istiyor musun istemiyor musun?”

“Tamam, tamam, susuyorum.” Oksijen maskesini takarak devam etmemi işaret etti.

“Ama birbirimizden *hoşlanamayız*. Üzerimiz yük *dolu*. Onun sırları var. Benim sırlarım var. Gerçek yalnızca canını yakar.”

“Yani senin canını yakar.”

“Ne?”

Maskeyi bu kez başının arkasındaki bağı çözerek tamamen çıkardı.

“Gerçeği öğrenirse seni reddedeceğinden korkuyorsun. Çünkü senin varlığınla Mia’nın varlığı çelişiyor.” Duraksayıp derin, kesik bir nefes aldı. “Hem ya Mia’nın yaşamış olmasını dilerse? Ya en büyük korkun gerçek olursa ve yeterli gelmezsen.”

Tekrar durup daha fazla hava çekti.

“Hepsi bu yüzden, değil mi? Mia’ya, Clayton’la bu projeyi yapmaya duyduğun takıntı? Kendine, bu kalbi hak ettiğini kanıtlamak istiyorsun.” Chloe’nin sesi iyice kısılmıştı. Derin bir nefes daha almak için durduysa da oksijeni, konuştuğundan daha hızlı tükeniyordu. “Ama bu dünyadaki yerini kazanmak zorunda değilsin.”

Chloe yana dönüp telefonu önüne götürdü.

“Göllerde yüzmek. Gizlice evden çıkmak. Yalan söylemek. Tüm bu riskleri alıyorsun,” dedi. “Ama en büyüğünü almaktan korkuyorsun. Tek önemli olanı.”

Makinelerin, yastıkların, kabloların arasında o kadar küçük görünüyordu ki. Gücünü toplamaya çalışır gibi gözlerini bir dakikalığına kapadı. Tekrar açtığında gözlerimin içine baktı ve başka bir eyalette olsa da ağırlığını karşımdaymışçasına hissettim. Keşke yanımda olsaydı.

“Adına göğüs *kafesi* denmesinin bir sebebi var,” dedi. “Kalplerimiz çılgın. çünkü. Ve kalbindeki bir zamanlar başkasına ait olabilir ama artık *senin*, Syd. Dinle onu. Özgür bırak.” Soluklanmak için durdu. “Bunu hak ediyorsun. Ve *kalbinin* en derinlerinde o çocuğun gerçeği hak ettiğini biliyorsun.”

Chloe’nin gözleri kameradan uzaklaşırken arkadan çeşitli sesler geldi. Hızla oksijen maskesini taktı.

“Pit ekibim geldi,” dedi inleyerek. “Sonra konuşalım mı?”

“Tabii. İstedğin zaman ara. Gece gündüz fark etmez.”

Chloe alt dudağını ısırды; oksijen maskesinden dolayı görmek zor olsa da çenesinin hafifçe titrediğini fark etmiştim.

“Bir şey daha var,” dedi, nefesi maskeyi buğulamıştı. “Aslında doktorlar haklıysa ben dayanamaya-”

“Dayanacaksın.”

“Ama olmazsa...”

“Chloe Munoz. Yakında görüşürüz. Fazla abartılı davranmadığında.”

Maskenin altından gülümsedi, sonra da gitti. Ekran bir saniyeliğine görüntüsünde dondu. Gözlerindeki, belirsizlik, korku ve *biraz daha fazlasına* dair bastırılamaz bir arzuyla dolu bakışı çok iyi hatırlıyordum.

Ancak ekran tamamen karardıktan on saniye kadar sonra aklıma ona söylemek istediğim milyonlarca şey geldi. Ya onunla son konuşmamsa? Onu ne kadar sevdiğimi biliyor muydu? Son birkaç yıldır hayatta kalmamın tek nedeni olduğunu...

Tekrar arama tuşuna bastım ancak telefon çaldı da çaldı. Sesli mesaja düştü.

“Selam, Chloe’ye ulaştın. Kalp için arıyorsan, konuşmaya devam et. Başka bir şeyse normal insanlar gibi mesaj at, yabancı.”

Bip sesinde kapadım.

***

Göğsümdeki ağrıdan, söylemediğim şeylerden uzaklaşma umuduyla Mia Projesi’ne sarıldım. Aile tarifleri hakkındaki son yorumları okudum.

Büyükannesini nihayet ailenin gizli lazanya tarifini öğretmeye ikna eden bir kadın şöyle yazmıştı: *Teşekkürler Mia! Bütün gece eski günleri yad ettik.* Ailesi için çikolata parçacıklı kurabiye yapan, Idaholu genç bir kız vardı. Kurabiyeyle fotoğrafını paylaşmıştı.

Gönderiler yüzünden mi yoksa kapatmadan önce Chloe’ye söylemeyi dilediğim şeyler yüzünden mi bilmiyordum ama o anda kimseyle paylaşılmamış bir şeyin kalmasını istemediğime karar verdim. Özellikle de sevdiğilerimle.

Bizimkiler mutfaktaydı.

“Ah, tatlım,” dedi annem. “Chloe nasıl?”

“İyi değil.” Boğazımda biriken duygulardan yutkunarak kurtulmaya çalıştım. “Ama cumartesi akşamı için planınız var mı?”

Annem saçını kulağının arkasına atıp gülümsedi.

“Bizi sosyal hayatı olan insanlarla karıştırdın herhalde.”

Derin bir nefes aldım. “Bir kasaba festivalinde ukulele çalacağım. Rawlins Ridge’de. Gelmek ister misiniz?”

“Rawlins Ridge mi?” diye sordu babam.

“Uzun hikâye.”

“Bize anlatacak mısın peki?” dedi annem.

“Hayır,” diye yanıtladım. “Ama gelmenizi çok isterim.”

Babam kitabını bıraktı.

“O zaman geleceğiz.”

O anda kalbim yıllardır ilk defa hafıfledi. Öyle ki devamında söylediklerimi doğru düzgün düşünmedim bile.

“Güzel, çünkü tanışmanızı istediğim biri var.”

@ayisigikitap

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rawlins Ridge Özgürlük Günleri Panayırı, ağızlarına pembe pamuk şeker tıktırarak çocuk sürüleriyle, Mısır Mancınığı gibi isimleri olan aletlere binmek için sıra bekleyen ailelerle ve Chloe'nin Levi's düşkünlüğünü bile tatmin edecek kadar dar pantolonlu gençle dolu, tam bir küçük Amerika kasabası şenliği idi.

Chloe. Ben buradayken onun kalbi hastane odasında pes ediyordu. Haber var mı diye telefonu kontrol etsem de son iki gündür ses seda yoktu.

Annem kontrol ettiğimi görerek bir elini koluma koydu.

“Bir şey var mı?”

Başımı iki yana sallayıp bugünün görevine odaklanmaya çabaladım; en azından onun üzerinde *biraz* kontrol sağlayabiliyordum. Sahneyi bulduktan sonra Clayton'ı aradım. Kavgadan beri konuşmamıştık. Birçok kez mesaj atacak gibi olmuşum ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Durum hâlâ aynıydı.

Bize doğru geldiğini fark ettiğimde beynim ve midem altüst oldu.

“Gelmişsin,” dedi. Onun sesinde de şaşkınlık vardı; acaba o da konuşmamızı tekrar tekrar düşünüp her şeyin bittiğini düşünmüş müydü?

“Geldim,” dedim.

Annem *tanıştıracağın kişi erkek miydi* der gibi kaşlarından birini kaldırdı.

“Anne, baba, bu Clayton,” dedim. Clayton babama elini uzattı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi babam, anneminkine benzer kuşkulu bakışıyla. “Senin hakkında hiçbir şey duymadık.”

Annem dirseğiyle onu pek de gizli olmayan bir biçimde dürttü.

“Ona aldırış etme,” dedi. “Nerede tanıştınız siz?”

“Ortak arkadaş aracılığıyla,” dedim, Clayton ağzını açamadan.

Annem yedi.

“Ah, Sydney’in eski arkadaşlarıyla görüşmesine o kadar seviniyoruz ki. Ama ta Rawlins’de olduklarını bilmiyorduk!”

Clayton şaşkın görünse de gülümsedi. Annemle babam sahenin önündeki katlanır sandalyelere oturduktan sonra ondan özür diledim.

“Bizimkilere Mia’nın listesinden tam olarak bahsetmedim,” dedim. “Ve sır saklama konusunda ne diyeceğini biliyorum ama...”

“Hayır,” diye karşılık verdi Clayton. “Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin. Geçen gün hata ettim. Sana bu konuda mesaj atmak istedim ama senin de belirttiğin gibi, ödleğin tekiyim.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Ama aslında sana söylemek istediğim bir şey var. Sorun olmazsa. Belki sonrasında, ne dersin?”

“Tamam,” dedi ve Chloe’nin sözleri kulaklarımı işgal etti: *O çocuk gerçeği hak ediyor.* Ona gerçeğin ufak bir parçasını vermeye karar verdim.

“Arkadaşım hasta,” dedim. Derin bir nefes aldım ve gözlerime yaşlar dolduğunda şaşırımdım.

“Ne kadar hasta?” diye sordu, kaşları endişeyle çatıldı.

Cevap vermeye çalışsam da kelimeler bir türlü ağzımdan dökülmüyordu. Clayton, sandalyelere doluşan kalabalığa göz attı.

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedi. “Bekleyebiliriz.”

“Yok.” Başımı iki yana salladım. “Chloe hiçbir zaman hayatın önüne serilmesini beklemedi. Ben de yapmayacağım.”

“Chloe mi?” diye sordu. “Adı bu mu?”

Başımla onayladım ve nedense Chloe’nin ismini söylediğini duymak, nihayet *gerçek* benliğimin bir parçasını biliyormuş gibi iyi hissettirdi.

“Chloe Munoz,” dedim, hoparlörden isimlerimiz söylenirken.

Mia’nın ukulelesi kolumun altında, kalbi birden harekete geçer halde Clayton’ın peşinden sahneye çıktım. Kalabalık olacağını düşünmemiştim, biraz endişeliydim. Sahne korkusu değildi hissettiğim, daha önce defalarca

sahneye çıkmıştım. Fakat o piyeslerde karakterdeydim, rol yapıyordum. Buradaysa ifşa olmuş hissediyordum; sanki bunca insan doğrudan içimi, sakladığım sırları görüyordu.

Gözlerimi kapayarak parmaklarımı ahşabın üzerindeki dalga etiketinde dolaştırıp Mia'ya, cesaretine, yaşama sevincine, benim olmadığım her özelliğine odaklanmaya çalıştım. Çünkü bu sahnede kendimden çok Mia olmam gerekiyordu.

Gözlerimi açtığımda babam birkaç sıra öteden bana göz kırptı. Annem, Chloe için kayıt almayı unutmadığını göstermek için telefonunu kaldırdı. Kalabalığın arka köşesinde Mia'nın annesini gördüm. Bana gülümsedi ancak el sallamadı. Bay Stoddard, elinde kırmızı içki bardağıyla bir oyun kabininin dış duvarına yaslanmıştı. Tanner yanlarında kollarını kavuşturmuş, bize ters ters bakıyordu.

Clayton elektronik piyanonun arkasına geçerken ben de mikrofonun yanındaki bar taburesine oturdum. Clayton başlamadan önce yanımda mikrofona doğru eğildi.

“Bu performansı Mia'ya ithaf ediyoruz.” Bana göz kırptı. “Ve Chloe'ye.”

Çalmaya başladı. Parmakları o ucuz klavyeyi bile canlandırırken keşke onu sadece dinleyebilseydim. Fakat parmaklarım titrese de gerektiği yerde akoru çaldım.

Mia'nın ailesinin performansın yarısında ayrıldığını fark ettim. Kendimi, bulundukları yere ya da seyircilere, muhtemelen Mia'yı tanıyan onca insana bakmaktansa Clayton'a dönmeye zorladım.

Clayton'ın gözleri gözlerimle buluştuğunda beni beynimin gitmeye çalıştığı karanlık yerlerden kurtardı. Başını sallayınca bir şekilde seyircileri ve korkuyu eritip yok etti.

Yalnızca birbirimiz için çalışıyorduk ve birdenbire yeniden tiyatro sahnesinde, performansın coşkusunu hissetmiştim.

Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuştum. Beni ne kadar... canlı hissettirdiğini unutmuştum.

Ukuleleyi berbat çalsam da en azından buradaydım, başarıyordum. Chloe'nin gurur duyacağını düşündüm.

Ve belki bir yerde, bir şekilde Mia'nın da.

***

Sonrasında annemle babam hayranlıkla bağırdı.

“Seni tekrar sahnede görmek o kadar...” Annem elini yüzünün önünde salladı. “Ve sen,” dedi, kendisini ağlamanın eşiğine getiren düşünceyi bitirmektense Clayton’a döndü. “İnanılmazsın!”

Clayton'ın yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Teşekkür ederim, hanımefendi.”

Annem omzuna vurdu.

“Ah, yapma şöyle. Senden daha yeni hoşlanmaya başlıyordum,” diye şakalaştı. “Ama hanımefendi demeye başlayacaksan...”

“Affedersiniz, hanımefendi, yani Bayan Wells.” Clayton ellerini ceplerine sokuşturdu. “Sydney'ye etrafı göstersem olur mu? Rawlins Ridge'de pek bir şey olmaz ama karnaval düzenlemeyi *biliyorlar*.”

Annem, kendimi Mısır Mancınığı'nın önüne atmamı sağlayacak kadar utanç veren bir bakış attı. Babamsa az önce bir milyon dolar istemiş gibi gözlerini Clayton'a dikmişti.

“Ne? Baş başa mı?”

Annem, babama döndü. “Bana oyuncak ayı kazanmak istediğini söylememiş miydin sen?”

“Söyledim mi?” dedi babam.

Annem ona ciddi ölümcül bakışlarını yöneltti.

“Ah, doğru ya, söylemiştim,” dedi babam, nihayet anlayarak.

“Size iyi eğlenceler,” dedi annem o bilmiş, utanç verici bakışlarıyla. “Bir saat kadar sonra eğlence evinde buluşalım, olur mu?”

***

İlk olarak dönme dolaba binmeye karar verdik.

“Bizimkilerin kusuruna bakma,” dedim, sırada beklerken. “Pek dışarı çıkmıyorlar da.”

Clayton, “Gayet sakinlerdi,” diye gülerek cevap verdi. “Ama annen seni *tekrar* sahnede görmek derken neyi kastediyordu?”

Omuz silktim. “Eskiden piyeslerde oynardım. Daha küçükken. Önemli bir şey değil.”

“Onun için önemli görünüyordu,” dedi Clayton, bana yanda, meraklı bir bakış attı. “Artık oynamıyor musun?”

“Yok,” dedim, bu konudan bir an önce uzaklaşmak istiyordum. “Büyüdükçe sıkıldım diyelim.”

Birkaç tur boyunca sessizce ilerledik. Öne ulaştığımızda görevli kemerlerimizi takıp bizi gökyüzüne doğru sallana sallana çıkardı.

Ardından durduk. Daha fazla insan bindi. Gittik. Durduk. Gittik. Durduk. En sonunda dönme dolabın en tepesine çıktık. Altımızdaki Rawlins Ridge, batıdaki dağlara ve doğudaki otoyola doğru uzanıyordu. Çok çok uzaklardaki parlak kırmızı-beyaz Cherry Hill su kulesini görebiliyordum.

Korkuluktan olabildiğince sarktım.

“Ağaç ev şurada,” dedi Clayton, birkaç sokak öteyi göstererek.

“Vay be,” dedim. “Şu göz yoran mora bak.”

Clayton güldü. “Mia bayılırdı. Şuradaki de...” Dağlardaki gölgeli yarığı işaret etti. “Yarık kanyon.”

İkimiz de sessizleştik. Bana ilk defa yarık kanyondan bahsediyordu. Su baskını olmuştu. Mia başını vurmuştu.

“Sana söylemeliydim,” dedi, aklımı okur gibi. “O gece, Mia öl-”

“Clayton, sorun değil. Bunu yapmak zorunda...”

“Hayır, zorundayım. Zorundayım. Her şeyi bilmeni istiyorum. Çünkü, yani, nasıl söylesem bilmiyorum.” Duraksadı. “Yazdığım şarkının... ilhamı sensin.”

“Ben mi?”

Gerginlikle avuçlarını kot pantolonuna sildi. “Yüzerken hissettiğimiz türden bir duygu yakalamaya çalışıyordum. Hani nefes almak istersin ve ciğerlerin öyle fena yanar ki nihayet yüzeye ulaştığında yeniden doğmuş hissedersin. Sanki aldığın o nefes dünyayı yeniden başlatır. Senin yanında böyle hissediyorum,” dedi. “Tekrar nefes alabilmişim gibi.”

Nefes almaktan bahsetmesi tuhaftı çünkü o anda nefes alamıyordum.

“Dedim ya, Mia’dan beri hiçbir yere uyum sağlamıyorum.” Gözleri Rawlins’i aradı. “Ama sonra sen geldin ve her şeyi bilmeni istiyorum çünkü *beni* tanımanı istiyorum.”

Dönme dolap tekrar sarsılınca sepetimizle birlikte tepede sallandık. Yükseklik yüzünden ve ruhunu resmen ortaya seren Clayton’la burada kaldığım için midem bulandı.

Kaliforniya’ya, Chloe’ya kadar uzanan dağların arasını görebildiğimi hayal ettim. Ben buradayken, onun hastane yatağında mahsur kalmış hali gözümün önüne geldi.

Kalbini dinle, demişti. Özgür bırak onu.

Son üç yıldır insanlar bana kalbimden bahsediyorlardı. Sorununun ne olduğundan. İhtiyacının ne olduğundan. Neyi yapıp neyi yapamayacağımdan.

Şimdiyse, *kalbim* cevap veriyordu. En karanlık sırlarını ifşa etmeden önce bu çocuğa anlatmam gerektiğini söylüyordu. Chloe haklıydı: Bunu hak ediyordu.

“Dur,” dedim. “Dur biraz.” Dönme dolap şimdi gerçekten dönüyor, bizi aşağı doğru savuruyordu. Motorun başındaki adamın yanından geçtikten sonra tekrar yükselmeye başladık. “Öncesinde sana bir şey söylemem lazım.”

“Şimdi mi?”

“Evet, şimdi. Sen başka bir şey söylemeden önce.”

Onu daha iyi görebilmek için oturduğum yeri değiştirdim. Rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. Karnaval ışıkları arkasında bulanıklaşıyordu.

“İlk olarak, işlerin bu kadar kızışmasını istemedim. Sana karşı bir şey hissedeceğimi bilmiyordum.”

Clayton gülümsedi. “Bana karşı bir şeyler mi *hissedi-yorsun?*”

“Clayton, ciddiym ben.”

“Bana karşı *ciddi* şeyler mi hissediyorsun?”

“Clayton! Dinle sadece, tamam mı? Arkadaşım Chloe var ya?”

Gülümsemesi silinmeden başını salladı.

“Onun normal bir hastalığı yok. Kalbinde sorun var. Yeni bir kalp bekliyor.”

Clayton bir şey söylemeye çalışsa da durursam yapamayacağımı bildiğimden engel oldum.

“Biz de böyle tanıştık.”

Bluzumun üst kısmını, yaramın birkaç santimini gösterecek kadar indirdim. Clayton bana doğru kaydı.

“Kahretsin. İyi misin sen? Ne oldu?”

“Chloe’yle kalp bekleyen çocukların olduğu bir destek grubunda tanıştım. Hasta çocuklar için hani.”

“İlaçlar,” dedi ancak hâlâ söylediğim şeyden çok yaram için endişelenmiş görünüyordu. Anlamıyordu.

“Ölüyordum, Clayton. Beş ay önceye kadar.” Zorlukla yutkundum. “Yani yeni bir kalp bulana kadar.”

Tam olarak anladığı milisaniyeyi gördüm. Gözlerinde bir şey değişti. Bütün bedeni benden uzaklaştı. Başını iki yana salladı.

“Hayır.”

Dudaklarımdan kelimeler hızla, panikle döküldü.

“O gün mezarlığa yalnızca onu tanımak istediğim için gittim. Ama sonra seninle tanıştım ve bana hedef panosundan bahsedince, ne bileyim, kendimi kaptırdım işte. Ama sana karşı böyle hisler beslemeyi beklemiyordum. Hiçbirini beklemiyordum.”

“Hayır.”

“Sana söylemeliydim ama nasıl yapacağımı bilemedim ve uzadıkça iyice *söyleyemez* oldum. Özür dilerim. O kadar üzgünüm ki.”

Sözcüklerim etrafımıza dökülürken gecenin içinde sessizce süzüldük. Dönme dolap durdu, ardından geri gitmeye başladı. Üstteki biri çığlık attı.

“O gün bu yüzden mi mezara geldin?” dedi, bana bakmadan.

Başımla onaylayıp yüzümden dökülen yaşları zapt etmek için dudakımı ısırdım.

“Sana anlatmak istedim. Defalarca.”

“Onu tanımıyordun,” dedi kendi kendine. Midem bulanıyordu. “Onu önemseydiğini sanıyordum. *Önemseydiğimizi.*”

“Öyle zaten. Önemsiyorum. Ve onun için bir şey yapmak istedim. Onun bana yaptığı gibi çünkü...”

“Gerçek miydi bari?”

“Ben gerçeğim,” dedim. “Hâlâ benim.”

Yüzü buruştu, sanki bütün parçalar sonunda yerine oturmuştu.

“Peki *kim* o?”

Yere birkaç adım kala dönme dolap aniden durdu. Gökyüzüne parlak kırmızı bir havai fişek atıldı.

Clayton motorun başında duran adama bağırdı.

“İnmem lazım.”

“Havai fişekler yüzünden her şey durdu,” dedi adam. “Bir dakikaya inersiniz.”

Clayton hâlâ yüzüme bakmıyordu. Çenesini sıkarak gözlerini dosdoğru ileri dikmişti. Aramızdaki sessizlik beni yine mahvetmek üzereydi.

“Sadece yardım etmek istedim,” dedim ancak yeterli olmadığını biliyordum.

Clayton en sonunda buz gibi bakışlarını bana çevirdi.

“Yardım etmek mi istiyorsun? O zaman uzak dur hayatımdan. Yapman gerektiği gibi.” Bizi içeride tutan çubuğu kaldırdı.

Yere atlayıp dört ayak üzerinde indi. Ardından kalktı ve bana bir kere bile bakmadan hızla uzaklaştı.

Motorun başında duran adam ona bağırdıktan sonra bana döndü, gözleri hâlâ açık duran bluzumun üst kısmına, görünen dikişlerime, Frankenstein’in canavarını andıran bölgeme kayd.

Kapamaya çalışsam da çok geçti. Gerçek ortaya çıkmıştı.

Canavarın tekiydim işte.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kitaplarımdaki kızlardan birinin, çocuğun teki yüzünden kendini kaybetmesinden nefret ederdim. *Yani, cidden mi? Topla kendini kızım.*

Tabii bu, kaybedecek bir şeyim olmadan önceydi.

Gerçi karnavaldan sonra tam olarak kendimi kaybetmedim. Daha çok geriye doğru düştüm. Mia'nın ve Clayton'ın var olmadığı yere. Annem ve babamla çıkmaz sokakta yürüdüm. Babamla şiir okudum.

Kulağa geldiği kadar toplumdan uzak ve acınasıydı. Annemle babam, beni eğlence evinden aldıkları anda bir sorun olduğunu anlamıştı. Onlara iyi olduğumu söylesem de bir hafta boyunca evden çıkmadığımı fark etmeleri için dedektif olmalarına gerek yoktu.

Chloe'yi aramayı denemiştim ancak annesi konuşacak durumda olmadığını söyledi.

“Bundan sonra telefonu bende olacak, tamam mı tatlım?” dedi. “Bir ihtiyacın olursa beni ara, onun dışında biz seni ararız. Chloe'nin dinlenmesi lazım.”

Annemle babam etrafımda diken üstünde dolaşıyorlardı. Annem acı dolu yan bakışlar atıp duruyor ve neden Bree'yi aramadığımı soruyordu.

“Kasabada değil,” dedim. Ah, bir de onunla sekizinci sınıftan beri görüşmemiştim ve kocaman, prednizon* yüzlü bir yalancıydım.

Bir akşamüstü yürürken annem görüldüğümünden daha güçlü olduğumu söyledi.

“Eve ilk gelişini hatırlıyor musun?” dedi. “Posta kutusunu zar zor geçmiştin.”

Başımı sallayıp kalp durumumdaki düzelmenin, bu yaz Clayton'la yaptıklarımızdan kaynaklandığını düşünmemeye çalıştım.

“Söylesene,” dedi annem, belli ki asık yüzümü fark ederek. “Böyle olmanın nedeni Chloe mi yoksa Clayton mı?”

“İkisi de,” dedim.

Bir kolunu benimkine geçirdi.

“Chloe'nin yaşadıklarına yardımı dokunacak bir şey söyleyemem ama erkekler konusunda biraz deneyimliyimdir,” dedi. “Üstelik kalp, insan vücudundaki en güçlü kastır. Kemiğe benzemez. Kırılabilir –ve defalarca da kırılabilir– ama kendini öncekinden daha güçlü bir şekilde toplar.”

Bu söylediği anatomik olarak saçma olsa da mecazına saygı duydum.

---

* Vücuttaki iltihaplanmaları azaltmak ve bağışıklık sistemini baskılamak için kullanılan, kortizon türevi bir ilaç. (ç.n.)

Ve ona daha fazlasını söyleyebilmeyi diledim. Keşke yaşadığım karmaşayı anlatabilseydim. Beni, hastalığımla değil de *ben* olarak gören tek insanı kaybettiğimi. Belki de bu kalbe değdiğimi hissettiren tek insanı incittiğimi.

Fakat artık temize çıkamayacak kadar yalana batmıştım.

“İlk defa kalbin kırılıyor,” diye ekledi annem, koluma vurarak. “Ama güven bana, sonsuza dek sürmeyecek.”

Ama bu hafta öyle gelmişti. Her gün bir öncekinden daha uzundu sanki. Canım kitap okumak bile istemiyordu. Romantik komedi havamda değildim ve kalple alakalı tıp kitapları da Chloe konusunda kaygılanmama yol açıyordu.

Hafta sonu geldiğinde annesi henüz geri dönüş yapmamıştı, yani Chloe’nin kalbi hâlâ atıyor olmalıydı. Son yedi günün neredeyse tek iyi gelişmesi buydu ancak aynı zamanda işkence gibiydi. Sürekli telefonumu kontrol ediyordum ve her seferinde göğsümü korku kaplıyordu.

Ayrıca küçük, bencil bir yanımla Clayton’ın mesaj atmasını umuyordum.

Geceleri gözlerimi kapadığımda, gerçeği anladığındaki yüzünün ifadesini görebiliyordum; sanki plastik maskesini çıkaran kötü kahramandım. Başka, kitaplarımdaki gibi absürt bir şekilde tanıştığımızı hayal ediyordum. Onu ailemle tanıştırp babam, *Onu gece yarısı olmadan geri getir yoksa karışmam*, derken kızarır mıydım?

İşte o zaman paylaşmam gereken son bir yapılacaklar listesi maddesi olduğunu hatırladım. Annemin, Clayton’la sahnede çalarken çektiği videoyu açtım. Clayton’ın parmakları tuşların üzerinde uçuşsa da gözleri bende idi. Videoyu sarıp en baştan izledim. Gözünü benden hiç ayırmamıştı. Ve nedense, bu canımı daha çok yaktı.

Videonun bir ekran resmini aldım ama paylaşmadan önce duraksadım. Artık hedef panosu için çalışmayacağım ortadaydı. O iş, Clayton kim olduğumu öğrendiği anda bitmişti.

Mia Projesi’ni açarak en son yorumları okudum. Bana, Clayton ile yaşadığımız, yaşamadığımız ya da yaşayacağımız şeylerden çok daha büyük bir şey olduğunu hatırlattı. Mia’nın hayallerini dünyayla paylaşıyor, bana verdiği ikinci şansın küçük bir parçasını ona veriyordum.

Fotoğrafı görevle birlikte yükledim: *Kabuğundan çık. İstedğin şekilde. Berbat biri olsan bile.*

Eski gönderilerin arasında gezinirken bir yabancının değil de yakın bir arkadaşımın hayallerini baktığımı hissettim. Pek de uyum sağlamayan bu korkusuz, dik başlı taşra kızını tanıyor ve seviyordum.

Şimdiyse bitmişti.

Ukulelesini alıp birkaç nota tıngırdattım. Hâlâ beceremesem de *bir şey* yaptığımı hissettirdi. Parmaklarım ağrıyana kadar çaldım. Öyle ki, tellerinden biri çıktı, koparken tiz bir sesle çınladı.

“Hayır!” diye bağırdım.

Annemle babam koşarak geldi.

“Kırdım,” dedim, teli çaresizce akort vidasının etrafına tekrar dolamaya çalışırken.

Babam yanımda diz çöktü.

“Götürürüz,” dedi. “Tamir ettiririz.”

“*Ben* yapabilirim. Bozan benim, tamir edebilirim.”

Babam elini omzuma koydu. “Tatlım, tatlım, sorun değil...”

“Tamir edeceğim!” Fakat tel esnemiyordu. Ne kadar denersem deneyeyim eski haline dönmüyordu.

***

Bir araba gezisi yapmaya karar verdim. Ukuleleyi de yanıma aldım.

Clayton’ın evine giden tanıdık yola doğru sürerken bir yanım dışarıda olacağını ve öylece konuşacağımızı umuyordu: *Selam, en yakın arkadaşının kırk ukulelesi ve geri dönüştürülmüş kalbiyle dolaşıyordum da. Senden ne haber?*

Ancak Clayton’ın evinde durmadım. Mia’nın evine varana kadar devam ettim. Kapıyı Tanner açtı. Ukuleleyi ona uzattım.

“Bu Mia’ya aitti,” dedim.

Elimden aldı.

“Tavsiyeme uymadın sanırım?”

Clayton’dan bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

“Onun hakkında yanılıyorsun,” dedim. “Mia’yı seviyordu.”

Tanner şöyle bir sırttıktan sonra ukuleleyi kaldırdı.

“Kırılmış bu,” dedi.

Kopuk tel, enstrümandan hüznü ve cansız bir şekilde sarkıyordu. Gözyaşlarımı bastırdım.

“Ben... ben tamir edemedim.”

Döndüm çünkü başka ne diyecektim ki? Arabayla uzaklaşırken Tanner'ın elinde ablasının kırık parçasıyla kapıda durduğunu gördüm.

Eve döndüğümde saat daha öğlen üç olmasına rağmen yorganın altına kıvrıldım. Nakilden beri hakiki bir akşamüstü şekerlemesi yapmamıştım. O zamanlar, bebekmişim gibi öğle yemeğinden sonra enerjim tükenirdi. Ama kalbim hâlâ hafifçe çırpınıyordu, hem hayatımla başka ne yapacaktım ben?

Chloe'nin kalbi serbest düşüşteydi. Clayton benden nefret ediyordu. Mia meselesini hiç düzeltememiştim.

Hayatıma devam etmenin korkunç bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Ya da belki mümkün dahi değildi.

Uyusam daha iyiydi.

O kadar derin bir uykudaydım ki telefon bildirimini ilk seferinde duymadım. Rüyamda, uzakta bir alarm çalıyordu sanki. Ancak ikinci çalışta gerçek olduğunu anladım. Telefonu, yatağa gömüldüğü yerden bulup çıkardım.

Benimle ağaç evde buluşur musun?

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kırmızı dört tekerli araç, ağaç evin altına park edilmişti. Akşamüstü güneşi boyasında parıltıyor, araç tertemiz ışıltıyordu. Clayton üzerine oturmuştu.

“Yıkamışsın,” dedim, benden kendimden nefret ettiğim kadar nefret ediyor mu, hâlâ arkadaş mıyız yoksa daha ötesi miyiz, Mia’nın hedef panosuna devam edecek miyiz yoksa her şeyi geri dönülemez bir şekilde mahvettim mi gibi milyonlarca soruyu bastırarak.

Bana bir kask uzattı. “Duyduğuma göre sana bir ders borçluymuşum.”

Kask, ciddi travmatik beyin hasarlarına yol açabilecek kazalara özel tasarlanmış gibi ağırdı. *Düşüncesiz*. Chloe böyle olduğumu söylemişti. Bu hayat konusunda. Kalbim konusunda.

Kaskı iki elimin arasında çevirip durdum.

Clayton uzandı.

“İstemiyorsan...”

“Hayır.” Elinden geri aldım. “İstiyorum.”

Sadece Mia yapacağı için değil, aynı zamanda Chloe tepesinde ölümün sopasıyla hastane yatağında olduğu için. En azından onun yapacağı gibi ölümün yüzüne gülebilirdim.

Bu düşüncesizlik değildi.

İntikamdı.

Kaskı taktım. Clayton arkasına binmem için koltuğa vurdu.

“Tutun,” dedi. Tutunacak bir şey bulamayınca koltuğu kavradım. Clayton bana yan yan baktı. “Bana.” Bileklerimi yakalayıp kolumu beline doladı.

Clayton ATV’yi ileri doğru sürdü, daha ana yola çıkmadan en az beş kere iyi olup olmadığını sordu. Kasabanın içinden geçerken hızı artırdı; Stoddard Hırdavat’ın önünden geçtiğimiz sırada Tanner dışarıda durmuş, Clayton’a ters ters bakıyordu.

Kasabanın sınırına ulaştığımızda Clayton hızlandıkça rüzgâr bana çarpıyordu. Başımı eğdim. Toprak bir yola çıktık, ardından dosdoğru dağ eteklerine yol aldık.

“Hâlâ iyi misin?” diye bağırdı, rüzgâr ve motor gürültüsünün arasından.

“Hâlâ iyiyim,” diye bağırdım.

İyiden de öteydim. Rüzgârın arasından geçerken ona tutundum; gözlerimi kapadığımda uçtuğumu hissediyordum. Tıpkı uzun zaman sonra karnaval sahnesine çıktığımda olduğu gibi, içimde hayat dolu bir soluksuzluk belirdi. Kalbim hızlandı, kulaklarımda atmaya başladı...

Buradaydım.

Buradaydım.

Hâlâ.

Buradaydım.

Dağlara tırmanırken zemin geçip gitti. Patika o kadar dardı ki her yer çalılar ve kayalarla kaplıydı, ayrıca öyle dikti ki midemin tepetaklak olmasına yol açtı.

Fakat Clayton yanımdayken korkmuyordum. Sadece daha sıkı tutundum.

Tepeye ulaştığımızda Clayton, ATV'yi durdurdu. Motorun ısısı baldırlarıma kadar çıktı. Kollarım hâlâ sımsıkı Clayton'a sarılıydı.

İstemesem de onu bıraktım.

Kaskını çıkardı. Altımızda, Rawlins Ridge uzanıyordu.

“En güzel manzara zirveden görünür,” dedi Clayton, kasabayı, arkamızdaki dağı göstererek. Bakışlarını takip ettiğimde Mia'nın kalbi yine takla attı.

Yarık kanyon.

Damarlarımı buz kapladı.

Beni Mia'nın öldüğü yere getirmişti. Niçin? Yüzleşeyim diye mi? Beni cezalandırmak için mi?

ATV'de otururken Clayton kanyona dalıp gitti. İki dev, dik kayanın duvar halinde dağı kestiği, ince bir yarıktı. Kanyon, iki yanındaki uçurumları takip eden ince bir yolla tekrar kayaya doğru eğriliyordu. Burası apaçık tehlikeliydi. Küçük alanlar. Sivri kayalar. Çekmeyen telefon. Su baskınları.

Clayton en sonunda sırtı bana dönük halde konuşmaya başladı.

“Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Ne?”

Aracı park vitesine alsa da kontağı kapatmadı. “Kalbini. Mia’nın...Yeni kalbini nasıl aldığını. Bilmem lazım.”

“Ne yani? Şu anda tüm sırlarımı dökeyim mi?”

Yüzüme bakmak için hafifçe döndü.

“Tanıştığımız andan beri bana yalan söylüyorsun.Yani evet, bana doğru bir şey söyle. Gerçek bir şey. Burada. Şu anda.”

Ciddi görünüyordu, konuşmaya başladım. “On dört yaşındayken kalp yetmezliği teşhisi aldım. On beş yaşında nakil listesine girdim. İki yıl bekledim.”

“İki yıl mı?” diye sordu Clayton, nihayet motoru durdurmuştu.

“İki,” dedim. “Ama yüz gibi geldi.”

“Nasıldı?”

“Beklemek mi? Aslında... işkenceye benziyordu.”

Sırtı bana dönükken yüzünü göremiyordum ama gergin vücudunu, dinlediğini, daha fazlasını beklediğini hissedebiliyordum.

Böylece ona bahsi geçen yılları anlattım. Telefon her çaldığında yerimden sıçradığımı. Uzaktan siren sesi duyduğumda bu gecenin *o gece* olup olmadığını düşündüğümü. Hayatımın başka birinin ölümüne bağlı olduğunu ancak yine de istediğimi.

Ona başka şeyler de anlattım.Vücudumun bana azar azar ihanet ettiğini. O gece yoğun bakımdayken babamın yüzünün aldığı hali ve gerçekliğin üzerime çöktüğünü.

“Ölümle öyle yüzleşmek, umut etmeyi bırakmak insanı değiştiriyor. Beni değiştirdi,” dedim. “Daha hayat benden vazgeçmeden hayattan vazgeçtim.”

Yüzünün hâlâ başka yöne dönük olmasına memnundum çünkü gözlerine baksaydım bunları söyleyemeyeceğimin farkındaydım.

“Ama sonra,” dedi kısık sesle, sözcükleri zar zor duyuluyordu. “Bir gece...”

“Her şey değişti. Bütün hayatım. Öylece.”

“Bir kalp buldun.”

Başımınla onayladım. “Mia’ninkini.”

Clayton’ın omuzları kaskatı oldu, ardından ATV’den indi. Güneş arkasında battıkça görmesi giderek zorlaşan kanyonun eteğine kadar yürüdü. Belki Clayton yeterince dinlemişti ancak ben konuşulmadık şey bırakmayacaktım. Bu kez olmazdı.

Sonrasında onu kaybetsem de gerçeği bilecekti.

“Dürüst olabilir miyim?” diye sordum usulca. Kısmen dönüp, *Bilmem, olabilir misin?* demesini bekliyordum. Fakat Clayton yalnızca doğrudan kanyona baktı.

“Başta, o gece doktor bir kalp bulunduğunu söylediğinde kime ait olduğunu bilmiyordum. Ve umurumda değildi,” diye kabul ettim. “Sadece yaşamak istedim.”

Bir yanım çaresizce uzanmak, ona yeniden dokunup bağ kurmak istiyordu. Onun yerine kollarımı belimde kavuşturdum ve sımsıkı tuttum.

“Ama uyandığımda ve bu kalbin –onun kalbinin– içimde attığını anladığımda geldiği yeri düşünmeye başladım...”

Ve bedelini. *Bir tek* bunu düşünüyordum. Bana yepyeni bir hayat verilmiş olsa da sanki hâlâ bekliyordum. Uyanmayı. Bu hayatın, kalbin bana ait olduğunu hissetmeyi.

İşte bu yüzden o gün anma törenine geldim. Onu tanımak için. Ama seninle tanıştım ve sen bana adeta bir hediye verdin, suçluluk duygusundan kurtulmam, her şeyi düzeltmem için bir yol sundun.”

Clayton kanyona bakmaya devam ediyordu, ellerini ceplerine iyice soktuğundan kumaşın altından yumruk yaptığı parmaklarını görebiliyordum.

“Düşündüm ki,” diye devam ettim, “eh, ikimizin de buna ihtiyacı var gibi görünüyordu.”

Clayton botunun ucunu toprağa gömdü. Hâlâ yüzüme bakmasa da konuşmaya başladı.

“Kavga ettik,” dedi. “O akşam.”

“Clayton, bana anlatmak zorunda...”

“Evime geldi. Ağlamıştı, nedenini söylemedi, sadece kendisini buraya getirmemi istedi. Reddettim. Yağmur yağıyordu. Güvenli değildi.”

Zorlukla yutkundü.

“Çılgına dönmüştü. Adam olup onunla kasabadan ayrılmıyorsam, en azından *bunu* yapabileceğimi söyledi. Ben de *büyü biraz* dedim. Başka bir zaman götüreceğimi söyledim. *Koca dünya senin etrafında dönmüyor*, dedim. Sonra da kapıyı çarptım.” Avucunun içiyle ATV’nin yan tarafına vurdu. “Motoru duyana kadar ne yaptığını anlamadım. Dışarı çıktığımda arka lambalarını gördüm.”

O ATV’ye bakarken acaba yeniden Mia’nın karanlıkta kayboluşunu mu görüyor diye düşündüm.

“Arkasından kamyonetimle gittim ama yol yarıda kesiliyordu. Geri kalanını koşmak zorunda kaldım. Oraya vardığımda kanyondan sular dökölüyordu.” Başını eğip gördüğü şeyden kurtulmaya çalışırcasına salladı. “Bir türlü durmuyordu. İçinden geçemedim. Yüksek bir yere çıkmaya çalıştım. İçeride olduğunu biliyordum. Ama bir türlü ulaşamadım.”

Sesi yükseldikten sonra birden kesildi. Ona durmasını söylemek istesem de sessiz kaldım. Bana borçlu olmadığını söylemek istiyordum. Bana hiçbir şey borçlu değildi.

“Su nihayet alçalınca içeri girdim. Oradaydı. Nefes alıyor mu anlamadım.” Gözlerini kapayıp kolunu göğsünde kavuşturarak ATV’ye yaslandı. “Onu arabaya taşıyıp deli gibi eve sürdüm. Ama dere çok yükselmişti. Kayalar kaygandı. Korkunçtu. Bir yanım *Yavaşla!* diye bağırırken diğer yanım *Daha hızlı! Daha hızlı!* diyordu. Tüm bu süreç boyunca çuvalladığıma, onu kaybettiğıme dair berbat bir hisse kapılmıştım. Onu ailesinin yanına götürdüğümde çoktan gitmişti.”

Artık sessiz kalamazdım.

“Yani ailesi onu oraya senin götürdüğünü mü sanıyor?”

Başıyla onayladı. Ona doğru bir adım attım.

“O zaman gerçeğı söyle. Benim suçum değildi de! Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Clayton elini havada sallayarak boş sözlerimi geçiştirdi.

“Ama yaptım, değil mi? Yaptığım, yapmadığım her şey, hepsi *benim* suçum. Başka kimin olabilir ki? İstedığında onu götürmem gerekirdi. Onu kanyona gitmemeye ikna etmeliydim. Daha hızlı sürmeliydim. Oraya kırk değil

yirmi dakikada ulaşıyaydım ne olurdu? Doktorlar kurtarabilirler miydi? Peki on beş dakikada gitsem?” Öfkeyle bacağına vurdu. “Ne diye peşinden suya dalmadım ki? Suyun içinde bile olsa peşinden *gitmeliydim*. Belki daha iyi olurdu. Herkes için.”

“Ne? Ya *ölseydin*?”

Cevap vermedi. Gerek yoktu. Bu kez kanyona, kendisine çarpması için suya meydan okurcasına derin derin baktı. Söylediklerini, yüzündeki ifadeyi tanıyordum; basmakalıp sözlerle düzeltilemezdi. İnsanı göğsüne sıkışan suçluluktan konuşarak kurtaramazdın.

“Haklısın,” dedim, onunla beraber kanyonun karanlığına bakarak. “İnsanlar bana defalarca donörümün ölmesinin benim suçum olmadığını söyleseler de, aldığım her nefesin onun almadığı nefesler olduğunu biliyorum.”

Clayton *en sonunda* başını kaldırdı. Ve o bakışta kendime ufacık bir umut payı tanıdım; belki de gerçek, o her şeyi mahveden yıkım topu değildi. Belki de bizi kurtarabilecek tek şeydi.

“Nasıl böyle yaşıyorsun?” Clayton gözlerimin içine baktı. “Hayatına nasıl devam edebiliyorsun?”

“Keşke bilseydim,” dedim. “Ama ben de hissediyorum, o kadarını biliyorum.”

“Neyi hissediyorsun?”

“Yaşayan kişi olmanın utancını.”

Yüzünün yumuşadığını çöken akşam karanlığında bile görebiliyordum. Benimkilere takılan gözlerinde bir şeyler vardı; adeta o gecenin ve buranın ikimizi de sonsuza dek değiştirdiğini anlıyor ve bunu takdir ediyordu.

Ona doğru biraz yaklaştım. “Ama bildiğim bir şey var,” diye ekledim. “Sen yanımdayken artık beklediğimi hissetmiyorum. Gelecek apaçık geliyor. Sanki... mümkünmüş gibi.”

Clayton ilk kez bana döndü.

“Ben de öyle düşünüyordum. Bu yaz, seninle hedef panosunu yaparken Mia’nın anılarının artık bana dadanmadığını hissettim,” dedi. “Her gülümsediğimde suçluluk hissetmeyi bıraktım.”

ATV’ye baktı.

“Ama sonra, bana gerçeği söylediğinde tekrar suçlu hissetmeye başladım. Ve kendime bunun bittiğini, bitmek zorunda olduğunu söyledim. Seni... düşünmeyi bırakacaktım. Sana dair hislerimi bitirecektim.”

“Muhtemelen en iyisi olur,” dedim, aslında *Gitme, yapma bunu, sırf içinde Mia var diye bunu fırlatıp atma. Gör beni, şimdi, burada,* demek isterken.

“Ama meğer...” dedi, tekrar bana döndü. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini acı çeker gibi doğrudan bana dikmişti. “Öyle olmuyormuş. Öylece umursamamaya karar verilemiyormuş.”

Cebinden telefonunu çıkarıp ortamıza uzattı.

“O yüzden araştırdım. Seni. Gerçek seni.” Birkaç kere dokunduktan sonra bana gösterdi. “Bunu buldum.”

Ekranda Mia Projesi vardı.

“Bu senin, değil mi? Sen oluşturdun?” dedi.

“Nasıl buldun bunu?” diye sordum.

“Arkadaşın Chloe’yle başladım. Ondan sonrası pek zor olmadı.”

Ses tonunu seçemiyordum. Kızgın mıydı? Mutlu mu? Kendimi bir şekilde açıklamaya çalıştım.

“Ona dünyayı vermek istemiştin,” dedim.

Clayton parmağıyla çeneme dokunarak gözlerime bakabilmek için yüzümü kaldırdı.

“Bunu onun için yaptığına inanamıyorum.”

“Ve senin için. Senin için de yaptım.” Bir nefes alıp kalbimin atışını sakinleştirdim. “Mia bana bir kalp verdi. Ama sen? Sen onu kullanma şansı verdin.”

Clayton şimdi gözlerime bakıyordu; batan güneşte küçük altın lekeleri parlıyordu.

“Sana hâlâ kızgıyım,” dedi.

“Ben de kendime kızgıyım.”

“Bana yalan söyledin.”

“Biliyorum.”

“Ve kalbi sende, Sydney. Onun *kalbi*.”

Gerçek aramızda asılı kaldı.

“Senden önce iyiydim,” dedi. “Ve önünde sonunda yine iyileşirdim. İnsanları kaybetmekte uzmanlaşmaya başlamıştım. Ama şöyle bir şey var: Bu hayatta kimi veya neyi kaybedeceğimizi seçemiyoruz.” Uzanıp elimi tuttu. “Ama bazen de seçiyoruz.”

Aklıma yalnızca, yoğun bakımda kalbimin durduğu an geliyordu. Babam, doktorların beni şokla hayata dön-

dürdüğünü söylemişti. Clayton'ın dokunuşu, umudun yeniden canlanması gibi hissettiriyordu.

Güneş batarken el ele oturduk; ikimiz de konuşmuyorduk. Karanlıkta gözleri köprücük kemiğime kaydı.

“Görebilir miyim? Tekrar bakabilir miyim?” diye sordu.

Gömleğinin üst düğmesini yavaş yavaş açarken bunun iyi bir fikir olduğundan çok da emin değildim. Mia'nın fedakârlığının saf ve gerçek kanıtını son gördüğünde işler iyi gitmemişti. Yine de her konuda açık olmak, herhangi bir şey saklamamak istiyordum.

Göbek deliğimin hemen üzerine kadar uzanan yaranın tamamını görebilsin diye ikinci ve üçüncü düğmeyi de açtım. Tamamını, benim tamamımı görebilmesi için gömleği iyice çektim.

Clayton uzanıp üstüne parmak ucuyla dokundu.

“Sorun olur mu?” diye sordu, gözlerime bakarak.

“Hayır.”

Pembe, buruşuk deriyi aşağı kadar takip etti.

“Canını yakıyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Dinlemek ister misin?”

Gözleri kocaman açıldı ama sonra yavaşça, hafifçe, beni kırmaya korkar gibi kulağını göğsüme yasladı.

“Duyuyorum,” diye fısıldadı sır verircesine.

Gün ışığı yavaş yavaş kaybolurken el ele oturduk. Yarama değen yanağı sıcak, bedenime değen nefesi istikrarlıydı.

O sırada Mia'nın kalbi –benim kalbim– çılgına dönmüştü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün, Clayton beni evden aldı.

Ağaç evde gizlice buluşmuyorduk. Oturma odamda durmuş, nereye gittiğimizi soran babamla el sıkışıyordu. Annemle mutfaktan onları dinliyorduk.

“Sydney yaşıtın olan diğer çocuklara benzemez,” dedi babam. “Bunu anlamam önemli.”

“Anlıyorum, efendim,” dedi Clayton, babama *efendim* deyişi beni bitirdi.

“Alnına ‘Dikkatli Taşkın’ etiketi yapıştırabilsem yapardım,” diye devam etti babam. “Ama olmaz ya da en azından bana izin vermez, o yüzden sana söylüyorum. Ona dikkat et. Kendine dikkat ettiğinden emin ol.”

Yeterince yalnız kaldıklarına karar verdim.

İçeri girdiğimde, resmî bir balodaymışız gibi Clayton ayağa kalktı. Yine ATV ile gezecektim ama sanırım büyük bir olay sayılırdı.

Gözlerimiz buluştuğunda babam bana göz kırptı. Son birkaç haftadır yaptıklarımın çoğunu gizlemeye devam etsem de bir kısmını öğrenmeleri iyi hissettirdi.

Annemin, ATV konusunda, hız, eğim, prednizonun beni güneş yanıklarına ve genel olarak yaralanmaya yatkın hale getirmesi gibi endişeleri vardı. Clayton köstebek vurma oyunu oynar gibi hepsini yok etti. Anneme ATV ehliyetini, güneş kremi ve su şişelerini gösterdi.

“İnternette kalp hastalarının toza karşı dikkatli olmalarını gerektiğini okumuştum, o yüzden...” Cebinden bir bandana çıkararak bana uzattı. “Bunun yardımı olur herhalde.”

Annem kaşlarını kaldırdı.

“Etkilendim,” dedi.

Clayton omuzlarını silkti. “Ona zarar vermek, isteyeceğim son şey.”

Uzanıp *annemle babamın önünde* elimi tuttu. Kalbim *güm güm* attı ve babam hem kızgın hem de gururlu bir ifadeyle bize baktı. Annem ellerini kavuşturdu. Fakat geçen hafta kız kurusu gibi etrafta oyalanmama üzölmüş olacak ki en sonunda gitmemize izin verdi. Ona sıkıca sarıldım.

“Bir tanesin,” dedim.

“Kolay lokmanın tekiyim,” dedi gülerek.

“Ama *benim* kolay lokmamsın,” dedim, ona sarılırken.

“İlaçların yanında mı?”

Cebime vurdum.

“Dikkatli ol!” diye bağırdı kapıdan.

“Başka nasıl olunur bilmiyorum ki,” diye karşılık verdim.

Geçen hafta sonsuzluk gibi geldiyse, bu hafta Clayton'dan, dağlardan, dişlerimin arasındaki topraktan ve saçlarımdaki rüzgârdan oluşan bir bulanıklıktı. Clayton beni her gün dışarı çıkararak bazen kolay yerlerde aracı kullanmama izin verdi, daha dik yokuşlardaysa kontrolü eline aldı.

Ve anneme söylediklerime rağmen ATV'nin üzerinde karınca yuvasına benzer tepelerden geçerken hiç de dikkatli değildim.

Yıllarca bekledikten sonra nihayet hayatta olduğumu hissediyordum.

Sanki ölüm bana burada dokunamazdı.

Adeta... görünmezdim.

Nasılım, fazla hızlı mı gidiyoruz ya da yol fazla mı engebeli, diye sorup duran Clayton'dı. Ona Mia'nın kalbinin epey iyi dikildiğini, yerinden çıkaramayacağımızı hatırlattım.

"Gerginim işte," dedi Clayton.

Aslında güçlü hissediyordum. Sanki vücudum sonunda bu kalbe alışmıştı da birlikte iyi çalışıyorduk. Dağlardan uçarcasına geçerken kalbim boğazımda atıyor, yaşıyor ve her dakikanın tadını çıkarıyordu.

Keşke bunları Chloe'ye anlatabilseydim. Onun kalbinin de yolda olduğunu, yakında onun da maceralara atılacağını söyleyebilseydim. Birlikte çıkabilirdik. Çünkü bu tepeler boyunca uçarken iyi olacağını hissediyordum. Öyle olmak zorundaydı.

Bu his her gece yanımda kaldı. Romantik komedilerimden birindeki klişe, basmakalıp, ayılıp bayılan ana karakterlere benzemem umurumda değildi.

Ama aslında onların hepsi yanıliyordu. Gerçek olan *çok daha* iyiydi.

***

Annem hâlâ biraz gergindi. Sonraki randevumda olan biteni Doktor Russell'a anlattı. İyi bir doktorun *efor seviyemi* onayladığından emin olmak istiyordu.

Doktor, ilaçlarımı alıp bol bol dinlendiğim ve su içtiğim sürece bir şey olmayacağını söyledi.

Annem hemen araya girdi. “Yani, bildiğiniz gibi arkadaş Chloe’nin durumu pek... İşler çok hızlı değişebiliyor.”

Doktor Russell ciddiyetle başını salladı.

“Onu duydum ve hepimiz Chloe’nin arkasındayız. Sydney için nasıl bir anlam ifade ettiğini biliyoruz.” Bana döndü. “Ama kendi hayatını yaşamanda bir sorun yok. Eminim Chloe de bunu isterdi.”

Doktor Russell’i hiç bu kadar sevmemiştim.

“Peki bu zaman geçirdiğin çocuk,” dedi yaramaz bir gülümsemeyle. “Arkadaşın mı yoksa...”

“Daha fazlası,” dedi annem ve o anda ölmek istedim. Doktor Russell kıkırdayarak beni tebrik edince her şey *daha da* beter oldu.

“Syd. Sana güçlü bir kalp verdik,” dedi ağzı kulaklarında. “Kullan onu.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Haftayı yarık kanyonda bitirdik.

Sürüş derslerimizden sonra sürekli buraya geliyorduk. Ben sürerken Clayton ATV’de arkamda oturuyordu.

“Resmî olarak öğrendin say,” diye fısıldadı.

Kalbim ezildi. “Artık sürmeyecek miyiz?”

“Sürebiliriz,” dedi. “Ama aynı zamanda yapılacaklar listesinden de kaldırabiliriz bence. Sence?”

“Mia Projesi’nde paylaşırım.”

ATV’den inip muhteşem bir pembe gökyüzü arka planıyla Clayton’ın fotoğrafını çektim.

“Rawlins Ridge’in Yakışıklı Kovboyları,” dedi, sahte bir sesle. “Takvimi peynir ekmek gibi satardı.”

Fotoğrafını çektikten sonra göğsüne vurdum.

“Hani kovboy değildin?”

“O dediğin *hâlâ* doğru,” dedi, belimden tutup beni kendine çekerken. “Ama seni etkiliyorsa istediğin şey olurum.”

“Öyle mi?”

“Hem de nasıl...”Yüzünde şapşal bir gülümseme vardı, gözleri dudaklarıma kaydı. Omurgamdan yukarı bir ürperti çıkararak kalp atışımı hızlandırdı.

Yarık kanyona göz atınca elinden kurtuldum. O da aynı yöne baktı. Tepelerden uçarak geçen Clayton’dan geçmişti düşünen Clayton’a dönüştü.

“Oraya neden bu kadar gitmek istediğini asla anlayamayacağım,” dedi. “Bu aptal kasabada görmeye değer hiçbir şey yok.”

Yılantaşı kaya duvarlar, tepemizdeki kanyon kulesine kadar uzanıyordu.

“Belki de oraya gitmeliyiz,” dedim ilerleyerek. “Mia için önemliyse panonun geri kalanını çözmemizde yardımcı olabilir.”

Clayton kolumu tutup beni çekti.

“Hayatta olmaz. Güvenli değil. Babana verdiğim aşın dikkatli olma sözünü duymadın mı?”

Bana sarıldı.

“O kadar kınlgan değilim,” dedim. “Unutma. Daha önce ölümü yendim.”

“Olsun,” dedi. “Riske değmez.”

Pes ederek fotoğrafı düzenleyip Mia Projesi’nde paylaşmak yerine ATV’ye oturdum.

“Görev neydi?” diye sordu Clayton.

ATV’nin fotoğrafına bakarken geçen haftayı, onunla uçurumların üstünde uçtuğumu düşündüm.

“Yaşadığını hissettirecek bir şey yap,” dedim.

Clayton gülümsediğinde yüzündeki ışık geri döndü. Chloe’nin annesi aradı mı diye ikinci kez kontrol ettim. 1A statüsüne geçeli iki haftadan fazla olmuştu. Kalp yakında bulunmazsa...

Bunu düşünmemeye çalıştım.

“Bir şey var mı?” diye sordu Clayton. Chloe’nin aramalarını takıntılı gibi kontrol etmeme alışmıştı.

“Yok. Ama şu anda istediğimiz de *bu* zaten.” Telefonu tekrar cebime koydum. Chloe’nin annesinden haber gelmemesi, Chloe’nin hâlâ iyi olduğunu gösteriyordu. “Ama bu konuyu konuşmak zorunda değiliz.”

Clayton’ın kaşları birbirine yaklaştı.

“Chloe en yakın arkadaşın.”

“Evet ama bildiğin gibi kalp bekliyor ve *sen* muhtemelen bu süreci...”

“Duymak istiyorum. O senin için önemli biri. Benim için de önemli.” Clayton yaslanmamı işaret etmek için göğsüne vurdu. “Bu durumu sorun etseydim burada olmazdım, Sydney.”

Clayton dirseklerini ATV’nin siyah koltuğuna dayarken ben de ona yaslandım. Başını geriye, yıldızların belirmeye başladığı yere doğru kaldırdı.

“Hani sana Mia’nın, hepimizin yıldızların kalbin-den doğduğu hakkındaki teorisinden bahsetmiştim ya?” Saçları aşağı sarktığında yüzümün iki yanını gıdıkladı. “Hepimizde birbirimizin parçaları var. Sende Mia’nın daha büyük bir parçası var, o kadar. Ve belki de bunda

bir sorun yok. Belki de muhteşem bir şey. Sanki benim kalbim onunkini tanıdı.”

Doğrudum.

“Onun *kalbini* tanıdın mı?”

Kıkırdayıp omuz silkti. “Biliyorum, biliyorum, Mia gibi konuştum, değil mi? Hippiie saçmalıklarından falan bahsettim ama... Ne oldu?”

“Hiç,” dedim.

“Yüzün *bir şey var* diyor ama.”

Beni kendine doğru çekmeye çalışsa da direndim. Nedenini tam olarak bilmiyordum ama söylediği... yanlış gelmişti.

“Sadece, birlikte olmamızın *tek* nedeni Mia’nın kalbi mi?”

Clayton’ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Hayır, hayır, öyle demek istemedim. Yalnızca... Ne demek istedim, bilmiyorum. Kulağıma şairane geldi.” Tekrar bana uzandı. “Bu iyi bir şey, Syd. Aramızda kozmik bir bağ var sanki.”

“Yani Mia olmasa, bağımız *olmaz* mıydı?”

“Ama var işte.”

“Onun kalbi bende diye mi?”

“Sen sensin diye.”

Sessizce birbirimize bakarken aramızdaki gerginlik bu dağlarda her daim hissettiğim özgürlükten çok farklıydı. Clayton şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarından geçirdi. Canını sıkıyordum. Kendi canımı da sıkıyordum.

“Şu anda olanlara anlam veremiyorum,” dedi. “Mia’nın kalbinin sende olmasına sevinmeyeceğimden endişeleniyordun. Şimdi de buna sevinmemden dolayı mı endişelisin?”

Haklıydı, saçmalıyordum. Belki de Chloe’nin hakkı vardı, belki de hiçbir zaman yeterli hissetmeyecek, hep Mia’nın gölgesinde kalacaktım. Hem kendi kalbimin hem onunkinin deli gibi attığını duyabiliyor ve hangisinin bana, hangisinin ona ait olduğunu anlamıyordum.

“Özür dilerim,” dedim. “Bazen sadece... sadece *benim* için burada olduğundan emin olmam gerekiyor. Benim yüzümden.”

Clayton beni kollarına alarak alnını benimkine yaslayınca gözlerimi kapadım.

“Ben senin için buradayım, Sydney. Güldüğünde burun kınıştığı için. Ukulele çalmakta gerçekten berbat olduğun için.”

Bana, daha doğrusu dudaklarıma bakabilmek için kendini çekti. Aramızdaki boşluğa doğru fısıldadı.

“Her zerren için.”

Bağımız konusunda güven duymam, bu kalple alakası olmadığını anlamam için dudaklarını hissetmekten çok istediğim bir şey yoktu.

“Hayır.” Yarık kanyona göz attı. “*Burada* olmaz.”

Mia burada ölmüştü. Kutsal bir yerdi. İlk öpücüğe layık bir yer değildi. Ve *hayatımın* ilk öpücüğünü, ona Mia’yı hatırlatan bir yerde gerçekleştirmek istemiyordum.

“O zaman gidelim buradan.”

Clayton dağa doğru ilerlerken onu belinden kavradım. Yarık kanyon arkamızda giderek küçülüyor ancak içimdeki endişe gittikçe büyüyordu.

Clayton'ın Mia'nın kalbinin bende olduğunu öğrenmesinin sonumuz olacağından öyle korkmuştum ki. Ama ya bizi bir arada tutan tek şey oysa?

Eve vardığımda, klasik film gecemiz boyunca bile bunu düşünmeye devam ettim.

Kozmik bir bağ.

Aramızdaki tek şey bu muydu? Mia olmadan biz diye bir şey var mıydı? Bir *ben* var mıydı? Telefonum titrediydi. Elimde bir kâse dolusu az yağlı, az tuzlu, az lezzetli patlamış mısırla annemle babamın arasına sıkışmış halde oturduğum kanepenin yastıklarının arasında onu aradım.

Ve bir anda Clayton'a dair tüm endişelerim aklımdan çıktı gitti.

[Gelen Arama] Chloe.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Açmak istemiyordum.

Bilmek istemiyordum.

Verandasında duran ve hayatını sonsuza dek değiştirecek haberi getiren şık giyimli memurları kapıyı açmayı reddeden asker eşleri gibi hissediyordum. O kapı kapalı kaldığı sürece hiçbir şey değişmezdi.

Chloe'nin isminin yanmasını izleyerek ayağa kalkıp kanepeden uzaklaştım.

Açmazsam iyi demekti.

Ama dördündü çalışta cevap verdim.

“Alo?”

“Vakti geldi, bebeğim!”

“Chloe?”

Sesi tanınmaz halde, çatallı ve o kadar kısıktı ki zar zor duyuyordum.

“Kargom geldi,” dedi. “Amazon gecikme yüzünden azarı yiyecek.”

Kendimi yatağıma bıraktım.

“Dur. Ciddi misin sen?”

“Kalp krizi kadar. Doktor almaya gitti.”

Annemle babam bembeyaz yüzleriyle, nefes nefese kapımda belirene kadar bağırdığımı fark etmedim. Telefonu göstererek ses çıkarmadan şu kelimeleri söyledim: *Chloe, kalp.*

Annem ağırlığını kapımın çerçevesine yaslanan babama verdi.

“FaceTime açabilir misin?” diye sordum.

“Olmaz, *amigo*,” dedi ve o anda en yakın arkadaşımı biraz daha net duydum. “Beni hazırlıyorlar. Bu aramayı yapmak için bile ruhumu satmam gerekti.”

Arka planda bir sürü insan sesi duyuyordum. Arada eyalet hatları olsa bile heyecan somuttu.

“Benim için bir şey yapabilir misin?” diye sordu.

“Ne istersen.”

“Kırık Kalpler Kulübü’ne ameliyata girdiğimi söyle.”

“Tabii ki.”

“Ve Bekleme Listesi’nde paylaş. Herkes olanları bilsin. Belki biraz dua eder, mum yakar, büyük spagetti canavarına kurban verirler de bu işten sağ salım çıkarım.”

Annem yatakta yanıma gelip elimi tuttu.

“Çıkacaksın, Chloe. Biliyorum ben,” dedim.

“Sydney?”

“Efendim?”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Diğer tarafta görüşürüz.”

Ardından telefon kapandı.

***

Annem ve babamla odamda uzun süre sarıldık; kimse konuşmuyordu. Annemle ben ağlıyorduk. Babam ağlamamaya çalışıyor ancak savaşı kaybediyor gibi görünüyordu.

Herkesin bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim.

Daha beş ay önce o odada yeni bir kalbin yarattığı fırtınanın ortasında biz vardık. Antibiyotiklerin telaşı, son dakikada çekilen EKG’ler, Betadine’le yapılan duşlar, annemle babamın hayatımı kurtarabilecek ama belki de beyin ölümüne ya da toptan ölümüne yol açabilecek nakli kabul ettiklerine dair imzaladığı bir sürü kâğıt. Adeta neşeden korkuya, sonra tekrar başa dönen iki saatlik bir duygu trenindeydik.

Hiç şöyle durup hayretle o anın tadını çıkarma şansımız olmamıştı.

Fakat şu anda, odamda sessizce birbirimize sarılıyor ve gerçekleşmek üzere olan mucizeyi düşünüyorduk.

Chloe’nin hayatını kurtaracak mucizeyi.

***

Kırk Kalpler Kulübü’ne hızlıca bir e-posta atarak olanları bildirdim. Elimde pek fazla detay olmadığını fark etmiştim ancak en önemli olanı konu satırına yazdım:
CHLOE KALP BULDU!

YouTube'a geçtim. Bekleme Listesi'ne o kadar uzun zamandır girmemiştim ki şifresini masamın çekmece-sinde, henüz okunmamış üniversite broşürlerinin altına gömülmüş bir post-it'te bulmuştum. Bilgisayarımdaki yeşil kayıt ışığına bakarak, özellikle uzun zamandır ortalıkta yokken bunu en iyi nasıl duyuracağımı düşündüm. Daha karar vermeden telefonum titredi.

Panoyu bitirmemiz lazım.

Parmaklarım telefonun üzerinde kalakaldı. Clayton'a Chloe'yi söylemek istiyordum ama bir şey beni durduruyordu. Mia'nın kalbinin bende olmasını bilmesiyle, diğer tarafı gerçek zamanlı görmesi, bir başkasının ölümü üzerinden yaşanan sevinç dolu anlara şahit olması bambaşka şeylerdi. Şimdilik söylememeye karar verdim.

Zaten öyle yapmıyor muyuz?

Doğru ama yakında halletmeliyiz.

Acele niye?

Bizi alıkoyuyor.

Nasıl yani?

Bugün kanyonda benden uzaklaştın. Mia yüzünden.

Öpüşme meselesi mi?

Hayır. Yani evet. O da BÜYÜK bir parçası. Ama daha çok BİZİMLE ilgili. Onsuz kim olduğumuzu görmemiz gerek.

Panoyu bitirme fikri karnımda küçük bir delik oluştuyordu. Bittiğinde ne olacaktı? Neyden bahsedecektik? Ya da ne yapacaktık?

Fakat haklıydı: Bu *kozmik bağ* meselesi beni endişelendirse de bir yanım aramızda Mia yokken nasıl olacağımızı görmek istiyordu.

Bir biz –ödünç kalpler ya da suçluluk olmadan sadece biz– fikri ATV’de hissettiğim duygulara kapılmama neden oldu. Sanki uçuyordum. Sanki hiçbir sorun çıkmayacaktı. Sanki gelecek, dağlar kadar sınırsız, özgür ve mucizeviydi.

Çünkü bugün de mucizeydi. Chloe yeni bir kalp bulmuştu. Benim yanımda Clayton vardı. Ve ilk kez sadece hayatıma devam etmem *gerektiğini* hissetmemiştim; devam etmek istemişim.

Bitirelim gitsin o zaman.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yalnızca iki fotoğraf kalmıştı; Clayton'ınki ve mısır tarlasınıniki. Ve elbette, Mia ortaya hangisini yapıştırmak istediye o. Ona odaklanmaya karar verdik. Ve önce Mia'nın evinden başladık.

Dikkatimin dağılmasına memnundum. Chloe'nin ameliyatı sabahın erken saatlerinde başlamıştı ve annesi muhtemelen kendine gelene kadar aramazdı, yani önümde uzun bir zaman vardı. Bugün hedef panosu için dışarı çıkmasak gözlerimi telefonuma diker, kendi kendimi çıldırtırdım.

Gerçi Mia'nın evinin ön verandasında tekrar dururken sinir sistemim pek iyi durumda değildi. Midem, kalbim çalkalanıyordu. Son zamanlarda göğsümde şu küçük kelebek kanatlarından belirir olmuştu.

“Mia'nın annesine nakil olayından *bahsetmesek* olur mu?” diye sordum Clayton'a, kapıyı çalmadan önce.

“Olur,” dedi. “Ama bence bilmek ister. Karaciğeri alan çocuğun mektubunu nasıl karşıladığını gördün. Cennetten gelen bir mesajmış gibi davranıyordu.”

“Evet, biliyorum ama babasıyla kardeşinin sana nasıl davrandığını da gördüm.”

“O farklı,” dedi.

“Onlar böyle düşünmeyebilirler.”

Clayton uzanıp elimi sıktı.

“Sen nasıl istersen.”

Mia’nın annesi bize ilk seferki gibi sarıldı. Öncekinden de minik, hatta çelimsiz görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar artmıştı ve ev nasıl olduysa daha da kararmıştı.

“Hiçbir şeyi değiştirmedim,” dedi, bizi Mia’nın odasına götürürken. Yerde kıyafetler vardı, masaya kâğıtlar yığılmıştı ve duvarların tamamı posterlerle, resimlerle ya da raptiyelerle asılmış kumaş parçalarıyla kaplıydı.

Yatak örtüsü, üzerinde yeni biri uyumuş gibi kırıktı. Clayton komodindeki yarısı içilmiş su bardağına göz attı. *Gerçekten de* burada yatan biri vardı. Bayan S olduğuna son dolanma bahse girebilirdim.

Bayan Stoddard bize acele etmemize gerek olmadığını söylese de kocası üç gibi geri dönecekti, yani o gelmeden buradan çıksak iyi olurdu.

“O biraz... Eh, Jeff’i tanıyorsun işte. Birilerinin Mia’nın eşyalarını kurcalamasından hoşnut kalacağını sanmıyorum,” dedi. Sesi en az bedeni kadar kırılgandı. “Bunları sakladığım için aptal ihtiyarın teki olduğumu söylüyor.”

Parmaklarını, yaklaşık yirmi büyük başlı televizyon dizisi karakteri biblosuna ev sahipliği yapan şifonyerin üzerine yerleştirilmiş eski plakçalarda gezdirdi.

“Ama burası Mia’nın bir parçası. Nasıl kurtulayım ki?”

Komodinde duran, doğum günü anma törenindeki küçük, gümüş vazoya dokundu.

Mia’nın yaşadığı odada bunu –*onun* kalıntılarını– görmek her şeyin ne kadar garip olduğunu fark etmemi sağladı. Kendisi yokken yatak odasında bulunmak. Eşyalarını karıştırmak. Hepsi o kadar *mahrem* şeylerdi ki. Gerçi Mia’nın bir parçası kelimenin tam anlamıyla vücudumun içinde yaşıyordu. Bundan daha samimi olmak mümkün değildi.

O yüzden Bayan S çıkınca kendimi toplayıp işe koyuldum. Önce fotoğraflı duvarı inceledim. Tıpkı ağaç evdeki gibi bir sürü fotoğrafın kolajıydı; bazılarında Mia’nın kendine özgü hüzünlü estetiği, diğerlerindeyse Clayton’la özçekimleri yer alıyordu ve çoğu da dergilerden kesilmiş kıyafet, aksesuar resimleri veya uzaktaki tatil yerleriydi.

“Bunlara ne dersin,” dedim, İtalya’daki bir pizza fotoğrafını göstererek. “Belki de seyahat etmek istiyordu? Dünyayı görmek?”

Clayton kupürleri inceledi.

“Orası kesin,” dedi. “Ama senin okyanus teorin gibi, pek uygun değil. Ağaç evin duvarındakiler dergilerden kesilmemişti, Mia’nın gittiği yerlerdi. *Kendi* çektiği fotoğraflardı.”

Clayton, Mia’nın komodinin çekmecesinde ipucu ararken ben de araştırmama devam ettim. Şimdiye kadar farklı doluluk oranlarında bir dizi Carmex dudak nemlendiricisi tüpü, bir tırnak makası, bir şişe parfüm ve yüz kadar ukulele penası bulmuştu. Hepsi o kadar banal, o kadar... *insaniydi* ki. Hayalimdeki Mia ile alakası yoktu.

Clayton, eski moda televizyonun ve DVD çaların yanındaki devasa film yığnını karıştırıyordu. *Kazablanka*'yı gösterdi.

“Mia hepsini zorla izlettirmişti. Ama sanırım değermiş. Çünkü o gün, sana bu bebekten alıntı yaptığımda etkilendiğin belliydi.”

Kafasına peluş bir fil fırlattım. Ardından Mia'nın mabedini bozmamak için duvara asılı küçük hamağın üstüne, diğerlerinin yanına tekrar yerleştirdim.

Çünkü kaotik olsa da buranın çekici, özgürleştirici bir yanı vardı. Klasik Mia'ydı işte; olması *gerekenler* umurunda değildi. Neyin önemli olup neyin olmadığına dair kendi fikirleri vardı ve bu konuda ısrarcıydı. Bu oda, her fotoğraf, ıvır zır ve siyah beyaz film *MLA!* diye bağınıyordu.

Burası, kim olduğunu çok iyi bilen bir kızın odasıydı. Nasıl bir şeydi acaba?

“Senin odan ne durumda?” diye sordu Clayton. “Bir tek benim büyük bir posterim mi var yoksa başka şeyler de astın mı?”

“Benim odam ne yazık ki sıkıcı,” dedim, modası geçmiş Fransız dekoru düşünerek.

“Buna asla inanmam,” dedi.

Tamam, belki *sıkıcı* değildi ama hasta bir kız odasıydı. Eski, yeşil oksijen tüpüm hâlâ köşede duruyordu. Hemen yanında büyük, hantal oksijen konsantratörüm vardı. Şifonyerimin üzerinde büyük başlı biblolar değil, ilaç şişeleri ve annemin ilaçları ve doktor randevularını takip etmek amacıyla kullandığı devasa bir beyaz tahta yer alıyordu.

Tanımın altında bir birey olduğunu gösteren tek şey kitapların ve *Sefiller*'in sahne arkasında çekilmiş fotoğrafımdı.

Clayton, Mia'nın odasını aramayı bırakarak yüzümü incelemeye başladı.

"Tamam," dedi. "Söyleme, tahmin edeceğim. Temizlik manyağısın."

"Ben olsam *manyak* kelimesini kullanmazdım..."

"Bildim. Ve yatağının yanında..." Düşünürken çenesine vurdu.

"Kitaplar var. Komodinimin üzerinde *kitaplar* duruyor."

"Ne tür kitaplar?"

Yüzüm hafifçe kızardı. "Aşk romanları."

"İlginç," dedi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Mezarlık Kız gizli bir romantikmiş. Görmek istiyorum."

"Ne? Odamı mı?"

Başıyla onayladı.

"Diyorum ya, bayık bir yer," dedim. "Spor yapamıyorum. Okulu bilgisayarımдан hallediyorum ve *bu*, yani Mia'nın eşyalarını karıştırmak tek hobim sayılır. Tek arkadaşım da..."

Telefonumdan mesajları kontrol ettim. Chloe'nin annesi her an arayabilirdi. Chloe şimdiye kadar ameliyattan çıkmış olmalıydı, yani eski kalbi çoktan sökülmüştü. Ve yenisi takılmıştı.

Bu düşünce fena halde terlememe ve üşümeme yol açtı. Kendimi Chloe'ye, ameliyat masalarına ve bypass makinelerine dair düşüncelerden zorla uzaklaştırdım.

Bütün gün endişelenmek, zamanın daha hızlı geçmesini sağlamayacaktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Clayton. “Chloe mi?”

“Evet, hayır, her şey yolunda,” dedim, Chloe’nin şu anda bıçak altında olduğunu söylemediğim için suçluluk hissederek. “Ama evet, dediğim gibi, Chloe. Başka bir eyalette yaşıyor ve en yakın arkadaşım.”

“Bir de ben varım tabii,” dedi Clayton. Parmakları çok hafifçe belime dokundu. “Hem odan sıkıcıysa ne olmuş? Senin sonuçta. Ve ben *seni* sonsuz büyüleyici buluyorum.”

“Ya? Peki neymiş *bu kadar* büyüleyici olan?” diye sordum, cevabı öğrenmekten korktuğum için gülüyordum. Kozmik bağımızı saymazsak bende *ne* görebilirdi?

Clayton gülümsedi. “Dalga mı geçiyorsun? Yokuş aşağı gaza basan bir kız. Tanışmadığı bir insan için Instagram sayfası açan. Çaba sarf etmeden güzel olan.”

Alınmış numarası yaptım.

“Çaba sarf etmediğimi nereden biliyorsun?”

“Sadece *seni* daha yakından tanımak istediğimi söylüyorum. Ve *senin* için burada olduğumdan emin olmak isteyen biri olarak kendin hakkında çok az bilgi veriyorsun,” dedi. “Yani, Mia Projesi’nde bile insanlar hayatlarının küçük parçalarını paylaştılar ama sen yapmadın. Sen sadece Mia’nın kileri paylaşıyorsun.”

“Çünkü orası Mia *hakkında*.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Bazen...” Söyleyeceklerini beğenmeyeceğimi gösteren bir bakış attı. “Bazen Mia’nın arkasına saklandığını düşünüyorum.”

Kollarından kurtulmaya çalıştım.

“*Saklanmıyorum ben.*”

“Tanıştığımızda tam olarak böyle söylemiştin. Ve yalan söylüyordun.”

“Eh, şimdi söylemiyorum ama.” Ama aslında biraz söylüyordum. Artık anlatması zordu. “Sadece Mia *çok daha* ilgi çekici biri. Hayalleri, planları, sürüsüne bereket sanatsal becerisi olan eğlenceli, spontane, sadık bir yakın arkadaş. Resmen kusursuz.”

Clayton kaşlarını çattı.

“Yapma şunu.”

“Neyi?”

“Sırf öldü diye onu idealize etme. Mia kusursuz *değildi*.”

“Aynen.”

“Evet. *Aynen*,” dedi. “Tanıdığım en dik kafalı insandı. Dünya yansa özür dilemezdi. Üstelik biraz yargılayıcıydı. Hatta düpedüz burnu havadaydı. Bu kasabayı hep kendinden aşağı görüyordu. Muhtemelen bu yüzden tek arkadaşı bendim. Bu fotoğraflarda başka birini görüyor musun?”

Clayton ile fotoğraflarının yer aldığı duvarı gösterdi. Sanırım Mia’nın çok fazla arkadaşı olmamasının nedenini hiç düşünmemiştim. Zihnimde, Mia’yı hep ulaşılamaz bir iyilik ve ışıkla bağdaştırmıştım. *Gerçek* Mia’nın hep parmaklarımın ucunda ama bir türlü ulaşamadığım biri ol-

duğunu düşündüren o iç burkan his geri döndü. Sanki onu veya bu kalbi hiçbir zaman gerçekten tanıyamayacaktım.

“Ben sadece bıraktığı mirası yaşatmak güç diyorum,” dedim.

“Zorunda olduğunu kim söyledi?” Clayton beni iyice kendine çekti. “Mia’yı her gün özlüyorum. Ama sen, Sydney Wells, bu dünyada bir yer edinmeyi hak ediyorsun. Kalbimde zaten bir yer kaplıyorsun.”

Mia’nın kalbinin aramızda gürültüyle ve güçlü bir şekilde atarak onsuz varlığımıza dair şüphelerimi dirilttiğini hissettim. Clayton yine dudaklarına odaklandı.

“Burada olmaz,” diye fısıldadım.

Kollarını gevşetse de beni tutmaya devam etti.

“Doğru, evet, elbette,” dedi, Mia’nın odasının ortasında durduğumuzu yeni fark etmiş gibi. Bana sataşırcasına sınıttı. “Ama yakında?”

Gülüştüğüne karşılık verdim. “Bakacağız.”

Clayton başını geriye atarak ölümcül bir yara açmışım gibi göğsünü tuttu.

“Bana işkence etmek,” dedi. “Hobi listene bunu da ekle.”

“Eklerim,” dedim, gardırobun kapağını açarken. Yerde yarıları dolu bir bavul gördüm.

“Hâlâ seyahat fikrim uygun değil mi diyorsun?” diye sordum, kanıtı işaret ederek.

Clayton çömelip bavulu karıştırdı. Bir mayo. Bir çift sandalet.

“Aile gezisi olabilir,” dedi. “Ya da tuhaf bir Mia hamlesidir. Beşinci sınıftan beri kaçmakla tehdit ediyordu.”

Ardından masaya geçtik. Kaosun arasında düzensiz ödev kâğıtları, aylar, yıllar önceden kalma el ilanları bulduk.

“Bingo,” dedi Clayton, eline bir ajanda alarak.

Ajandayı açıp sayfaları çevirirken ben de omzunun üstünden baktım. Çoğunlukla kenarlara küçük karalamalar çizilmişti ama ara sıra gerçek bir etkinlik yazılmıştı.

Clayton şubat ayında durdu. Bir karede adres yazıyordu: *3432 Cozy Lane*. Yanında da *Tanner*. Yanına parlak mor bir kalemle şöyle yazılmıştı: *ARABA YOLCULUĞU!!!*

Clayton bana bakarken aynı anda farkına vardık.

15 Şubat.

Kalp nakli olduğum gün.

“Yarık kanyondan sonraki gün,” dedi Clayton. Gözleri yeniden yarısı toplanmış bavula kaydı. “Mia, Mia, Mia. Nereye gidiyordun?”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tartışmak üzere ağaç eve çekildik.

“Bir yere gidecek olsa *bana* söylerdi,” dedi Clayton, bir yandan parmağını çenesine vuruyor, bir yandan da kolajı inceliyordu. “Hiç mantıklı gelmiyor.”

“Belki de sürprizdi? Belki seni götürecekti?” dedim. “Belki bu yüzden seni buraya koydu. Seni götürmek hayalin bir parçasıydı?”

“Belki,” dedi, pek ikna olmamış gibi.

Telefonundan adresi Google’da aradı. Pennsylvania’dan İngiltere’ye kadar bir sürü yer çıktı. Son derece faydasızdı. Clayton inledi.

“Kahretsin, Mia, neden bu kadar zor olmak zorundasın?” dedi, telefonu ahşap zemine fırlattı. “Hercai. Bir özelliği de buydu. *Kendisi* bile bilmiyorken neyi istediğini nasıl anlayacağım?”

Tepemizdeki pembe tonlu alacakaranlık gökyüzü, çatıdaki büyük delikten göz kırptı.

Güneşin batışı, bana Chloe'nin ameliyat odasına girişinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlattı. Şimdiye kadar *kesinlikle* haber gelmiş olmalıydı. Tekrar telefonuma baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Her şeyin yolunda olduğuna emindim. Öyle olmak zorundaydı.

“Peki ya Tanner?” diye sordum.

“Ne olmuş ona?”

“Adresin yanında onun adı yazıyordu. Bence ona sormalıyız.”

“Aynen,” dedi Clayton. “Bu, duyduğum *en kötü* fikir değil.”

Yüzünü görebilmek için yanaştım.

“Ödle,” dedim.

Clayton sahte bir öfkeyle yüzünü buruşturdu. “Bu ne cüret?”

İki yanımı gıdıklayınca kahkahalar içinde yere düştüm. Beni yerime sabitlerken deli gibi gıdıklamaya devam etti. Öyle bir kahkaha atıyordum ki onu bir türlü itemiyordum.

“Of!” diye bağırdım.

Geri çekildi:

“Ne oldu? Canını mı yaktım? Kalbin mi?”

Sırtıma değen küçük taşı çıkardım.

“Bunun üzerine düştüm.”

Clayton dizlerinin üzerinde doğruldu, yüzünü rahat-
lama sarmıştı. “Ah, tamam.”

“Clayton. Tekrar söylüyorum. Camdan yapılmadım
ben,” dedim.

“Doğru, biliyorum, ben sadece... Nakil sonrası dönem
hakkında bir şeyler okuyordum ve...”

“Beni mi *araştırıyordun?*” dedim, sahte bir dehşetle.
Sanki geceleri internette dedektiflik yapmışken yargıla-
maya hakkım varmış gibi.

Clayton kızardı. “Sadece endişeleniyorum işte.”

“Eh, endişelenme,” dedim, karnına şakayla karışık
yumruk atarak. “Şimdi adrese dönelim. Tanner’ın yardı-
mı dokunacaksa ona sormamız lazım.”

Clayton ellerini başının arkasına götürüp ahşap ze-
minin üzerinde gerindi ve yanına uzanmamı işaret etti.
Kalbi, normalden çok daha hızlı atıyordu. Bana zarar
vereceğinden sahiden korkmuştu, ki bu hem tatlı hem
de berbat bir şeydi. Bir yanımda, Clayton’ın sadece bir er-
kek, benimse kadın olduğum ve kimsenin *dikkatli olmak*
zorunda olmadığı günler öncesine dönmek istiyordu.

Eliyle başımın arka tarafını okşadı. Kalp atışı her za-
manki ritmine dönüyordu.

“İyi,” dedi nihayet. “Ama hem onunla *hem de* babasıyla
yüzleşmem. Dükkânda da evde de birlikteler.”

“Ne yapacağız o zaman?”

Fotoğraflardan birini işaret etti. Ağaç ev epey karanlıktı
ancak bu resimleri avucumun içi gibi biliyordum: Mısır
tarlasını gösteriyordu.

“Bu cuma akşamı Tanner, Rawlins’deki yaşıtlım olan her çocukla birlikte her zamanki gibi mısır tarlası partisinde olacak. Mia o sahtekârlarla dolu mekâna niye gitmek istedi bilmiyorum ama en azından listeden çıkarabilir, *aynı zamanda* Tanner’ın ne bildiğini öğrenebiliriz.”

“Kulağa iyi bir plan...”

Telefonum titredi.

Ben Chloe’nin annesi, onun telefonundan yazıyorum. Sadece bizim kızın çıktığını haber vermek istedim. Doktorlar biraz doğaçlama yapmak zorunda kaldıklarından tahmin edilenden uzun sürdü ama Chloe harika bir iş çıkardı. Her an uyanabilir. Yakında daha fazla detay veririm.

Damarlarımdan bu kez buz yerine sıcaklık akarak beni öyle çok ve öyle hızlı doldurdu ki kalbim patlayacak sandım.

“Ne oldu?” dedi Clayton. “Az önce lotoyu tutturmuş gibi gülüyorsun.”

“Öyle sayılır,” dedim. “Chloe kalp buldu.”

Clayton doğruldu. “Hadi canım. Ameliyat ne zaman?”

“Aslında bitti. Bugündü.”

Clayton duvara yaslandı. “Ben de oturmuş mısır tarlası partisinden söz ediyorum.”

“Hayır, hayır, dikkatimi dağıtmaya yaradı. Ama çıktı. Ve iyi.”

Clayton gülümsese de bir sorun var gibiydi.

“Ne?” diye sordum.

“Bütün gün birlikteydik. Neden bana söylemedin?”

“Ah,” dedim. “Nasıl hissedersin bilemedim.”

Onu yaralamışım gibi bakıyordu.

“Bana ne zaman inanmaya başlayacaksın, Sydney? Hiçbir şeyi sorun etmiyorum.” Yanına ilişeyim diye kollarını iyice açtı. Ona sokuldum ve ikimiz de başlarımızı kaldırarak tavandaki delikten yıldızları inceledik. “Biliyor musun, Chloe ile kullandığınız YouTube kanalındaki bütün videolarını izledim.”

İçimde bir korku kıvılcımı oluştu. “Onları gördün mü?”

Yıllar içinde orada hangi videoları paylaştığımı tam olarak hatırlamasam da son derece hasta göründüğümü biliyordum.

“Evet,” dedi. “Ve onları görmek *çok hoşuma gitti*. Seni sen yapan şeyleri izlemek. Ve fark ettin mi bilmiyorum ama sana sen olduğun için tutuluyorum.”

Kalp atışı yeniden hızlandı ve derin bir nefes aldığını hissettim.

“Ama hiç de tutulmak gibi gelmiyor,” dedi. “Eve dönüyormuşum gibi geliyor.”

Clayton başını eğip bana baktığında gözlerimiz birbirine kilitlendi. Sıradan bir erkekle kadın olmasak da sorun değildi çünkü haklıydı; geçmiş, bizi olduğumuz kişi haline getirmişti. Unutmak istediğim en acı anlar beni buraya, bu ağaç eve sürüklemişti.

Belki kozmik bağ ya da sadece hayatın kendisiydi ancak ne olursa olsun onun yanına uzandığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Çünkü Chloe iyiydi ve Clayton yanımda, beni tanımaya çalışıyordu. Mia'nın hedef panosu duvarda ve burası *onların* ağaç evi, gizli alanı olsa da aynı zamanda bize ait gibi hissettiriyordu.

Tıpkı Mia'nın kalbi her zaman hem *ona* hem de bana ait olacağı gibi.

Ve beklemekten yorulmuştum.

O yüzden gözlerimi kapayıp öne eğildim.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Her güne değdi.

Beklediğim her saniyeye, her milisaniyeye. Çünkü okuduğum tüm kitaplardaki çalıntı öpücükler, ağaç evde olanlarla karşılaştırılmazdı bile.

Hiç şüphesiz, böyle bir öpücük için gerekirse bir ömür boyu daha bekleyebilirdim.

Nihayet geri çekildiğimizde, “Beklediğine değdi mi?” diye sordum. Kalbimde sorun mu var dedirten türden değildi. Kalbimin kapakçıklardan ve odacıklardan fazlası; bir elektrik merkezi olduğunu hatırlatıyordu. Elektriğin içimden hızla geçtiğini hissettim.

Ve hiç durmasın istedim.

Clayton gülümsedi. “Her. Bir. Saniyesine.”

Güldüğümüzde sesimiz ağaç evi, beni, yıldızların arasındaki boşluğu doldurdu. Milyarlarca yıl önce bizi kucaklayan, bizi oluşturan yıldızları.

Onlar bakmaya devam ederken Clayton beni bir kez daha kendine çekti.

Eve vardığımda annemle babam bir şeyler olduğunu anladı.

“Parlıyorsun,” dedi annem. “Bir şey olmuş.”

Sadece bir şey değildi, anne. Bir daha asla aynı olmayacaktım. Böyle demek istesem de elbette söylemedim çünkü karşımdaki annemdi ve *o bile* bu tür detayları bilmek istemezdi.

“Chloe ameliyattan çıkmış!” dedim onun yerine.

Annem ellerini kenetlerken babam tekli koltuğundan sıçradı.

Annem bana sarıldı. “Ah, harika bir şey bu! Ne gün ama!” Gözleri açıldı. “*Büyük bir gün!* Tam da buna uygun bir şeyim var.”

Annemin garaja gidip derin dondurucuyu açtığını duydum. Elinde Baskin-Robbins’in en sevdiğim naneli, çikolata parçacıklı dondurmali pastasıyla döndü. Eskiden her doğum günümde bunlardan alırdı ancak dondurma ve şeker, kalbe iyi gelen gıdalardan değildi.

“Chloe’nin kalbinden bahsedince aldım,” dedi. “Kutlayacak bir nedenimiz olur diye.”

Pastayı mutfak tezgâhına koyarak kutunun kapağını açtı.

Tezgâhta çatallarımızla yemeye koyulduk. Babam, lokmasını şampanya kadehiymiş gibi aramıza uzattı.

“Chloe’ye,” dedi.

Annemle birbirimize baktık.

Babam abartılı bir şekilde iç geçirdikten sonra şiir okumaya başladı:

*“Götürün o uydurma aşk masallarınızı,
Aptallığın ördüğü yalan ağlarınızı;
Verin bana ruhu soluyan o bakışın yumuşak ışığını
Ya da aşkın ilk öpücüğünde saklı sevinci.”*

Pastayı tutmadığı eliyle annemi belinden kavrayıp öptü. Gözlerimi kapadım.

“Hassas çocuklar var burada,” dedim, hiç sorun etmesem de. Aslında güzeldi. Genelde babam hayat, aşk ve aradaki her şey üzerine şiir okuduğunda kendimi bir yabancı, cama vuran bir seyirci gibi hissederdim.

Fakat artık bu sırra ortaktım.

Pastalarımızı tokuşturduktan sonra lokmamı yuttum.

Annem ıslak gözleriyle bana gülümsedi.

“Kalbin düşündüğünden fazlasını kaldırabilir,” dedi.

Bir lokma daha aldım.

OTUZUNCU BÖLÜM

İlacım.

Aklıma sabahın ikisinde geldi.

Karanlıkta takrolimusu buldum. Şimdi içebilir miydim? Sonrakine kadar beklese miydim?

Şişede yazmıyordu. İnternette bir sürü kılavuz buldum: Dozunun vaktine yakınsan içme. Aksi takdirde anında iç. Hızlı bir hesaplama yaptım; sonraki dozuma altı saat vardı. Tam ortada kalmıştım.

Nakil koordinatörümü aramalıydım. Ya da anneme söylemeliydim. Google'dan başka birinin fikrini almalıydım.

Fakat sonra, annem baş ilaç dağıtıcı rolüne geri dönecekti. Bana muhtemelen iyileşmeye odaklanmam gerektiğini söyleyecekti.

İçmemeye karar verdim.

Kalbim hızla atarken uzandım. Bir elimi göğsüme koydum. Atışı biraz tuhaf mıydı? Az önce teklemiş miydi?

Kendime sorun olmadığını söyledim. Son zamanlarda durumum iyiydi, üstelik tek bir doz kaçırmıştım. Yine de gece uyumayıp endişelendim. Nabzıma baktım. Yaşama konusunda kibirlendim mi diye düşündüm. Tamam, daha önce ölümü yenmiştim ama bu hep yeneceğim anlamına gelmezdi.

Nihayet sabah sekiz olunca takrolimus dozumu aldım ve daha dikkatli olmaya karar verdim.

İlk adımım birkaç gün gezintiye çıkmamaktı. Clayton'a evde kalacağımı ve cuma günkü mısır tarlası partisine kadar dinleneceğimi söyledim.

Öpücük yüzünden mi?

Hayır. Öpücük... her şeydi.

Katılıyorum. Yine de bir kızı öptükten sonra seninle görüşmeyeceğini söyleyince insan merak ediyor.

Çok iyi hissetmiyorum o kadar.

Ne oluyor? Doktora gidecek misin? Hemen gelebilirim. Mısır tarlasını unut gitsin. Dinlenmen lazım.

Clayton. İyiyim ben. İyiyiz. Her şey yolunda. Cuma günü görüşürüz. İlk kovboy partim için çok heyecanlıyım.

Öf. Hatırlatma bana. Aşın büyük kemer tokası savaşı. Bu yüzden Mia'yı asla affetmeyeceğim.

Gireceğiz, Tanner'dan cevapları alacağız, sonra da çıkacağız.

Ve eve dönerken arka bir yolda kaybolursak...

O riski almak zorundayız.

Yerinde Clayton olmasını dileyerek telefonu göğsüme sardım.

“Erkek arkadaşım *rüya gibi*,” dedi annem mutfak masasından, komik kendinden geçmiş ses tonuyla.

“An-ne,” dedim, sorun etmesem de. Annemin benimle bir çocuk yüzünden uğraşması için uzun zaman beklemiştim.

“Clayton nasıl?” diye sordu. Hastane faturası ödeme gözlüklerini takmış ve önüne bir sürü zarf yığılmıştı. “Bugün niye onunla çıkmadın?”

“Hiç, birkaç gün dinleneyim dedim.” Nakilden sonra bütün doktorların *en* önemli şey olduğunu çünkü varlığımın dengeye bağlı olduğunu vurguladığı ilaçlardan birini unutmamışım gibi sıradan davranmaya çalıştım.

“İyi misin sen?” Annem beni incelemek için elindeki faturayı bıraktı. Ayağa kalkıp elinin tersini alnıma koydu.

“Kesinlikle,” dedim. “Sadece dikkatli davranıyorum.”

“Zekice,” dedi annem. “Ateşin yok gibi.”

“Çünkü *bir şeyim* yok.”

Annem bana şöyle bir baktıktan sonra tekrar masaya oturdu.

“Chloe’den haber aldın mı?” diye sordu.

“Henüz almadım.”

Annesi ameliyattan çıktığını söylediğinden beri Chloe’ye defalarca mesaj atmıştım. Muhtemelen hâlâ ilaçların etkisinden kurtulup uyanmaya çalışıyordu, ayrıca herkesin onu oturtup yürütmeye çalıştığı ve eve gönderilmek için yalvarana kadar her otuz dakikada bir *Bugün*

nasıl hissediyoruz? sorusuna maruz kaldığı ameliyat sonrası randevularıyla meşgul olduğunu biliyordum.

Yine de aramaması tuhaftı. Karnıma küçük bir endişe tohumu ekilse de Mia Projesi'yle kafamı dağıtmaya çalıştım. Yatağımda etiketlendiğim gönderileri, Clayton ve ATV fotoğrafının altına gelen hayatta olduklarını hissettiren şeylere dair yorumları okudum.

Ardından odama bakınıp geciken temizliği yapma vaktinin geldiğine karar verdim.

İşe, artık kullanmadığım hasta çocuk öteberileriyle başladım. Fazla büyük hastane su şişelerini, termometreleri ve yüz maskelerini çöpe attım. Annem kapıya yaslanmış beni izliyordu.

“Hangi dağda kurt öldü?”

“Zamanı geldi sadece,” dedim, ki bu doğru olsa da aslında bana ilham veren Mia'nın odası, *Mia*'ydı. “Ölen kız teması üç yıl öncede kaldı.”

Annem ona oksijen tankını uzatırken kıkırdadı.

Odamın eski dekorunu kaldırmama yardım etti. Kırmızı çerçeveli, siyah beyaz Eyfel Kulesi resmini elime aldım.

“Kendimizi kozmopolit sanıyorduk,” dedim kıkırdarak. “Birlikte Paris'e gidip Rue de Bilmemne'de kruvasan yeme planımız vardı.”

“Hâlâ gitmek istiyor musun?” diye sordu annem.

Aslında bunu pek düşünmemiştim. Hastalığımın tanısı koyulduğunda zaman, dolayısıyla hayallerim de donmuştu.

“Evet,” diye karar verdim. “Bir gün.”

Bree'yle sahne arkasında bulunduğumuz çerçeveli fotoğrafa geldiğimde durdum. Hastalanmadan önceki son piyesimdi, aynı zamanda sırf doktorlar yazdı ya da Mia yapılacaklar listesine ekledi diye değil, *istediğim* için yaptığım son şeydi. Fotoğrafı bağış kutusunu atmaktansa masama geri koydum.

On üç yaşındaki halimin tüm kalıntılarını temizledikten sonra annemle geriye çekilip çıplak duvarların tadını çıkardık.

“Ee,” dedi annem. “Şimdi buraya ne asacaksın?”

“Emin değilim,” dedim ve bu, yepyeni kalple uyan-
dığımdan beri ilk kez gözümü korkutmadı.

Onun yerine ihtimallerle dolu boş bir tuval gibi geldi.

***

Odayı elden geçirdikten sonra kendimi biraz yorgun hissettim. Yeniden unuttuğum ilacı düşündüm. Nabzımı ve oksijen seviyemi ölçtüm. Her şey yolundaydı.

Fakat yatağım ciddi şekerleme çağrısı yapınca ona istediğini verdim.

Telefonumun çalışıyla uyandım.

Chloe.

Ardından karşımda belirdi.

Ekranımdaki görüntüsü gözlerimi yaşarttı. Chloe bana gülmeden gözyaşlarımı silmeye çalıştım ancak onu böyle pembe ve canlı görmek fazla gelmişti. Oksijen maskesi yoktu. Dudakları bile, son birkaç haftada olduğu gibi grimsi mavi değil, renkliydi.

Nakil sonrası teçhizatlarıyla kaplıydı. Kollarında ve boynunda serumlar vardı. Hastane önlüğünde kablolar keşişiyordu.

Fakat bunların altında bile yeniden Chloe'ye benziyordu. Ve önlüğünün altından görünen beyaz gazlı bez, hemen vücudunun ortasındaki kesiği kapatıyordu.

“Seni Yeni Kalpler Kulübe’ne ilk karşılayan ben olayım,” dedim.

Chloe başını sallayınca boynundaki serum sallandı.

“Şu coşkulu hoş geldin faslını biraz yavaşlatmalısın belki de,” dedi. Sesi de daha güçlü çıkıyordu

“Ne? Niye?”

“Duymadın mı? Resmî olarak kalpsizim.”

Şakayı tam olarak anlamasam da güldüm. İlaçlara yordum.

“Sydney. Nakil. Olmadım,” dedi, her bir heceyi vurgulayarak. “*Bunu* aldım.” Yanından iki tüp çıkan gri bir sırt çantası kaldırdı. Sıradan bir sırt çantası gibi görünse de öyle olmadığını biliyordum. O tüpler doğrudan karnına girerek göğsündeki yapay kalbi, sırt çantasındaki yapay pompaya bağlıyordu. “Yeni arkadaşıma merhaba de.”

“Bir dakika, ne oldu? Kalp bulunmuştu. Kalp bulundu dedin.”

Omuz silkti. “Bozuk çıktı.”

“Ne demek bozuk çıktı? Seni hazırlıyorlardı ve...”

“Syd. Nedeninin önemi var mı? Olmadı işte. Çoktan masada açık olduğumdan doktorlar anlık bir karar verdiler. Berbat kalbimi alıp bu TYK’yi üstüme yıktılar.”

Tam Yapay Kalp, et ve kan yerine takılan bir makineydi. Gerçek kalp gelene kadar açığı kapamak için kullanılan bir makineydi.

“İyi ama, bu iyi bir şey. Sana daha fazla zaman kazandıracak,” dedim, insanların boktan durumlarda olumlu kalmaya çalışmalarından *nefret* etsem de.

“Doğruuu,” dedi Chloe. “Daha fazla zaman. Daha fazla hastane ziyareti. Daha fazla bekleme. Sözün özü, kazığı yedim. Beni Teneke Adam’a çevirdiler.” Bir şey görmeye çalışır gibi boynunu kaldırdı. “Hey, odana ne oldu?”

Çıplak duvarlarımı görebilsin diye telefonu kaldırdım.

“Ne yani? Artık korkunç Paris dekoru yok mu?” Chloe başını iki yana salladı. “Artık seni tanımıyorum sanki.”

“Bu yapay kalp ne zamana kadar...”

“Sydney Wells. Bunu sormaman gerektiğini biliyorsun. Çalışabildiği kadar çalışacak.” Uzun uzun iç geçirdi. “Ama beni burada epey meşgul tutuyorlar. Jiffy Lube’dan* bir adam gelecek.” Zayıf bir kahkaha attı. “Neyse, YouTube’da tekrar güncelleme paylaşabilir misin? Hayranlarıma robot olduğumu falan haber ver.”

Yüzüm dondu. Video.

“Ben...”

Chloe ekrandan ölümcül bir bakış attı. “Ciddi olmazsın.”

“Paylaşacaktım. Gruba e-posta attım ve siteyi açtım ama sonra...”

---

* ABD merkezli, araba bakım ve yağ değişim hizmetleri sunan büyük bir oto servis zinciri. (ç.n.)

Sonra Clayton mesaj atmıştı. Yapılacaklar listesi hakkında. Chloe yüzümden okuyabiliyordu.

“Dur tahmin edeyim: Mia,” dedi.

“Chloe çok ama çok üzgünüm. Hemen halledeceğim.”

Chloe’nin dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

“Boş ver. Yeni hayatınla meşgul olduğunu biliyorum.”

“Yapma böyle. Tek bir video sadece.”

Böyle dememeliydim. Chloe’nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, gerçekten böyle söylememem gerekiyordu.

“*Tek bir video değil, Sydney.*” Yüzü kızarmıştı ve yapay kalbi yüzünü *bu denli* kızartacak kadar çok kan pompalandığı için mutlu olsam da onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. “Bu sayfa, o *videolar* belki de geride bırakacağım yegâne şeyler olacak.”

Biraz yatağına gömüldü.

“Eskiden anlıyordun,” dedi, şimdi daha kısık sesli konuşuyordu ki bu nedense çok daha beterti. “Ben hayatım için savaşmıyorum. Kısa, aptal hayatımın bir anlamı olsun diye uğraşıyorum. Senin kıymetli Mia’n gibi yapılacaklar listem olmayabilir ama bu konuda yardımına, bir saniyelğine *beni* önemsemene ihtiyacım vardı.”

“Önemsiyorum. Ve hemen paylaşacağım...”

Chloe havlamaya benzer, öfkeli bir kahkaha attı.

“Boş ver gitsin. Belli ki Mia için yapacağın şeylerle fazla meşgulsün. Belki o masada ölseydim bana onun yarısı kadar dikkatini verirdin.”

“Haksızlık bu.”

“Bana haktan hukuktan *bahsetme*.”

Gözlerine yaşlar dolunca benim gözlerim de ıslandı. Aramızdaki bin kilometre hiç bu kadar uzak gelmemişti.

“Kapatmam lazım,” dedi.

“Chloe, lütfen, bekle. İşleri yoluna koymak istiyorum.”

Hiç görmediğim kadar umutsuz, zayıf bir gülümsemeyle baktı.

“Ne zaman anlayacaksın, Sydney?” dedi. “Yapamazsın.”

@ayisigikitap

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Chloe aramalarıma cevap vermiyordu.

Üç gündür doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyordum. Mesajlarım hiçlikte kayboluyordu.

Benden tek bir şey istemişti ve başarısız olmuştum.

Bunun suçluluğu göğsümün derinlerine saplandı. Çünkü her ne olursa olsun birbirimize güvenebilirdik. Yaşadıklarımı anlayan *tek kişi* oydu. Telefona bakarak adıyla aydınlanmasını umdum.

Olmadı.

Unuttuğum ilaç yüzünden hâlâ biraz korkuyordum. Bu yüzden ve Chloe'ye hâlâ en yakın arkadaşım olduğunu, Mia projesi bir yana, hiçbir şeyin yerini alamayacağını kanıtlamak için mısır tarlası partisine gitmemeyi düşündüm.

Fakat tam da bu yüzden gitmem, bu işi bitirip geride bırakmam *gerekiyordu*. Hem Chloe bana sürekli bunu söylemiyor muydu?

Toparlanmaya çalıştım. Clayton beni kamyonetiyle aldı ancak önce ATV'ye binmek için evine gittik.

“Bir mısır tarlasına gitmenin en saygın yolu,” dedi.

Kaskımı taktı. “Unuttuğum bir şey daha var. Evet.”

Ellerini yanaklarıma koyarak beni yavaşça öptü.

“Bunu unutamazdık,” dedim. Clayton geri çekilirken gülümsemeye çabalasam da Chloe'nin göğsünde kalp yerine bir makineyle uyanması aklımdan çıkmıyordu. Suçluluk, içimi yeniden parçaladı.

“Chloe’ye kalp takılmamış,” dedim. “Gerçek bir kalp yani. Dayanması için bir makine takılmış, ta ki...”

Gerisini söyleyemedim. Çünkü bilmek istemiyordum. Bunların nasıl sona ereceğini bilmiyordum.

Clayton beni kollarına aldı. Ona Bekleme Listesi’nde paylaşım yapmadığımı anlattım. Chloe’yi hayal kırıklığına uğrattığımı.

“O senin en yakın arkadaşın,” dedi. “Her şey yoluna girecek.”

Telefonumdan cevap yazıp yazmadığını kontrol ettim.

Yazmamıştı.

ATV’ye çıkıp kollarımı aracı çalıştıran Clayton’a doladım. Chloe’yle işleri batırmış olsam da Clayton’a yakın, birlikte tepelerde olmak kalbimi rahatlattı.

Rüzgâr yüzüme vururken Clayton’ın haklı olduğunu anladım; her şey yoluna girecekti. Bir şekilde her şeyi yoluna *sokacaktım*.

Mısır tarlası, Mia’nın eski evinin hemen ilerisindeydi. Görebildiğim kadıyla her iki yana uzanan yeşil, pek de olgunlaşmamış devasa yeşil sıralardan oluşuyordu. Clayton

bir tarafta küçük bir yol bularak ortaya doğru ilerlemeye koyuldu.

Önümüzdeki taze izlere bakılırsa diğer ATV'ler de yakın zamanda buradan geçmişti. Yol dardı, çarpan mısır saplarıyla savaştım. Ve mısır tarlasının daha fazla büyüymeyeceğini düşünürken bir açıklığa çıktık.

Bir sürü ATV ve kamyonet çember oluşturmuştu. Ortalarındaki araçların koltuklarına fiçılar yerleştirilmişti ve bambu meşaleler titrek ışıklar ve gölgeler saçıyor, her an mısırlarından arasından hokey maskeli bir katil fırlayacakmış gibi bir his yaratıyordu.

Clayton ATV'den inmeme yardım etti.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “Mia için.”

“Mia için,” diye tekrarladı.

Clayton'ın buraya sık gelmediği acı verici biçimde barizdi. İlerlerken, fiçilerin etrafında toplanmış insanlar bizi süzmeye başlamışlardı bile. Kot bir etek giymiş, taşınabilir hoparlörden birinin önünde dans eden kız dahi dik dik bakmak için durdu.

Clayton elimi her zamankinden sıkı tutuyordu, çenesini kasmıştı. Onu gergin görmek benim de gerilmeme yol açtı. Ancak o elinde kırmızı içki bardağıyla beyaz kamyonetin bagaj kapağına oturan adama doğru ilerlerken kendimi tuttum.

“Bak, bak, bak, kimler varmış,” dedi çocuk. “Clayton Cooper mısır tarlasında. Bu taşra saçmalıkları için fazla havalısın sanıyordum.”

“Geldik ya,” dedi Clayton. “Tanner'ı gördün mü?”

“Buralarda bir yerde.”Yüzünde yarı çarpık bir gülümseme oluştu. “Arkadaşın kim?”

Clayton önüme geçti.

“*Seni* ilgilendiren biri değil,” dedi.

Çocuk beni Clayton’ın arkasından görebilmek için boyununu uzattı.

Yine o pis gülümsemesiyle baktı. “*Gerçek* bir kovboy istediğine karar verirsen beni nerede bulacağını biliyorsun.”

Clayton ile uzaklaşırken bardağından büyük bir yudum aldı.

“Geldik ya’ mı?” diye fısıldadım Clayton’a.

Clayton omuzlarını silkti. “Madem buradayım.”

İki kız bize doğru koştu. İçlerinden biri Mia’nın doğum günü anma töreninde ağlayan duygusal kızdı. Ancak bu akşam yüzü gözyaşlarıyla değil, askerî kamuflaj vazifesi görebilecek miktarda kontürle kaplıydı. Clayton’a devasa takma kirpiklerini kırptırdı.

“Clayton Cooper,” dedi. “Yüzünü uzun zamandır görmemiştim. Bütün yaz neredeydin?”

Söyleyiş biçimi ya da gözleriyle Clayton’ı yiyip bitirmesinin yarattığı ufak kıskançlık kıvılcımı hiç hoşuma gitmedi. Clayton beyzbol şapkasının ucuna dokundu.

“Clara,” dedi.

“Yeni kız kim?” diye sordu Clara, tutuştüğümüz ellerimize göz atarak.

“Ben Sydney,” dedim, kendime yetemiyormuşum gibi Clayton’ın konuşmasını beklemektense. Nedense bu kızın böyle düşünmesini istemiyordum. “Mia’yla arkadaştık.”

Kız koluma öyle hızlı ve öyle kendinden emin girdi ki hayır diyecek vaktim olmadı.

“Eh, Mia’nın arkadaşı benim de arkadaşımıdır,” dedi. “Hadi sana içecek bir şeyler bulalım.”

Clayton’a, *Lütfen gitmeme izin verme*, demeye çalışan bir bakış atınca o da *Sorun yok*, dercesine başını salladı. Clara kırmızı bardaklardan birini fiçidaki birayla doldurdu ama ben elimi uzattım.

“İçmiyor musun?” diye sordu.

“Öyle bir şey,” dedim, alkolün ilaçlarımla etkileşime girerek zaten hassas olan karaciğerimi öldürebileceği gibi detaylara girmektense.

“Aynı Mia,” deyip kendi bardağından büyük bir yudum aldı. “Babası yüzünden.”

“Yakın mıydınız?” diye sordum.

“Eskiden yakındık,” dedi, fiçinin durduğu ATV’ye yaslanırken. “Eskiden neredeyse her hafta sonu bizde yatıya kalırdı. Yazları resmen yanımda yaşırdı. Sonra *puf*, bir gün benimle konuşmaz oldu.”

“Ne oldu ki?”

Bana yanaştı. “Babasıyla olanları çözdüm. Başka kızlara anlattım. Mia’nın hoşuna gitmedi. Başkalarının işine burnumu sokmamamı söyledi. Dedikodu yapıyormuşum.” Başını iki yana salladı. “Ben yardımcı olmaya çalışıyordum. Ama Mia’yı bilirsin. Ona bir şey söylenmez. Tabii birlikte geçirdiğimiz yazları asla unutmayacağım.” Kırmızı içki bardağını son damlasına kadar içti. Fısıldamak için öne doğru eğildi. “Biliyor musun, bir keresinde Johnson’ın göletinde yüzmüştük.”

Doğru duyduğuma emin değildim.

“Hani şu GİRİLMEZ tabelaları olan mı?”

“Hı-hı. Gece yarısından sonra gizlice girdik. O kadar güldük ki az daha göbeğimiz çatlıyordu.”

Hiç mantıklı değildi. Mia çoktan Johnson’ın göletine girdiyse neden hedef panosuna eklemişti?

“Yok daha neler.”

Clara bunu söylerken omzumun üstünden bakıyordu. Bakışlarını takip edince Tanner Stoddard’ın bir ATV’yle geldiğini gördüm. Farları doğrudan Clayton’ı gösteriyordu.

Araçtan indi. Bambu meşalenin alevi yüzünü bozdu, şu anda hırdavatçıdaki halinden daha uzun görüldüğüne yemin edebilirdim. Uzun boylu, öfkeli ve elindeki bardağa bakılırsa sarhoştı.

“Senin burada işin yok, Cooper,” dedi.

Clayton’ın yanına gittim.

“Buraya sadece Mia için geldim,” diye karşılık verdi Clayton.

Tanner parmağını doğrultarak ona doğru iki dev adım attı.

“Adını bir kez daha söylesene,” dedi. Nefesi bira kokuyordu. “Söyle de göreyim.”

Clayton’ın yüzü gergindi ancak ne Tanner’dan ne de suçlayıcı parmağından kaçındı. Onun yerine parmaklarını çıtlatıp doğrudan yüzüne baktı.

“Mia.”

Kelimeyi resmen tükürmüştü.

Tanner saniyeler içinde üstündeydi. Birlikte yere yuvarlandılar ve insanlar tepki veremedi homurdanmaya başladılar.

Üstteki Tanner, Clayton'ın yüzüne sağlam bir yumruk attı. İstemsizce çığlık attım. Ardından Clayton üste çıkıp Tanner'ı yere sabitledi ve ATV'nin farları üstlerinde spot ışığı vazifesi görürken Tanner onu tekmelerle uzaklaştırmayı denedi.

“Senin gibi bir ezikle tanışmasaydı hâlâ yaşırdı,” dedi Tanner inlemelerinin arasında. “Onu oraya sen götürdün. O kanyona gitmesine izin verdin. *Onu öldürdün!*”

Son cümleyi öyle yoğun bir öfkeyle söyledi ki suçlaması gecenin içinde yankılandı. Tanner'ı yerde tutmaya çabalar-ken Clayton'ın çenesi kasıldı.

“Ben sadece konuşmak istiyorum,” dedi, sıkıdığı dişlerinin arasından.

Tanner başını hafifçe geriye attıktan sonra Clayton'ın yüzünün ortasına koca bir balgam tükürdü.

“*Bizim* konuşacak bir şeyimiz yok,” dedi.

Doğru düzgün düşünemedi öne çıktığımı hissettim.

“O zaman benimle konuş.”

İkisi de bana döndü. Clayton hâlâ Tanner'ın üstündeydi, yumruk yüzünden ağzından kan akmaya başlamıştı.

“Önemli,” dedim. “Lütfen.”

Tanner, Clayton'ı itti.

“O zaman şu aptal arkadaşını üstümden çek,” dedi.

Clayton kısa bir tereddüdün ardından bir elini Tanner'a uzattı. Tanner homurdanarak kendi başına ayağa kalktı. Geçerken Clayton'ı son bir kez itti.

“Beş dakika,” dedi. “Sonrasında *ikiniz de* gözümün önünden defolup gideceksiniz.”

***

Müziğe ve birbirlerine dönen seyirci çemberinin arasından çıktık. Gösteri bitmişti.

Mısır saplarının arasında yeterince uzaklaştığımızda Tanner yere oturdu. Böğrünü tutuyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“İyiyim,” dedi, canı yanmıyormuş gibi doğrularak. “Konuşmaya başlasan iyi olur. Beş dakikan çoktan başladı.”

Ona olabildiğince hızlı bir şekilde hedef panosunu ve kayıp son fotoğrafı anlattım. Yarıyı doldurulmuş bavulu bulduğumdan ve ajandadaki nottan bahsettiğimde beni durdurdu.

“Odasına mı girdin, hem de bu şerefsizin...” Düşünceyi bitiremeyerek gözlerini kapayıp ellerini yumruk yaptı. “Ne zaman? Kim aldı sizi?”

“Ah,” dedim, Bayan S'in kocası veya Tanner'ın öğrenmesinden duyduğu kaygıyı hatırlayarak. “Aslında biz...”

Başını geriye attı.

“Kahretsin, anne,” dedi.

“Lütfen babana söyleme.”

Doğrudan gözlerime baktı.

“Beni aptal falan mı sanıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. Toprağın içinden bir taş alarak etrafımızdaki mısırların arasına fırlattı.

“Devam et o zaman.”

“Bir yere gitmeyi planladığını ve oranın son fotoğraf olabileceğini düşünüyoruz. Panoyu bitirmemiz için gereken son kare. Ve adresin yanında senin ismin olduğundan belki anlamını bilirsin diye düşündük.”

Geceye doğru bir taş daha attı.

“Senin oğlan bilmiyor mu?” diye sordu. “Mia ona her şeyi anlatıyor sanıyordum. Hatta geri kalanımızın varlığını unutturuyordu.”

“O doğru değil,” dedim.

“Sen nereden bileceksin ki?” diye sordu, sesi titriyordu.

“Seni sevdiğini biliyorum.”

Sözcükleri daha düşünemediğim dile getirmiştım. Tek bildiğim yardımına ihtiyacım olduğuydu, hem bu aşamada bir yalan daha söylesem ne olacaktı ki?

Tanner gözlerini kısarak bakınca devam ettim.

“Küçük bir kardeşi olduğunu söyledi,” dedim. “En yakın arkadaşı olduğunu söyledi.”

“Eskiden.” Tanner ayağa kalkıp bir şey görür gibi mısırların içine baktı. Ben yalnızca sıralarca yeşil sap ve hafif esintiyle savrulan yapraklarını görüyordum. “Eskiden buraya geldiğimizi söyledi mi?”

Başımı iki yana salladım.

Sapları gösterdi. “Tarlanın tam ortasına bir battaniye sakladık. Kötü gecelerde arka kapıdan kaçıp buraya gelirdik. Biraz kitap ve fener de saklamıştık. Eve gitmek güvenli gelene kadar okurduk.”

Karanlığa doğru hedefsiz bir taş daha fırlattı. Taşın boğuk bir sesle değdiği mısra baktım. Sanki Tanner ile Mia’yı burada saklanırken görüyordum. Ve ilk defa bir şey daha gördüm: Mia’yı. Ölümünden sonra yücelttiğim kusursuz halini değil, kanlı canlı, kusurları, yetenekleri, anıları ve pişmanlıkları olan bir kız olarak.

Toprağa dokundum. Burada korkmuştu. Koşuyordu. Ve bu kasabanın ötesine gitme hayali kurmuştu.

Gerçek olan buydu.

“Ama sonra Clayton Cooper taşındı. O ağaç eve gitmeye başladı. *Onunla* beraber. O evde ben de yaşadım. Hâlâ yaşıyorum. Ama Mia onu, bir *yabancıyı* seçti.”

Bu sözler Chloe’yi düşünmeme neden oldu. Nakil olduğumdan beri uzaklaştığımızı düşündüm. Geçmişimin beni tanımlamadığı, Clayton’lı günlerin tadını çıkardığımı. Çünkü bazen, o kalp ağrısının parçası olmamış birine ihtiyaç duyuyordun.

“Belki *bu yüzden* onu seçmiştir,” dedim. “Belki sen fazla yakın gelmişsindir.”

“Ya da belki ben babamın yoluna çıkmamam gerektiğini öğrendim dyledir. Mia bunu hiçbir zaman öğrenemedi sanki. Hep en şiddetli halini yaşadı.” Tanner elindeki taşı inceledi. “Ben de izin verdim.”

Ardından bana baktı. Yüzünde samimiyete benzer bir ifade vardı.

“Açık olayım, Clayton Cooper’a *asla* yardım etmem,” dedi.

“Anlaşıldı.”

“Ama sen Mia’yı gerçekten önemsiyor gibi görünüyorsun.”

“Önemsiyordum,” dedim. “Önemsiyorum.”

“Bir amcamız var,” dedi, taşı avucunda aşağı yukarı hareket ettirerek. “Onun adı da Tanner. Babam birkaç yıl önce kavga ettiklerinden beri onunla konuşmuyor. Cenazeye bile gelmedi. Mia artık bana bir şey anlatmıyordu ama oraya gittiğine bahse girerim.”

“Peki amcan nerede...”

“Kaliforniya’da yaşıyor.”

Son taşı almak üzere eğildi. Onu da mısırlara attı. Taş, uzaktaki toprağa çarptı.

“Cozy Lane’de mi?”

Tanner yine anlaşılmaz şekilde bana baktı. İfadesindeki samimiyet uçup gitmişti

“Beş dakikan doldu.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Clayton doğrudan eve gitmek yerine hiç kullanmadığı kadar hızlı bir biçimde dağların arasına sürdü.

“Haklıydım,” diye bağırdım. “Okyanustu. Kaliforniya’ya gidiyordu.”

Clayton’ın beni duyduğunu bilsem de karşılık vermedi. Gözlerini öne dikmişti, gidonu tutan parmaklarının eklemleri beyazdı, Tanner’la ettikleri kavga damarlarına adrenalin pompalamaya devam ediyordu.

“Clayton, Tanner’ın söyledikleri...”

Cevap vermeden tepelerin arasından yıldırım gibi geçerek sürmeye devam etti.

Gecenin içinde uçarken tenime birkaç damla yağmur değdi. Dakikalar içinde kollarıma büyük, acıtan taneler inmeye başladı. Clayton birden döndü, frene çok sert asılınca çamura dönmüş toprağın içine savrulduk.

“Seni eve götürmemiz lazım,” dedi, ardından aracı keskin bir hareketle çevirdi ve köşeyi dönerken hafifçe yana eğdi. Tekerlekler bacaklarıma çamur sıçrattı.

Sonra uçmaya başladık.

Fakat özgür veya görünmez hissetmiyordum.

Ödüm kopuyordu.

Normalde yavaş yavaş süzülen dere, şimdi kükrüyor, yola dökülüyordu. Clayton bir saniye tereddüt ettiğinde ATV yavaşladı ancak sonra gaza basıp dosdoğru suyun içine girdi. Geçerken üzerimize sudan bir duvar sıçrasa da başardık.

Diğer yanda, rüzgârın kamçısı iliklerime kadar işlerken tekerleklerin altındaki zemin hızla kayıp geçiyor ve ben can havliyle tutunmuş, lastiklerin ıslak zeminde kaymaması için dua ediyordum.

“Clayton,” diye bağırdım.” Clayton!”

Sırtına vurunca kayarak durdu, tekerlekler toprağı kavramaya çalıştı. Yağmurun içinde, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle döndü.

“Beni korkutuyorsun,” dedim.

“Ben... ben... sadece...” Ardından, Tanner gecenin içine, *Onu öldürdün!* diye bağırdığından beri kontrolde olan bu hız manyağı maskesinin altındaki Clayton geri döndü. “İyi misin sen?”

Başımla onayladım. “Sadece korktum.”

Yolun geri kalanını yavaşça sürdü, birkaç dakikada bir beni kontrol etti. Evine vardığımızda sundurmanın altında durup kaskını çıkardı ve elinde tutarak öylece baktı. Saçlarındaki su damlalarını silkti.

“Kaliforniya, ha?” dedi, az önce kanyondan aşağı uçarcasına inmiyormuş gibi. “O zaman oraya gitmeliyiz.”

Kollarımı kendime dolayarak ıslak kıyafetlerimin soğuşuyla savaşmaya çalıştım.

“Teknik olarak, Kaliforniya olanaksız,” dedim.

Teknik olarak, naklimin ilk yılında eyaletten çıkmamam ya da hastaneden dört saatten fazla uzaktaki bir yere seyahat etmemem gerekiyordu. Nakil ekibime verdiğim sahte sözlerden biri de buydu. İlaçlarımı alacaktım. *Bütün* randevularıma gelecektim. Kalbim konusunda büyük kararlar vermelerine izin verecektim. Ve gitmeyecektim.

Ayrıca erkek arkadaş ve ATV konusunda şaşılacak derecede sakın kalan annem, eyaletler arası yolculuğa kesinlikle karşı çıkardı. Clayton’a bunu söyleyince yüzü düştü. Hayal kırıklığını omuzlarını silkerek gizlemeye çalıştı.

“Öyleyse bekleriz,” dedi.

“Altı ay daha mı?” diye sordum.

Kollarımı kendime doladığımı görünce ATV’den indi. Kamyonetinden bir kapüşonlu alıp omuzlarıma attı.

“Güvenli olana kadar bekleriz. Sen iyileşene kadar.”

İyileşmek. Bunu, bir virüsten falan kurtulmak gibi söylüyordu. Hiçbir zaman tam anlamıyla *iyileşmeyeceğimi* anladığını sanmıyordum.

“Geleceğin garantisi yok,” dedim. “Sen böyle dememiş miydin?”

“Evet ama ben aptalın tekiyim. Sanırım az önce onaylandı.” Başını, şimdi yağmurun ve karanlığın içinde neredeyse görünmez olan dağa çevirdi. “Öyle sürmemeliydim. Sen yanımdayken.” Kollarımı ovalayarak beni ısıtmaya

çalıştı. “Ama yağmuru görünce oradan kurtulmak istedim. Seni güvenli bir yere götürmek istedim.”

Ancak ikimiz de meselenin benden ibaret olmadığını biliyorduk. Mia yüzündendi. Yağmurda ne kadar hızlı gidebileceğini görmek istemişti. Hâlâ onu kurtarmaya çalışıyordu.

“Bu işi bitirmemiz lazım, Clayton. Geride bırakmalıyız,” dedim.

Yağmur damlaları, istikrarlı bir tempoda sundurmaya düşüyordu. Ona doğru yaslandım, soğuk iliklerime işliyordu. Clayton kollarıyla beni sardı. Büyükanne kapıyı açıp eli kalçasında verandada belirdi.

“Siz iki çatlak, burada sırlıslıklam ne halt ediyorsunuz?”

Hızla doğrulunca kendimi yüzüyormuşum gibi hissettim. Görüş alanıma giren kayan yıldız ışıklarından, gözlerimi kırıştırarak kurtulmaya çalıştım.

“Bir şeye karar vermeye çalışıyoruz,” dedi Clayton.

“Gerçek bir çatının altında karar veremiyor musunuz?” dedi büyükanne. Bizi kapıdan içeri alıp titreyen omuzlarına battaniye serdi. “Ee, neymiş mesele?”

“Yapmamız gereken bir şey var ama doğru zaman olup olmadığından emin değiliz,” diye yanıtladı Clayton.

Büyükanne çenesine dokundu.

“Siz çocuklar ne diyordunuz? YOLO* mu?” dedi.

Clayton inledi. “Yok, yeter, sana TikTok’u yasaklıyorum.”

---

* (İng.) *You only live once* sözlerinin kısaltması. Hayat bir kere, anı yaşa anlamında kullanılır. (ç.n.)

Büyükanne güldü. “Doğru ama. İnsan bir kere yaşar. İyi değerlendirmek lazım.”

***

Eve vardığımda sürekli titriyordum.

Clayton beni içeri geçirip annem sıcak duşun altına ittiğinde bile titremeye devam ediyordum. Clayton’ın yardım etmek için ne yapabileceğini sorduğunu duydum. Defalarca özür diledi. Annem ona gerisini halledeceğini söyledi. *Sen git*, dedi.

Duştan sonra beni kabarık bir battaniyeye sarıp yanımda yatağa girdi.

“Yağmura yakalandık,” dedim, çenem konuşabileceğim kadar titremeyi kestiğinde. Clayton’ın deli gibi dağlardan indiği kısmı eklemedim.

“Daha dikkatli olman lazım,” dedi annem, beni ısıtmak için kollarımı sertçe ve hızla okşuyordu.

“Olacağım,” dedim. “Yani, oluyorum. Kendiliğinden oldu işte.”

“Kendiliğinden *olamaz*, Sydney. Hele ki sana,” dedi. “Normal bir çocuk gibi koşturamazsın sen.”

İşte söylemişti. *Normal* bir çocuk.

Annem ve babam beni asla hasta bir çocuktan başka bir şey olarak göremeyeceklerdi. Okyanusa gezmeye gitmesine *kesinlikle* izin vermeyecekleri bir çocuktum ben. Bu yüzden onlara bunu düşündüğümü bile söyleyemezdim.

Yalnızca Chloe’ye *söyleyebilirdim*. Annem gittikten sonra Bekleme Listesi’ni açıp en son videosunu izledim.

Yeni “kalbini” (bunu her söylediğinde havada tırnak işareti yapıyordu) açıklıyordu. Daha erken paylaşım yapmadığı için özür dileyerek *denediğini* ekledi. İçime ufak bir acı saplandı. Sırt çantasını açarak sürekli şarjını tam tutmak zorunda olduğu pili gösterdi.

“*Yarı kadın, yarı makine, tam bir baş belası,*” dedi, kendine has bir şekilde olumlu yanını göstererek. “*Ben Chloe Monez, size ritminizi devam ettirmeyi hatırlatıyorum.*”

Yanakları hâlâ pembeydi. Güçlü görünüyordu. Ona mesaj attım: *Videonu izledim. İyi görünüyorsun, biyonik kadın.*

Yorganı üzerime çekip kısmen ısınmaya, kısmen de Chloe beni görmezden geldiği için hissettiğim acıyı hafifletmeye çalışarak karanlığa gömüldüm. Söyleyebileceğim bir şey olmalıydı. İşleri yoluna koymamı sağlayacak bir şey.

Zihnim, Chloe ve Kaliforniya arasında gidip geliyor, ikisiyle de ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordu. Çünkü Chloe yanılıyordu: İşleri yoluna *koyabilirdim*. Yapabileceğimi biliyordum.

Aklıma bir fikir geldi.

Mia’nın defterinde bulduğumuz adresi yazıp bu kez aramayı Kaliforniya bölgesine daralttım. Kıyının yakınında, Newport Plajı’na yakın olduğunu gördüm.

Chloe’den sadece bir saat uzaktaydı.

Onu görebilirdim.

Hem bu hedef panosunu bitirebilir *hem de* Chloe’ye onu ne kadar önemsemişimi gösterebilirdim. Kapısının önünde belirip ona hâlâ en yakın arkadaşım olduğunu

ve aramızdaki kilometrelere ve kalplere rağmen onu sevdiğimi bizzat söyleyebilirdim.

Her şeyi düzeltebilirdim.

Yalnızca oraya gitmem gerekiyordu.

Gideceğim.

Sydney! İyi misin? Annen çok endişeliydi.

Annem sürekli endişeli. Islandım. Kurudum. Yaşayacağım.

Ne düşünüyordum bilmiyorum.

Mia'yı düşünüyordun. Zaten bu yüzden bu yolculuğu yapman lazım. Ben de gitmeliyim. Yani sen ister gel ister gelme, ben gidiyorum.

Yapmazsın.

Kesinlikle yaparım. En yakın arkadaşımın bana ihtiyacı var. Ve onu tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Ya hastalanırsan?

Hastalanmayacağım.

Peki annenle baban?

Bilmezlerse sorun olmaz.

Syd...

Bana Syd deme. Görmüyor musun? Bunu aşmamızın tek yolu Kaliforniya. İkimiz için de.

Ama riskli geliyor.

Komodininin üzerindeki kitap yığınını saymazsak boş olan odama bakındım. Ergenlik yıllarımı güvende kalarak, insanların bir şeyler yapmalarını, kalplerini dinleyip mutlu sonlarını bulan karakterlerin hikâyelerini okuyarak geçirmiştım.

Bu kalbin sahibi olan kız bir dakika bile düşünmeden giderdi.

Chloe de öyle.

Büyükanneni duydun... Hayat risksiz olur mu?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki gece sonra, Clayton annemle babam fark etmesin diye arabasını komşumuzun evinin önüne çekip farlarını yakıp söndürdü.

Kamyonete bindiğimde yüzü stresli, ağzı gergindi.

“Bu işten hâlâ emin değilim,” dedi ben yerleşirken. Muhtemelen onsuz gitmekle tehdit etmesem buraya bile gelmezdi.

“Sorun yok.” Spor çantamı ayağımın altına iterek sessizce kapıyı kapadım ve gözlerine baktım. “Ben eminim.”

Clayton ikna olmamıştı. “Ama babana sana iyi bakacağıma dair söz verdim.”

Tişörtümü hafifçe indirip yaramı gösterdim.

“Bana bak, Clayton. Ölümle yüzleştim ben. *Hissettim* onu. Şu kadar yakınına girdim.” Başparmağımla işaret parmağımı santimetrelik bir aralıkla kaldırdım. “Ama hâlâ buradayım. Bir araba yolculuğu beni yenemez. Hele ki şimdi. Her şeyden sonra.”

Bana şüpheli bir bakış attı. Parmaklarımı onunkilere geçirdim.

“Hem, Mia’yı şu anda görme şansın olsa gitmez miydin? Ne olursa olsun?”

Clayton başını koltuğa yaslayıp inledi.

“Ölümüm olacaksın,” dedi vitesi atarak.

Ne var ki otoyola çıktığımızda Newport Plajı haritasındaki gibi kuzeye dönmedi. Güneye dönerek hızlı bir mola vermesi gerektiğini söyledi.

Mola yeri Rawlins’di. Mia’nın evinin önünde durdu, yavaşça park ederken farlarını söndürdü. Bana arabada beklememi söyledi ki buna memnundum çünkü evden çıkmadan önce içtiğim öksürük şurubu yüzden hâlâ biraz sersemdim. Yağmurun altındaki yolculuğumuzdan beri beni zayıflatan ve kalbimi tuhaf çarptıran nezleyi atlamamıştım. Fakat okyanusa *ya da* Chloe’ye ulaşmamı hiçbir şey engelleyemezdi.

Clayton’ın Stoddardlar’ın evinin tepesinde yükselen ağaca tırmanışını kamyonetten izledim. Daldan çatıya atlayıp hırsız misali batıya bakan küçük pencereye çıktığını gördüğümde nefesimi tuttum. Pencereyi açarak bir bacağını kaldırdı, sonra da evin içinde kayboldu.

Onu görmediğim sırada doğru düzgün nefes alamadım. Stoddardlar’ın derin uykuda olduklarını umarak bir pencereye bir ön kapıya baktım.

Ardından Clayton tekrar göründü, bu kez diğeriyle göğsünde bir şey tuttuğu için tek elini kullanarak ağaçtan indi. Yere atlayıp iki koluyla tuttuğu şeyi koruyarak

imlerin üzerinde yarım bir takla attı. Sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru koşmaya başladı.

Elindekini yanıma bıraktı.

“Bu...” diye başladım.

Clayton’ın ağzı kulaklarındaydı. Gümüş vazoya dokundu.

“Onu bir gün buradan ıkaracağımı söylemiştim.”

***

Otoyol, zgrlk hissi veriyordu.

Önümüzde, arada sırada görünen parlak ışıklar ve Mack kamyonetin kısık uğultusu dışında karanlık ve boş bir biçimde uzanıyordu.

İkili yeşil çizgiler, bize yolu gösterircesine uzuyordu. Son birkaç yılda bu otoyolu, aynı yolu, aynı sarı çizgileri, doktorların ölçülü tahminlerle vaktimi dağıttıkları Salt Lake’teki hastaneye giderken annemle milyonlarca kez geçmiştim.

Fakat hiç böyle hissettirmemişti.

“Sanki bir metafor var,” dedim, pencereyi açıp elimi dışarı çıkardım.

“Nerede?” dedi Clayton.

“Burada. Bunda.” Bileğimi eğerek dışarıyı gösterdim. “Otoyolda. Hayat gibi hissettiriyor.”

Clayton kıkırdadı. “Bunu söylediğim için zgnm ama Tom Cochrane onu çoktan söyledi bence.”

“Kim?”

“Country sanatçısı. ‘Hayat Otoyoldur’ adında bir şarkı yazmış.”

“Ah,” dedim. “Tamam. Eh, *tam olarak* haklı sayılmaz ama. Hayat her zaman otoyol değil, çoğu zaman Johnson’ın göletine çıkan arka yolları andırıyor. Bir sürü virajı, dolambacı, engeli var ve bazen istediğin yere gidiyorsun, bazen de gidemiyorsun.” Hava, dışarıdaki elimi döverek bir o yana bir bu yana savurdu. “Ama bu akşam, otoyol gibi hissettiriyor. Evrendeki her şey bize yardım ediyor.”

“İşte şimdi Mia gibi konuştun,” dedi.

“Sonuçta kanımda.”

Şu anda, gerçekliği dikiz aynasında bırakırken Mia gibi hissetmeden edemiyordum. Onun hiç yapamadığı yolculuğu yapıyordum.

Vazoyu daha sıkı tutarken mısır tarlasındaki korkmuş, küçük kızı düşündüm. Eve döndüğümde muhtemelen hayat boyu dışarı çıkma yaşağına maruz kalacaktım ancak şu anda Mia’yı bu kasabadan çıkarıyordum.

Chloe’ye mesaj atarak yolda olduğumu haber vermeyi düşündüm. Yüz yüze bir araya geldiğimizde her şeyi çözebileceğimizi söylemeyi. Fakat onu şaşırtmak daha eğlenceli olacaktı. Hep gerçek hayatta görüşmeyi konuşsak da birisi hep hasta, steroid alıyor ya da tahlil yaptırıyordu. Hayatta kalma işi, her zaman yaşamının önüne geçiyordu.

Ancak bu gece farklıydı.

“Chloe’nin yapay kalbi patlayacak,” dedim. “Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

Clayton uzanıp elimi tuttu. Bu kez yakası normal, yaramı tüm görkemiyle gösteren bir elbise seçmiştim. Çünkü Chloe'nin, yaramın kendisinininkine benzediğini, aynı olduğumuzu görmesini istiyordum.

“Tamam ama bir sorum var,” dedi. “Neden bu kadar uzakta oturuyorsun? Bu sıra koltukları boşuna yapmıyorlar.”

İki kere sormasına gerek yoktu. Kemerini çözüp orta koltuğa geçtim.

“Bu kez kıyafet seçiminden şikâyetçi değilim,” dedi.

Güldüm, o da güldü ve kahkahasının sesi üzerimi sıcak bir battaniye gibi sardı. Ona biraz daha sokulup başımı omzuna yasladım. Direksiyonu tutarken kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. Gece camdan içeri süzülüyor, otoyol bizi okyanusa, Chloe'ye ve olmamız gereken yere doğru sürüklüyordu.

Dışarıdaki dünya, kapı önü paspası misali uzanıyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kafam karışık uyandım.

Hâlâ yoldaydık ama daha önce gittiğim bir yer değildi. Pencerenin dışı, sonsuzluğa doğru uzanan, ara sıra çalılarla lekelenen düz bir toprak şeritti.

Gökyüzü de farklıydı. Ufukta ince bir çizgi görölüyordu.

“Günaydın, uykucu,” dedi Clayton.

“Ne zamandır uyuyorum?” diye sordum, uykuda terlemiş alnımı sildim. Bedenimin tamamı yapış yapıştı. Sersem beynim yavaşça bunların gerçek olduğunu, gerçekten bunu yaptığımızı hatırladı. Mia’yı okyanusa götürüyorduk. Ve Chloe’yi gerçek hayatta görecektim.

“Dört saat,” dedi. *Dört* saat mi? Grip ilacı beni fena çarpmıştı. Uyuduğumu bile hatırlamıyordum. “Ayrıca horluyorsun.”

“Horlamıyorum.”

Kendime geldikçe iki şeyi daha net fark ettim: Başım çatlıyordu ve mesanem patlamak üzereydi.

“Sonraki benzincide durabilir miyiz?” diye sordum, baş ağrısını geçirmek için şakaklarıma baskı yaparken.

“Niye, ne oldu?” Clayton doğrulup yol yerine bana baktı.

“Gözünü yoldan ayırma!” diye bağırdım, bir kamyon yanımızdan hızla geçip kornaya basarken. “İyiyim. Sadece Tylenol içmem lazım.”

“Geri dönmeliyiz,” dedi Clayton. “Deli gibi terliyorsun.”

“Hayır, hayır. Tam şurada durmalıyız.” Otoyolun hemen kenarındaki Shell istasyonunu işaret ettim. “Yalnızca üşüttüm. Biri yağmurun altında ATV’yle dolaştırdı da.”

Clayton otoparka girdi.

“O zaman en azından anneni ara.” Telefonumu uzattı. “Saat üçten beri arayıp duruyor. Tylenol’unu ben alırım.”

Clayton arabadan inerken cevapsız aramalarda gezindim. Annem yaklaşık yirmi kere aramıştı.

Babamla ikisi uyanıp yerimde olmadığımı görene kadar en azından Kaliforniya eyalet sınırlarına girmiş olmayı umuyordum. Neden sabahın üçünde uyanmışlardı ki?

Odama girip orada olmadığımı gördüklerini düşününce içimi bir suçluluk sardı. En azından kısa bir not bırakmıştım: *Kaliforniya’ya gidiyorum. Döndüğümde daha fazla açıklarım. Yapmam gereken bir şey var. İki güne dönerim. Benden nefret etmeyin.*

Parmaklarımı Mia’nın vazosunda gezdirdim. Bu, her şeyden öte bir durumdu.

Aşağı indikçe annemin mesajlarının panik seviyesi de arttı.

Syd. Lütfen. Ara bizi.

Neredesin?

Eve gelmen lazım. Derhal.

Başka mesajlar da gelmişti. Sabah dörtte, Kırık Kalpler Kulübü'nden Sariah yazmıştı.

Annem az önce söyledi. Sydney. İnanamıyorum.

Bir saat sonra bir tane daha atmıştı.

Sydney. Orada mısın? Konuşabilir miyiz? İstemezsen anlarım.

Sariah ile grup dışında konuşmazdık. Hele ki şafaktan önce. Birkaç dakika önce başka bir mesaj geldiğini görünce içimdeki acı iyice derine gömüldü.

Büyük bir yaşam enerjisi vardı. İnsan, öyle birinin başına geleceğini hiç düşünemiyor.

Arama kayıtlarımı bir daha kontrol ettim. Annem milyonlarca kez aramıştı. Sariah. Ancak hepsinden önce, Chloe'nin telefonundan tek bir arama gelmişti.

Göğsüm sıkıştı.

Clayton geri döndü. Kapıyı açıp bana Tylenol ve bir paket sakız uzattı.

“Sana zorla çiğnetmeyeceğim, sadece sabahları ağız kokunun...”Yüzümü görünce durdu. “Ne? Ne oldu?”

“Bilmiyorum,” dedim ama bir yanım biliyordu. Ve o yanım kalbimi öyle sıkıştırıyordu ki zar zor nefes alıyordum

“Sydney, iyi görünmüyorsun. Korkuyorum,” dedi. “Anneni aramalısın.”

Telefonumu eline alarak benim yerime aradı. Annem ilk çalışta açtı.

“Sydney, bebeğim, iyi misin? Mike, Mike arıyor!”

Babam çıkıp nerede olduğunu sordu. Bilmiyordum. Dünya kafamı karıştırıyordu. Çok yavaş bir şekilde dönüyor, eğiliyordu.

“Sanırım... Nevada’da.”

“Gelip seni alacağım, sen yerinde kal,” dedi babam. “Nasıl geleceğimi söyle.”

“Bir dakika, hayır, ben iyiyim. Clayton yanımda.” Derin bir nefes alsam da ciğerlerimi tam doldurmadı. “Anne, Chloe...”

Soruyu bitiremedim. Hatta bir sessizlik oldu. Binlerce boş söze bedel bir sessizlik.

“Sen eve gel bebeğim, tamam mı? Eve gel.”

Ardından gerçekleşenlerin parçalarını birleştirmek güçtü. Arabadan indiğimi hatırlamıyordum. Ya da telefonu bıraktığımı. Ama birden kendimi, annemle konuşan Clayton'dan, gümüş vazosundaki Mia'dan uzaklaşırken buldum.

Yolda yürüyordum ama bildiğim bir yol değildi, nereye gittiğimi ya da neden burada olduğumu bilmiyordum. Tek istediğim, nakilden önce ölmek üzereyken, kalbim işlevini yitirip hayatım ellerimden kayıp giderken istediğimle aynıydı: Annemi istiyordum. Eve gitmek istiyordum.

En çok da daha fazla zaman istiyordum.

Kaburgalarımın hemen altına keskin bir ağrı saplandı. Öyle derin ve hızlıydı ki dizlerimin üzerine çökmeme yol açtı. Dünya, lunaparktaki balerin misali eğilmeye devam ederken çakılların üzerine düştüm.

Gördüğüm son şey, Clayton'ın tepemdeki yüzüydü. Korku doluydu.

Bu yüzden kendimden nefret ettim.

Ardından kalbim sıkıştı.

Ve dünya karardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Saçlarında mor tutamlar olan bir kızın arkasından koşuyorum. Bacaklarım yanıyor. Ciğerlerim çığlık çığlığa. Ama koşmaya devam ediyorum.

Ardından karanlık, dar bir kanyonda buluyorum kendimi. Ayaklarım, gevşek kayaların üzerinde kayıyor. Etrafımı saran devasa taş duvarlara tutunuyorum.

Kız çok hızlı.

Ona yetişemiyorum.

Dokunmak için uzanıyorum. Durdurmak için.

Dönüyor.

Ama Mia değil.

Chloe.

Geri dön, diyor. Geri dön.

Sonra beni itiyor. Sertçe.

Dağlarda yuvarlanıyorum.

Düştükçe düşüyorum.

Karanlığa doğru.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bipleme.

Gözlerimi ilk açtığımda yalnızca bunu algıladım.

Bipleme. Sağlam ve kararlı.

Mia'nın kalp atışları.

Her yerde tanırdım.

***

Bir dahaki sefere daha uzun kaldım.

Annemle babam başımdaydı.

Bana bir şey söylediler. Beynim idrak edemedi.

Kolumda sıcak avuçlar vardı. Elim tutuyorlardı.

Sonra yine gittiler.

***

Üçüncü seferde yalnızdım.

Oda, aralık kapıdan içeri sızan koridor ışığını saymazsak karanlıktı.

Makinelere ve borulara bağlıydım. Göğsüme küçük elektrotlar yayılmıştı.

Yakınlardan bir yerden hemşire sesi geldi.

Bizi epey korkuttun, küçük hanım.

Yüzü tepemdeydi. Gülümsüyordu.

Neden?

Chloe gitmişti.

Değil mi?

Ve ben de gidiyordum.

Değil mi?

Onca acıdan sonra. O kadar bekledikten sonra.

Böyle bitiyordu.

Bunda gülümsenecek ne vardı?

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda annem yanımdaydı.

Elbette yanımdaydı. Yalan söyleyip kaçtıktan sonra bile. Muhtemelen ödü kopmuştu.

Ama yine de yanımdaydı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Sıçrayarak kitabından başını kaldırdı.

“Uyanmışsın!” dedi. “Ah tatlım, tatlım benim, nasıl hissediyorsun?”

“Her şey için, anne. Özür dilerim.”

Başını iki yana salladı. “Şu anda bunu düşünmeyelim bile. Önemli olan tek şey burada, güvende ve iyileşecek olman.”

“Öyle miyim?”

Etrafımı borular, kablolar, bipleyen makineler sarmıştı. Yoğun bakımdaydım. Annem başıyla onaylayıp gözünün kenarında biriken yaşları sildi.

“Öylesin.” Annem yatağımın kenarına oturarak kolumu okşadı. “Başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

Kimsenin böyle bir söz veremeyeceğini bilsem de ona inanmayı seçtim.

Zorlukla yutkundum. “Peki Chloe?”

Annemin parmakları durdu. Gözlerini kapayıp başını hafifçe salladı. “Göğüs tüpünde bir enfeksiyon oluşmuş. Çok hızlı ilerlediğinden savaşamamışlar. Tabii ameliyattan dolayı zayıf durumdaymış...”

“Sorun değil,” dedim. “Gitti o. Bilmem gereken tek şey bu sanırım.”

“Evet,” dedi annem. “Sanırım öyle.”

***

En azından hemen, *ret* terimi kullanılmadı. Doktor Russell, *önümüze çıkan pürüzler* ve *aksilik* ifadelerini dile getirdi. Fakat işin özüne inecek olursak, vücudum kalbime saldırıyordu.

“Kontrol altına aldık,” dedi. “Bir dizi faktörün birleşimi gibi görünüyor. Daha önce mücadele ettiğin virüs. Aşırı efor.” Hafifçe azarlarcasına kaşını kaldırdı. “Tabii bir de, kanında sana yasak olduğunu bildiğin soğuk algınlığı ilacı izleri bulduk.”

Yatağıma gömüldüm.

“Ayrıca bir ilacı almayı unuttum,” dedim. “Bir hafta kadar önce. Takrolimus.”

“Bir tanesini unutmak buna neden olmaz. Ama çok fazla miktarda içmezsen, buraya çok daha kötü bir halde gelirsin,” dedi Doktor Russell. “Uzun lafın kısası, Sydney, yeni kalbinle *birlikte* çalışman lazım, ona karşı değil. Buna, gecenin bir yarısı eyalet sınırlarını geçmek de dahil.”

Kendimi beş santimetre uzunluğunda hissettim. Her şeyi riske atmıştım. Ve başarısız olmuştuk, başarısız olmuşum.

Mia’yı okyanusa götürememiştik.

Chloe’yi görememiştim bile.

Chloe.

Ona veda edememiştim.

Onunla işleri yoluna koyamamıştım. Üstelik artık çok geçti.

Doktor Russell, annem ve babamla yalnız konuşmak istedi, ardından hiç yapmadığı bir şekilde yatağımın ucuna oturdu.

“Chloe’yi duydum,” dedi.

Bana ölümünden ders almamı söylemesini bekledim. Bu hayatın ne kadar kırılgan ve kıymetli olduğunu anlatmasını. Onun aksine yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumu.

Ancak sadece elini koluma koyarak tatlı tatlı, “Çok ama çok üzüldüm. Bu hastalık... adaletsiz. Bazen ne yaparsak yapalım kazanıyor. Bundan nefret ediyorum,” dedi.

“Ben de.” Beni hıçkırıklara boğulmaktan korumak için canla başla çalışan, boğazımın arkasındaki duygu yüklü

yumruyla savaştım. “On yedi yılın, altı yüz yirmi milyon kalp atışı ettiğini biliyor muydunuz?”

Doktor Russell şaşırmış görünüyordu.

“Hesap yaptım,” dedim, en yakın arkadaşımın değil de ödevimden bahseder gibi. Altı yüz yirmi milyon kalp atışı. Kulağa nasıl bu kadar çok geliyordu? Ve az hissetti-riyordu? Elimi göğsüme götürerek bana daha fazla kalp atışı ve yıl veren kalbimi hissettim. “Bu kalbi o almalıydı.”

Doktor Russell sakince başını salladı.

“Seçimi yapan sen değildin ama değil mi? Ben de değildim.” Bir dakika duraksadı. “Bu işi en çok niye seviyorum, biliyor musun?”

“Parası yüzünden mi?”

Güldü. “Onun da faydası oluyor ama hayır. İnsanların kalplerine dokunabiliyorum. Onları elimde tutabiliyorum. Ve bu benim için hafife alınacak bir şey değil çünkü kalp bir mucize, bir mühendislik harikasıdır. Gerektiğinde yumuşaktır. Gerektiğinde de sert. Her şeyden öte, ısrarcıdır. Amansızdır. Biliyor musun, kalbini çıkardığımda atmaya devam ediyordu. Hasta ve yorgun olsa da, onu numune tepsisine koyduğumuzda hep yaptığı şeyi yapıp işlevini sürdürdü.”

“Ne kadar süre?”

“Birkaç atış daha. Ve sana donörünün kalbini yerleştirdiğimde, ben daha şok vermeden atmaya başladı. Daha dikişleri bitirmeden çalıştı.” Durup Wasatch Dağ Sırası’nın etkileyici bir manzarasını sunan pencereye baktı. “Aynı sabah donöründen kalbi çıkarmıştım. Hayatını resmî olarak sonlandırmıştım. Sonra onu sana verdim. İnsan

deneyiminin en uç noktasındaydım ve bunu yüzlerce kez yaşamış biri olarak bir şey öğrendiysem o da kalbin kendisinden daha ısrarcı olan tek şeyin yarattığı sevgi olduğudur.”

Alay edercesine güldüm. “Sevginin kalpten gelmediğini bilecek kadar zekisiniz.”

Doktor Russell bana döndüğünde gözleri yaşlarla parlıyordu; o kadar şok edici bir görüntüydü ki görmemem gereken bir şeyi görmüş gibi başımı çevirdim. “Sevgi, her parçamızdan gelir.” Bir elini kolumun, kalbimi çalıştırmak için verdiği ilaçlar ve sıvılarla dolu serumun damarıma girdiği yerin hemen üstüne koydu. “Girdiğim onca ameliyatta, tuttuğum onca kalpte tek bir şey sabitti: Hayat, kalp atışlarının sayısıyla ölçülemez. Sevgiyle ölçülür.”

***

Günün geri kalanında denektim. İğne yastığı misali delinip dürtülen bir vücuttan ibarettim. Biri giriş çıkışlarımı ölçüyor, içtiğim sıvılarla yaptığım çişin miktarı birbirini tutuyor mu kontrol ediyordu. Başka biri biyopsi için boynuma kablo sokuyordu. Arada kan tahlilleri, damardan steroid bombardımanı yapılıyor ve sürekli EKG çekiliyordu.

Akşamın erken saatlerinde uykuya dalmaya hazırdım. Ancak annemle babamın başka planları vardı. Babam bir sandalyeye oturup yüzünde ciddi bir ifadeyle çenesini dik tuttuğu parmaklarına yasladı. Annem de yatağımın kenarına yerleşti.

“Konuşmamız lazım,” dedi annem.

“Benim fikrimdi,” dedim hızla. “Kaliforniya... tamamı. Chloe’yi görecektim.”

Annemle babam birbirlerine bir saniyeliğine bakarak anlaştılar.

“Clayton her şeyi anlattı,” dedi annem.

Her şeyi. Tek bir kelime olsa da her şeyi anlatıyordu. *Her şeyi*, her yalanı, bu yaz aldığım her riski biliyorlardı. Bu kısmen utanç verici olsa da neredeyse rahatladığımı hissettim.

Annem telefonunun ekranını bana çevirdi. Mia Projesi’ni, son gönderimi açmıştı: Açık bir otoyolun görüldüğü fotoğrafı. Altında şöyle yazıyordu: *Kalbini dinle.*

“Bu kız, Mia,” diye başladı annem. “Donörün olduğunu düşündüğün kişi, değil mi?”

“*Donörümdü,*” dedim. “Ve Clayton’ın en yakın arkadaşı.”

“Ah, Sydney...” Sesi öyle bir hayal kırıklığıyla doluydu ki kolumdaki iğneleri söküp her şeyi bitirmek istedim. “Neden bize söylemedin?”

“Çünkü durmamı söylediniz. Hem sen hem de Doktor Russell *hayatıma devam etmem* gerektiğini söylediniz ama zaten böyle yapıyordum. Amacı buydu. Görmüyor musun? Ona borçluyum.”

Annem bir elini koluma koydu.

“Bu kız gerçekten donörün mü bilmiyorum ama birine bir şey borçlu olduğunu hissetmen doğal...”

“Bir şey değil. Her şey. Her nefes. Her ödünç kalp atışı,” dedim. “Yani, hiç düşünmüyor musun? Ölmesini dilediğimiz kişi aklına gelmiyor mu? İsteddiğimiz o ölüm?”

Annem gözlerime baktı.

“Her lanet gün,” dedi. Gözlerine yaşlar doluyordu, boğazının titrediğini görünce ben de ağlamak istedim. “Çocuğu hayatta kalamayan diğer anneyi düşünüyorum. Aklımdan çıkmıyor. Ama en beteri, içten içe *mutlu* olmam. Burada kalan *sen* olduğun için mutluyum. Ve bazen bunun beni bir canavar yaptığını düşünüyor, daha doğrusu bundan endişeleniyorum.”

Babam kollarını anneme doladı.

“Bence anne olmak böyle bir şey,” dedi. “Ve annenle bilmeni istiyoruz ki, Syd, Mia’yla ilgili yaptığın şey devam edemez. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Tekrar annemin telefonuna, bu yaz Clayton’la atıldığımız maceralara baktım. Mia için yapmaya çalıştığımız her şeye. Bu kalple aldığım tüm risklere.

Etrafımdaki borulara, serumlara, hassas insanlığımın kanıtlarına göz attım.

Görünmez değildim.

Chloe de değildi.

“Evet,” dedim. “Anlıyorum. Bitti.”

Babam saçlarımı düzeltti.

“O çocuk gecenin bir yarısı seni götürmemeliydi...” Gözlerini kapayınca annem de elini onun koluna koydu. Babam enerjisini toplamaya çalışır gibi derin bir nefes

aldı. “Demek istediğim şu, Clayton bir hata yaptı. Büyük bir hata. Ama... aynı zamanda seni kurtardı.”

Ben bayıldıktan sonra Clayton'ın 911'i aradığını anlatılar. Bizi Nevada'daki hiçliğin ortasından tıbbi helikopterle almalarına yardım etmiş. Arabasını hastaneye deli gibi sürüp bekleme odasında, otomattan aldığı Cheetos'larla beslenerek kamp kurmuş.

“Ona eve git dedim,” dedi babam. “Ama geri adım atmadı.”

Doğrulduğumda boruların ve kabloların tamamı sallandı.

“Beni... gördü mü?”

“Yoğun bakıma yalnızca aileler alınıyor,” dedi annem. Rahatlayınca yeniden uzandım. Clayton bunlara, beni hasta kız olarak görmeye hazır değildi. Bunu ister miyim bilmiyordum.

“İyi görünüyor muydu?” diye sordum. Dünya kararmadan önce gördüğüm yüzü, gözlerindeki korku zihnimde belirdi.

Annem başıyla onayladı. “Evet ve nihayet gitti. Bu sabah uyandığını duyunca. Sana bunu vermemi istedi.”

Primary Çocuk Hastanesi not kâğıdına yazılmış bir not verdi. Küçük bir kare halinde katlanmıştı.

Annem, notu çoktan okuduğunu düşündürten bir şekilde yüzünü astı ancak okuduysa bile babamı dışarı çıkarırken hiçbir şey söylemedi.

Kâğıdı yavaşça açtım.

Sydney,

Seni seviyorum.

Böyle başlayarak adaletsizlik ediyorum ama başladım işte. Seni seviyorum. Sanırım o mezarlıkta ilk gördüğüm andan beri âşığım sana. Ya da belki o saçma elbiseyle ağaç eve çıkarken bile âşıktım sana. Ya da seni öpüp dünyanın bizim için durduğunu hissettiğimden beri.

Ya da belki son birkaç ayda sana milyonlarca farklı şekilde âşık olmuşumdur. Belki birini sevdiğinde yeni nedenler bularak âşık olmaya devam ediyorsundur.

Ama söylemem gereken bir şey var.

Yolun kenarındayken içimde bir şeyler değişti. Ölüyorsun sandım, Syd.

Ve bu beni mahvetti.

Seni asla Kaliforniya'ya götürmemem gerekirdi. Yağmurun altına çıkarmamalıydım. Kendini o şekilde zorlamana izin vermemeliydim. Aptallık ve bencillik ettim. Sanırım en başından beri aptal ve bencil davrandım, hedef panosuyla suçluluğumu silmeye odaklandım. Bitirmek için ne kadar fedakârlık yaptığını, sana ne kadar zarar verdiğini göremeyecek kadar kördüm.

Yank kanyonda, sana bu suçlulukla nasıl yaşayacağız diye sormuştum, hatırlıyor musun? Kendimizi nasıl affedeceğiz?

Cevabı bilmesem de şunu biliyorum: Benim yüzümden hastalansan kendimi asla affetmezdim. Ölüm sebebin olmayacağım.

Çünkü artık, başka birinin kalbini taşımanın ağırlığını, sorumluluğunu anlıyorum. Kalbini taşımama izin verdin, Sydney. Ama ben dikkatsiz davrandım; sana karşı dikkatsiz davrandım.

*Bu yüzden kendimi asla affetmeyeceğim, sen de affetme.
Ne var ki biliyorum ki affedeceksin.*

*Ve hemen gitmezsem asla gidemeyeceğimin farkındayım.
Çünkü seni görürsem gidecek gücü kendimde bulamam. Aşın
kafa yorarken alnında beliren küçük kırışıkları ya da içimi
okumanı görürsem kalırım.*

Ama artık aptal ve bencil olmayacağım.

Seni seviyorum, Mezarlık Kız. Bu yüzden gidiyorum.

Hoşça kal, küçük,

Clayton

Her seferinde sonunun değişmesini bekleyerek üç kere okudum.

Fakat hep aynı şekilde, *Kazablanka*'daki veda cümlesiyle bitiyordu. Sanırım bu aşk hikâyesi de o eski film gibi bitecekti: Kendi yollarımıza gidiyorduk.

Gözlerim, tam göğsümde, kaburgalarımı kesip geçen izde hissettiğim acıyla doldu. Öyle hızlı ve keskindi ki sanki yeniden kırılıp açılmıştım.

Çünkü Chloe gitmişti.

Çünkü Clayton da gitmişti.

Çünkü bana bu kalbi veren kızın hayallerini tamamlayamamıştım; yapması gereken şeyi yaparak hissetmemi sağlayan kalbi. İyi ya da kötü her duyguyu. Ne var ki şu anda acıyla sevgi aynı geliyordu. Bu kalbi bedenimin dışında, küçük, kırılgan, savunmasız halde taşıyormuşum gibi hissettiren aptalca, pervasız sevgi.

Kalp dayanıklı olabilirdi ancak size söylemedikleri bir şey vardı: Kalp eşit kırılmazdı. Çünkü kemikten değil, kastandı. Dönüyor, parçalanıyor, dikişlerini koparıyordu.

Ve bunu dünyanın en iyi cerrahı bile düzeltemezdi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Chloe'nin cenazesine gidemedim.

Sonuçlarım, Doktor Russell'in istediği seviyeye dönene kadar hastanede kalacaktım. Ayrıca bir süre seyahat etmeyi yasaklamıştı. Hastaneden fazla uzaklaşmak için çok erkendi, hem bol bol steroid aldığım için burnunu çeken insanların etrafında olmamam gerekiyordu.

Erkendi işte.

Bu yüzden annem ve babamla hastane yatağında sarılıp Zoom üzerinden Chloe'nin son vedasını izledik. Alttaki küçük sohbet simgesine bakılırsa, nakil arkadaşları ve internetteki dostları olarak çok kalabalıktık. Chloe yıllar içinde çok fazla insan toplamıştı. Dünyanın her yerinden bu dehşetli yayına katıldıklarını, giriş yaptıklarını görebiliyordum.

Başardın, Clo, diye düşündüm. Mirasını bıraktın.

Bunun yaşattığı zafer ve trajedi ağlamak istememe neden oldu. Fakat daha çok yanımda oturmuş birer elimi tutan annemle babam için kendimi tuttum.

Annem bugün de Mia'nın kalbi hakkında hissettiği kederle karışık minneti hissediyor mu diye merak ettim.

Ona baktığımı görünce hafifçe gülümsedi. Babam elimi sıktı.

“İyi misin, ufaklık?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Ama aslında kederleri beni biraz hapsediyordu. Ellerimi ellerinin altından çekmek istiyordum ancak yapamazdım. Buna, bana dokunmaya, burada ve gerçek olduğumdan emin olmaya ihtiyaç duyduklarının farkındaydım. Ölen kişi olmadığımı bilmeleri lazımdı.

Clayton'ın yanımda olmasını diledim. Ama muhtemelen böylesi daha iyiydi. Çünkü ona bağırabilir, benden bir *notla* ayrıldığı için nasıl bir insan olduğunu sorabilirdim. Aptallık ettiğini söyleyebilirdim. *Mia haklıymış, ödleğin tekisin*, derdim. Çünkü kendi kararlarımı verebilirdim ve Kaliforniya'ya yapılan sakıncalı bir gece yarısı yolculuğu sırasında, yolun kenarında ölmek istediysen bu, benim bileceğim işti.

İçimde, Clayton'ın bitirmeyi *gerçekten* isteyip istemediğini düşünen küçük bir parça da vardı. 911'i aramak zorunda kalmıştı. Bayılmamı izlemişti. Belki de nihayet anlamıştı: Bu kız hastaydı. *Hep* hasta olacaktı. Clayton çoktan hayatındaki bir sürü insanı kaybetmişti. Belki de kaybetmekten usanmıştı.

O yüzden mesaj atmaya, aramaya ya da fikrini değiştirmeye çalışmadım ama yine de yanımda olmasını diledim.

Cenaze, yüzde yüz Chloe'ydi. Yıllardır planlıyordu:

★ Herhangi bir şekilde ağlamak veya bağırmak yasak. Ara sıra sade bir şekilde içten gözyaşları dökülebilir.

* Ölüm hakkında kutsal kitaptan ayetler veya şiirler okumak yasak.

* Şu kelimeleri kullanmak kesinlikle YASAK: *mücadele, kahraman, savaşçı*.

Şapel, bizzat Chloe tasarlamış gibi görünüyordu. Moral bozucu posterleri, Chloe'nin yaptığı eserlerle birlikte oda boyunca şövalelerde sergileniyordu. En sevdiği eser, kendi fotoğrafının yanında, tam ortada duran okyanusun üstündeki kalp resmiydi. Fotoğrafından birinde gerçek hayatta, kumun üzerine tekerlekli oksijen tankını koymuş halde plajda duruyordu. Okyanusa dönüktü, rüzgâr kıvırcık kahverengi saçlarını uçuşturuyordu ancak yüzü kameraya bakıyor ve o kocaman Chloe gülümsemesini sunuyordu.

İkincisi, videolarından birinin ekran görüntüsüydü. Chloe'nin yüzü yakın plandaydı ve gülüyordu. Harika bir fotoğraf olmasa da tümüyle kendisiydi ve çoğumuz onu bu şekilde ekrandan, Chloeliğini tam olarak gösteremeyen internetten görmüştük.

Annesinin “sağlıklı” oldukları yerine bu iki fotoğrafı seçmiş olması çok hoşuma gitti. Burnundaki oksijen kanülleri, arkasındaki hava tankı... Hepsi Chloe'ydi. Gerçek olan buydu.

Chloe'nin babası kürsüde birkaç kelime söyledi, ardından kız kardeşi de aynı şeyi yaptı. Chloe'nin hep odadaki en büyük kalbe sahip olması hakkında şakalaştı.

Konuşmalardan sonra, şapelin ön tarafındaki tavandan beyaz bir ekran çıktı.

Ardından Chloe geldi.

Yüzü ekranda, her zamanki gibi belirdi.

“Eh, yine kalbim durdu. Sevgili hemşirelerim ve doktorlarım beni yine uçurumun kenarından döndürdü.

O yüzden, on yedi yıldır bu videoyu çekmekten kaçınısam da vaktinin geldiğini düşündüm.”

Dudakları hafif maviydi, yani bunu gerileme esnasında, yapay kalpten önce çekmiş olmalıydı. Ben onu hayal kırıklığına uğratmadan önce.

Kalbim sızladı ve bu kez nedeninin ilaç içmeyi unutmam ya da aşırı efor olmadığını biliyordum. Acıyordu işte.

“Bildiğiniz gibi, doğduğumdan beri ölüyorum. Yani, hiçbirimiz buradan canlı çıkmayacağız tabii ama şansa bakın ki ben bizzat öğrendim.

Küçükken, ameliyata girmeden önce her şey bu kadarmış gibi davranırdım. Annemle babamın uyanmama şansım olduğunu söyleyen korkunç belgeleri imzalamalarını izler, sonra da anestezi işlevini yerine getirirken masaya uzanıp ölmüş numarası yapardım.

Neyse işte, ergenliğe girmeden önce yirmi ya da otuz kere ölmüş numarası yapınca bu iş bende diye düşünüyorsun. Ölüm bana sinsice yaklaşamaz. Hazırlıklıyım.

Sürpriz bozan uyarısı: Değildim.

Değilim.

Ölüm hâlâ ölüm. Ben de insanım. Ve ölmek istemiyorum.

Ölüm berbat bir şey. Lamı cimi yok.

O yüzden bir noktada, hayatımın ölüm üzerinde şekillenemeyeceğine karar verdim. Ya da ölmemek üzerine. Tamam, ilaçlanmı içiyorum, doktor randevularına gidiyorum ve bütün kalbimle ve varlığımla yeni bir kalp umuyorum ama hedefim asla daha fazla zaman olmadı. Daha çok elimdeki zamanı değerlendirmeye odaklanıyorum.

Dolu dolu bir hayat yaşadım. Kısaydı, evet. Ama doluydu.

İnsanlarla doluydu. Sevgiyle. Anlarla. Hayatla.

Yani, yeni doğan yoğun bakımdaki ilk kalp katerizasyonundan sağ çıkmayı beklemiyordum. Sonrasında ergenliğe ulaşmamam gerekirdi ama ulaştım, hatta erkeklerle bile görüştüm! Özür dilerim, anne. Doktorların asla yapmamam gerektiğini söyledikleri çok fazla şey yaptım. İstatistikleri çoktan bozdum. Çoktan kazandım!

Ve dünyanın her yerinden arkadaş edindim. Binlerceniz her gün aptal videolarımı izlediniz ki bunu asla tam olarak anlayamayacağım ama sizi seviyorum! Bana iple çektiğim bir şey verdiniz. Bağ kurabileceğim bir şey. Geride bırakacağım bir şey.

Ve hiç kimse ve hiçbir hastalık bunu elimden alamaz. O yüzden acıma duygunuzun sizi ele geçirmesine izin vermeyin.

Bunu sahilde çekmek istemiştım ama damar yolum oraya kadar uzanmaz, ayrıca oyunbozan hemşirelerim geziye karşı çıktılar. Dolayısıyla ben size sahilin en mutlu olduğum yer olduğunu anlatırken arka planda okyanus sesleri hayal etmek zorundasınız.

Okyanusun bir ritmi vardı. Düzenli bir şekilde gelip gider. Su bir yükselir bir alçalır. İtip çekme gücü vardır. Canlıdır; nefes alır, atar, var olur.

Kıyıya değen her dalga, hayattaki küçük anını yaşayıp suyun içinde tekrar kaybolur.

Sonra sıra diğerine gelir.

Dalgalar için yas tutmayız. Sonsuza kadar yaşamaları beklenmez.

Okyanusa hayran oluruz, o kadar.

O yüzden bugün bana bir iyilik yapıp daha az yas tutun ve daha çok hayranlık besleyin. Çünkü ister kısa, ister uzun, ister arada olsun her hayat son derece hayranlık uyandırıcıdır.

Umarım kimsenin midesi bozulmaz çünkü epey BAYAT bir laftı.

Ama ciddi konuşmam gerekirse dostlarım, isterseniz ölümümün yasını tutun. Her halükârda ağlayın. Sonuçta öldüm yahu! Kalbinizde bıraktığım boşluğu dolduracak birini bulabileceğinize söz veremem.

Ama hayatımın yasını tutmayın. İyi bir hayat yaşadım. Beni ben yaptı ve kabul edelim, bayağı müthişim.”

Zoom sayfasında birkaç kahkaha ve birkaç burun çekme duydum. Sohbet simgesi aydınlandı.

Kesinlikle öylesin!

Hem de en müthişi!

Chloe oksijen maskesini tekrar takarak kocaman bir gülümsemeyle baktı.

“Ben Chloe Munoz, son bir kez çıkış yapıyorum. Her zamanki gibi, ritminiz durmak bilmesin.”

Dayanılmazdı. Her bir saniyesi.

Annemle babam o kadar sıkı tutuyordu ki ellerim bembeyaz olmuştu. Tören bitip laptopu kapadığımızda annem, hizmetli odasında hüngür hüngür ağlayacağını bilmiyormuşuz gibi biraz daha su içeceğini söyleyerek odadan ayrıldı.

Olanlar yüzünden kısmen bunalıma girmiş halde babamla yatağında oturduk.

Babam nihayet, “Nakilden sonra uyandığında bana ilk söylediğin şey neydi, hatırlıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Kafam bayağı güzeldi.”

“Ben hatırlıyorum,” diye devam etti. “Başını kaldırıp, ‘Acıyor,’ dedin. Sonra birdenbire, ‘Sanırım bu başardığım anlamına geliyor,’ dedin.”

“Muhtemelen ilaçlar yüzündendir.”

Babam yarım bir kahkaha attı. “Ben kızımın ne kadar derin biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ameliyattan daha yeni çıkmışken acı ve hayat, birbiri olmadan yaşamayacağımız hakkında felsefe yapıyor dedim.”

Sözcüklerin bir süre aramızda asılı kalmasına izin verdi. Odada yalnızca kalp atışının, monitörden gelen gürültülü ve düzenli ritmi, yani hayatımın arka plan sesi duyuluyordu.

“Kavga ettik,” dedim sessizce. “Ölmeden önce.”

Babam bir kolunu bana dolayıp beni kendine çekti, nedense bu küçük rahatlatma hareketi bardağı taşıran son damla oldu. Kapakları açılmış bir baraj gibi omzunda ağlamaya başladım, sanki ailemin önünde bastırdığım tüm yaşlar bir anda dökülüyordu.

“Keşke onunla bir kere daha konuşabilseydim. İletişim bile kuramadım. En yakın arkadaşımdı o, baba ve ona bir kere bile sarılamadım. Adil değil.”

Babam beni kucakladı. On yedi yaşında olmama rağmen onun omzuna gömülüp tıraş losyonunun kokusunu içime çekmek iyi geldi, kötü hiçbir şey bana ulaşamayacak gibi hissettim.

“Öyle,” dedi babam. “Hiç adil değil.”

Hayatı boyunca, hayat ve ölüm hakkında binlerce şiir okumuş babam bile, tıpkı kalpler gibi bazen işlevini yitirebiliyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Üzüntü konusunda fahri doktorluk alsam yeriye.

Evde geçirdiğim bir haftanın ardından bu sanatta uzmanlaşmışım. Ailem hayat boyunca cezalı olduğumu özellikle belirtmese de tıbbi olarak cezalıyım.

Doktor Russell, kalbimin çılgına dönüp direksiyon başında bayılmama yol açmayacağından emin olana kadar araba kullanamayacağımı söyledi.

Dolayısıyla günlerim şöyle geçiyordu.

08.00: Uyanıp takrolimus iç. Chloe ölürken benden nefret ediyor muydu diye düşün.

08.30: Yorganın altına gömül.

10.00: Gerçekten kalk. Bir tür kepekli karışım iç.

11.00: Ağla.

12.00: Annen ve babanla yürüyüşe çık. Ellerini tutarken Clayton'ı düşünmemeye çalış.

14.00: Boş duvarlara bak. Mia Projesi'ni kontrol et. Hayallerini tamamlayamadığın için kendinden nefret et.

15.00: Akşamüstü ilaçları.

17.00: Yaz yağmurlarının pencereye vuruşunu dinle. Clayton yine bir yerlerde hızla ATV sürüyor mudur diye düşün. Saçlarında rüzgârı ve Clayton'ı düşünmemeye çalış. Başarısız ol.

19.00: Kalbe yararlı akşam yemeği. Annenle baban gizlice ne durumda olduğunu öğrenmeye çalışsın.

20.00: Takrolimus.

22.00: Yatakta uzan. Chloe'nin on yedi yılını düşün. Daha fazlasını istediğin için suçluluk hisset.

00.00 (Ya da daha sonrası): Bölük pörçük uykuya dal. Rüyanda mor saçlı kızın arkasında koştuğunu gör. Kanyondan düş.

Düş

düş

düş

Birkaç farklı çeşidi vardı elbette. Mesela birinde, Chloe'nin anma töreni için Kırık Kalpler Kulübü'yle toplandık. Zoom aramasında Chloe'nin fotoğrafını paylaştım.

Ne kadar iyi bir arkadaş olduğundan bahsettim (benim korkunç bir arkadaş olduğumu eklemedim). Sariah ile Brody ne durumda olduğumu sordular.

İyiyim, dedim.

Ciddiyetle başlarını salladılar.

Her şey ümitsizdi. Chloe olmadan hiçbir şey doğru gelmiyordu. Kırık Kalpler'in arkasındaki kalp oydu.

Sariah, Mia Projesi'ni sordu.

“O iş bitti,” dedim.

“Peki ya çocuk?”

“Hepsi bitti.” Etkilenmemiş görünmeye çalıştım. “Ama böylesi daha iyi. Herkes için.”

Grubu bozmamaya söz verdik. Sanırım herkes saçmalık olduğunun farkındaydı. Ancak yine de böyle söyledik çünkü biri öldüğünde böyle yapılırdı.

“O böyle isterdi,” dedi Sariah.

“Chloe için,” dedim.

“Chloe için.” Yemin edersesin tekrarladılar.

Sonrasında Clayton'a mesaj atmak istedim. Ne kadar korkunç olduğunu anlatmak istedim. Ne de olsa en yakın arkadaşını kaybetmenin nasıl olduğunu biliyordu. Son konuşmanın aklımdan çıkmadığını. Fakat tam da bu yüzden yapmadım. İkimiz de zaten çok fazla keder ve suçluluk taşıyorduk. Clayton haklıydı: Bir arada olmamız daha iyiydi.

Zaten ben Chloe'yle konuşmak istiyordum. O yüzden yüzünün belirmesini umarak boş ekranıma baktım. Onunla son bir kez konuşabilmeyi diledim. Çünkü Chloe bu kalbi almamış olsa da *beni* anlardı. Benim gibi, faniliğin iki ateşi arasında bulunmuştu.

Anlayacak tek kişi oydu.

Ve artık yoktu.

Bekleme Listesi'ni açtım. Chloe'nin yapay kalp videosunun altı yeni yorumlarla doluydu ve binlerce vardı.

Seni özleyeceğiz, Chloe! Hayatımın parlak ışığıydın...

Videoların ve kızımın hayatına umut verdiğin için teşekkürler. Kalbini bulacağına her zaman inanmıştı.

Güzel savaştık dostum. Huzur içinde uyu.

Chloe'nin bunları benimle okuyarak en ciddi olanlarıyla dalga geçtiğini, sadece idam sehpasını devirerek binlerce arkadaş edinmesi hakkında şakalaştığını hayal ettim.

Tanrı'nın lütfu seni yeniden bütün kılacak, Chloe. Artık O'nun tasarladığı gibi kusursuzsun.

Bu yorum canımı yaktı. Sanki daha önce kusursuz değildi de. Chloe, kırık bir kalple bile kusursuz, tam ve muhteşemdi.

Fakat kendime bu yorumların Chloe için olmadığını hatırlattım. Yazan kişiler içindi. Bir tür rahatlama yeri. Chloe'nin başına gelenlerin kendi başlarına gelmeyeceğini, gelemeyeceğine ikna olmaya çalıştıkları yerd. Ne de olsa Chloe hasta bir kızdı. Farklıydı.

Değil mi?

Kefaretimmiş gibi kendimi hepsini okumaya zorladım. Sanki zamanı geriye alıp Chloe'nin bu hayattan, onu çok sevdiğimi, yanında olmak, işleri yoluna koymak üzere Kaliforniya'ya gittiğimi bilerek ayrılmasını sağlayabilirdim.

Elimde olsa bu kalbi ona vereceğimi...

Hepsini okumak iki saatimi aldı. Keşke o da insanların hayatlarına ne kadar dokunduğunu okuyabilseydi. Ancak sanırım bu da acımasız bir ironiydi. Sen gittikten sonra insanlar böyle şeyler söylüyorlardı. Uzun uzun bekliyorlardı.

Tıpkı benim gibi.

***

Hastaneden eve döndükten sekiz gün sonra annesi aradı.

Mecburi olan her şeyi söyledik. Ona ne kadar üzgün olduğumdan bahsettim. O da sesimi duyduğuna ne kadar sevindiğini söyledi.

“Seni çok severdi, biliyorsun,” dedi. “Galiba bu yüzden aradım. Sevdiği biriyle konuşmak istedim. Biraz aptalca sanırım.”

Benim de bomboş hissetmeme yol açan boş bir kahkaha attı.

“Sen... sen nasılsın?” diye sordum, sıradan bir kibarıktan fazlasını kastettiğimi anlamış olacak ki derin bir nefes verip cevap vermek için biraz bekledi.

“Buradayım,” demeye karar verdi sonunda, sanırım verebileceği en iyi cevap buydu. “Garip aslında. Olacağını biliyorsun. Ama gerçekten olduğunda hazır olmuyorsun. Belki hiçbir zaman olmayacaksın.”

Hatta, bozmamam gerektiğini bildiğim türden bir sessizlik oldu.

“Gitti dediler ama yeterli olduğunu söyleyen bendim,” diye devam etti nihayet. “Ki hakikaten öyleydi. Sonunda yeterliydi.” Hafif bir ağlama sesi çıkardı. “Hem bak ne

diyeceğim. Her şeyin fişi çekilip oda sessizleşince ne kadar sürdü, biliyor musun?”

“Ben...”

“Altmış saniye. Kahrolası altmış saniye. Bunca yılın ardından yalvarıp ödünç aldığımız zaman bu kadardı. Bunca süredir savaştıktan sonra. Ki *savaştı* o. Ama en sonunda sadece bir dakika sürdü. Sonra bebeğim gitti.” Yine derin bir nefes aldı. Ardından benimle konuştuğunu yeni fark etmiş gibi haykırdı. “Ah, tanrım! Bunları duymak istemezsin.”

“Hayır, sorun değil,” dedim. “Rahatsız olmuyorum.”

Hakikaten olmuyordum. Çünkü Chloe hakkında konuşmak daha gerçek, sırf o gitti diye anılarımın hepsinin kaybolmadığını hissettiriyordu.

“Neyse, bitirdim zaten,” dedi, biraz zoraki bir kahkahayla. “Dinlediğin için teşekkürler, Sydney. Chloe hep bu konuda ne kadar iyi olduğunu söylerdi. Sona doğru aranız biraz, ne bileyim, pürüzlü olsa da.”

Zorlukla yutkundum.

“Sana bunu kendisi mi söyledi?”

“Tabii ki. Sana o videoyu kim çekti sanıyorsun?”

“Hangi videoyu?”

“Hani şu sana çektiği. Birkaç gün önce...”

Sözünü yarıda kesti, meseleyi kendime çevirmemem gerektiğini bilsem de duramadım. Bir video mu vardı? Chloe’dan?

“Bu video,” dedim. “Hâlâ sende mi?”

Burnunu sildi.

“Bana gönderebilir misin?” diye zorladım.

“Ah, canım, teknoloji konusunda pek iyi olmadığımı biliyorsun. Ama gönderdiğine, paylaştığını ya da siz kızlar videolarınıza ne yapıyorsanız onu yaptığına eminim.”

“Ama sen bana...”

Hattaki hışırtının ardından birinin yine güveç getirdiğini söyleyerek veda etti. Ben de vedamı ettikten sonra kapadı.

Uzun bir süre boyunca anlam vermeye çalışarak telefona baktım.

Chloe bir video bırakmış.

Benim için.

Önce telefonumu aradım. Chloe'den video yoktu.

Sonra e-postama baktım.

Hiçbir şey yoktu.

İçimde yeni bir tür üzüntüyle masamın koltuğuna çöktüm. Bunca zaman Mia'dan bir işaret —mezarın ötesinden bir mesaj— aramama rağmen bırakan Chloe olmuştu. Ve onu bulamıyordum.

Birdenbire, bu yaz fotoğraflardan ve hayalimden uydurduğum bir insanın yetersiz bir hali olan kızı aramak yerine Chloe'yle daha çok zaman geçirmeyi diledim. Çünkü Chloe gerçektir. Ve buradaydı, en yakın arkadaşımıydı.

Ve ondan bu kadar kolay vazgeçecek değildim.

Dün bütün yorumları okumuş olsam da bir kez daha YouTube kanalımıza baktım. En aşağıya kadar indim. Burada yeni bir şey yoktu. Bana bırakılmış bir şey yoktu.

Son bir deneme için hesabımıza girdim. Görünmeyen yüzü dağınıktı. Teknoloji meraklısı olan, taslaklarımızı organize edip sırada neyi ve ne zaman paylaşacağımızı tasarlayan bendim. Chloe'nin yaptıkları, herhangi bir uyumdan veya nedenden yoksun, karışık şeylerdi.

Taslakların başlıkları gittikçe daha saçma bir hal alıyordu: *SonrakiGönderi*, sonra *SonrakiGönderiSon*, *SonrakiGönderiKesinSon* ve *SonrakiGönderiBuSeferGerçektenSon!*

Kaosun içinde bir tane gördüm: *SydneyeSon*.

Ona tıkladığımda görüntüsü ekranımı doldurdu. Chloe hastane yatağındaydı. Dudakları yeniden pembeydi. Bunu, yapay kalbi takıldıktan sonra çekmiş olmalıydı. Kayıt tarihine göz attım.

24 Temmuz.

Beni aradıktan bir gün sonra. Kavgamızdan bir gün sonra.

İçimde korku ve heyecan birbirine karışırken imlecim dosyanın üzerinde oyalandı. Ne diyecekti? Duymak istiyor muydum? Duymamı istiyor muydu?

Artık bekleyemezdim.

Oynat tuşuna bastım.

“En yakın arkadaşımla birbirimize kızgınız. Korkunç bir şey. Abartılı tepki verdiğim için bir ara özür dileyeceğimi biliyorum, o da özür dileyecek çünkü her şeyi altüst etti. Hem de ÇOK FENA.

Ama o zaman kadar, kalpsiz göğsümdeki birkaç şeyi aktarmam lazım.

Çünkü adını saklı tutmaya devam edeceğim bu arkadaşım ikinci şansını mahvediyor. **MAHVEDİYOR.** Ona şunları söylemek istiyorum. Banıştığımızda şunları söyleyeceğim:

Kalp sende.

Bende değil.

Ama bana acımanı ve onu boşa harcamanı istemiyorum.

Hayaletlerin peşinden koşmayı bırakmanı istiyorum. Başka biri öldü. Sen yaşadın. Ne kadar denersen dene, bunu düzeltemezsin. Düzeltmemen gerekir.

Çünkü bu hayat seni öyle ya da böyle öldürecek. Kalan günlerini sen belirleyemezsin.

Ama onu nasıl harcayacağına sen karar vereceksin. Onu geçmişle mücadele ederek mi geçireceksin? Hem de aptalca bir yapılacaklar listesini tamamlayarak, öyle mi? Yoksa önüne bakacak mısın? Seni canlı hissettiren şeyleri yapacak mısın?

İnsanlar sürekli, bizim gibi hasta çocuklara tahmini yaşam süremizi sorarlar, sanki çok münasip bir soru da. Cevabı ben vereyim, değil. Bu sorudan nefret ederiz. Ama ben bu isimsiz arkadaşım olarak sana soracağım: Senin tahmini yaşam süren ne?

Bunu geride kalan yıllarını kastederek sormuyorum. Hayattan ne bekliyorsun?

Bu hastalık, bu hayat bir şeyler alıyor. Aldıkça alıyor. O yüzden sen de bir şeyler al. Çünkü donörün ne istemiş olursa olsun, şundan eminiz: İşi bittiğinde o kalbi sana vermeyi seçti.

Ve işi bitti.

Peki sen onunla ne yapacaksın?

Onu onurlandırmak istediğini biliyorum. Hadi... onurlandır o zaman! Bazı planları hiçbir zaman gerçekleşmeyecek ama bir

tanesi hâldâ mümkün: Senin yaşamanı istedi. Keşke seni sarsıp beni dinlemenı sağlayabilsem: SENİNYAŞAMANI İSTEDİ!

Yaşa o yüzden.

Çünkü hayat beklemez.

İşi bittiğinde temelli biter.”

Chloe önce kamerayı kapatmak üzere ekrana uzandı ama sonra durdu.

“Ah, bir şey daha var, seni seviyorum. Şu anda sana bunu söyleyemeyecek kadar sinirliyim ama seviyorum işte. Sahte kalbimin en derin köşesinden. Şimdi ve sonsuza dek.”

Video durduğunda yüzüm çoktan yaşlarla kaplanmıştı.

Kahrolası Chloe. Ölerken bile bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu.

Penceremin dışında, akşamüstü yağmuru başladı. Ben Chloe'nin sözlerini, sadece benim için söylediklerini sindirirken pencereye vurdu. Çünkü onlara ihtiyacım olduğunu biliyordu... Çünkü *beni* tanıyordu.

Geriye sararak hepsini en baştan dinledim.

Yaşamanı istedi.

Bunu tam olarak nasıl yapacağımı bilmiyordum ama Chloe ihtiyar bir kalp hastası gibi süründüğümü görse harekete geçmemi söylerdi, onu biliyordum. Bana baha- ne üretmeyi, insanların yerime seçim yapmalarına izin vermeyi, bu kalbi boşa harcamayı bırakmamı söylerdi.

Yaşa o yüzden.

Yüzümü kurulayıp oturma odasına yöneldim. Babam, şiir okuma koltuğundaydı. Annem televizyonda siyah-beyaz bir film istiyordu.

“Çocuklar?” dedim.

Annem kırmızı, şiş gözlerimi gördüğü anda yerinden sıçradı.

“Bir şeyim yok,” dedim, onu durdurarak.

Babam kitabını indirdi.

Ben de devam ettim. “Ağırdan almam gerektiğini ve muhtemelen ölene kadar cezalı olduğumu biliyorum ama önemli olmasa sormazdım. Buna hayat memmat meselesi diyebilirsiniz.” Derin bir nefes alıp, daha önce ciddiye almadığım ciğerlerime hava dolma hissinin tadını çıkardım. “Beni bir yere bırakmanız lazım.”

KIRKINCI BÖLÜM

Rawlins'e giriş yaptığımızda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Babam ön camın sileceklerini deli gibi çalıştırarak yavaşça Ana Cadde'den geçerken Stoddard Hırdavat'ı zar zor görebildim. Silecekler sürekli hareket etmesine rağmen yolu görmek zordu.

Asfalttan çıktığımızda her şey daha da kötüleşti. Babamın Chevy Malibu'sunun kovboydan ziyade bir şiir profesörüne ait olduğu kesindi.

Dere taşıyor, Clayton'ın evine çıkan yolu yıkıyordu. Babam etrafından geçmek zorunda kaldı ama arka tekerleri kontrolden çıktı. Hareket ederken arabanın arka kısmı savrularak çamura battı. Babam frene asıldı.

"Ne yapmak istersin, Sydney?" diye sordu.

Karanlık, ıslak ve annem hayatı buna bağlıymış gibi kapısına tutunuyor olmasına rağmen geri dönemezdik. Chloe olsa böyle söylerdi. Mesajı zihnimde yankılandı: *Hayat beklemez.*

"Devam edelim," dedim.

“Tatlım,” dedi annem. “Başka bir sefer yapabiliriz.”

“Beklemekten bıktım!” Aslında bağışlamak istemesem de öyle çıkmıştı. Çünkü yağmuru, hızla akan dereyi, bu kadar süratle yükselen suyu görünce, Clayton’ın dağdan son hızda ilerlediği geceki gibi bir korku seli kaplamıştı içimi. Mia’nın öldüğü geceyi hatırlatmıştı.

“Lütfen,” dedim, sesimi alçaltarak. “Yaklaştık.”

Annem hayır diyecekmiş, her zamanki gibi bunun benim için güvenli olmadığını söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Sonuçta dikkatli olmam gerekiyordu. Fakat beni şaşırtarak babama başını salladı. O da freni bırakıp tekrar hareket etmeye koyuldu.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi babam, şiddetli yağmurun arasında görebilmek için öne eğildi.

“Mike!” diye bağırdı annem, kolunu tutarak. Babam yeniden frenlere asılarak yolda duran kişiyi son anda kurtardı.

Büyükanne.

Elinde şemsiye, üzerinde yağmurluk vardı ve elini ağzını götürmüş, sokağın ortasında duruyordu. Bağırıyordu.

Dışarı fırladım.

“Büyükanne. Ne yapıyorsun? Burada olmaman lazım.”

Gergin bir yüzle bana döndü. Elini omzuma koydu. Titriyordu.

“Ah, Syd, canım. Clayton’ı gördün mü?”

Başımı iki yana salladım. Büyükanne yüzünü, zaten karanlık gökyüzünde koyu bir silüet gibi görünen uzak-taki dağlara döndü.

“Bütün hafta o tepelerdeydi ama *ne olursa olsun* geceleri döner. Karanlıkta kalması, hele ki bu havada hoşuma gitmiyor. Böyle yapmaması gerektiğini *bilir*.”

Elini tutarak onu eve, yağmurdan uzağa çekmeye çalıştım. Eli yumuşak, derisi ince ve esnek, fırtınanın altında görüldüğü kadar kırılgandı.

“Eminim geri dönecektir,” dedim. “Muhtemelen yola koyulmuştur bile. Biz seninle bekleriz.”

Büyükanne başını sallayarak elimden kurtuldu.

“Hayır. Bir sorun var. Hissedebiliyorum.”

Annemle babam yanımıza geldi. Annem yağmurluğunu omzuma attı. İçeri girmem gerektiğini, tekrar hastalanaçağımı söyledi. Babam polisi aramayı teklif etti.

Annem yağmurluğun kapüşonunu taktı.

“Syd, burada durmaman...”

“Ona mesaj atacağım. Eve dönmesini söyleyeceğim.”

Büyükanne kaşlarını çatı. Clayton’ın telefonunu kaldırdı.

“Alelacele çıktı,” dedi. “Saatler önce.”

Ben de dağlara, kuzeyden güneye olabildiğince uzanan tepelere göz attım. Clayton her yerde olabilirdi.

“Gitmeden önce ne yapıyordu?” diye sordum.

“Ah, bilmem ki,” dedi büyükanne, kaşlarının arası kırışmaya başlıyordu.

“Önemli ama,” dedim. “Onu bulacaksak adımlarını takip etmemiz gerek.”

“Dur düşünüyüm,” diye karşılık verdi. “O... bahçeyle ilgileniyordu, sonra, evet, ağaç eve çıktı.”

Yağmurun içinde ağaç ev güçbela görünse de parlak mor rengi gece vakti bile parlıyordu. Annemle babama, büyükannenin yanında kalmalarını söyledim.

Ve koşmaya başladım.

Annem seslense de ahşap suntaya ulaşana kadar durmadım. Basamakları teker teker çıktım.

Kolaj yerinde yoktu. Aslında tam olarak kayıp değildi ama fotoğrafların hepsi, yok edilmeleri amaçlanmış gibi duvardan çıkarılarak paramparça edilmişti.

Clayton bu yüzden mi gitmişti? Öfkeli olduğu için? Panoyu bitiremedi diye? Yoksa hepsini yapmaya mı çalışıyordu?

Mia’nın kolajından geriye kalanları inceleyerek Clayton’ın hislerine ve nereye gitmiş olabileceğine dair ipuçları bulmaya çalıştım. Yağmur yüzünden renkler birbirine girmiş, insanlar, mekânlar ve anlar karışmıştı. Dizlerimin üzerine çökerek Mia’nın hayallerinin parçalarını topladım.

Gözüme mor bir ışıltı takıldı. Kalıntılardan birinin arkasında mor mürekkeple şu kelime yazılmıştı: *macera*.

Önünü çevirsem de hangi fotoğraf olduğunu anlayamadım. Onu yere sererek tamamlayacak parçaları aradım. Fotoğrafı teker teker bir araya getirdim: Bay Johnson’ın göleti.

Aynı şeyi sonraki fotoğrafa da uyguladım. Varoluş panekleri oluştu. Arkasında da şu kelime vardı: *kahkaha*.

Üçüncüsü, mısır tarlasıydı.

Tanner

Sonrakine geçerken zihnimde de bazı parçalar yerine oturdu. Mia'nın eski arkadaşı bana çoktan Johnson'ın göletinde yüzdüklerini söylediğinden beri beni rahatsız eden bir şey vardı. Çoktan yaptıysa neden yapılacaklar listesine eklemişti? Ve mısır tarlası: Çocukken Tanner'la orada saklanmıştı. Üstelik annesi, sıradanlığı ve mutluluğuyla hatırlanan bir günde ailesiyle pankek yaptığını hatırlıyordu.

Ukulelenin arkasında başka bir kelime yazıyordu: *müzik*.

ATV'nin fotoğrafının arkasında şu vardı: *özgürlük*.

Ağaç evin arkasındaki kelime şöyleydi: *sığınak*.

Bir fotoğraf kayıptı.

Ağaç evi aradım. Bir köşede, ıslanmış halde buldum. Clayton'ın gülümserkenki resmiydi. Önüne baktım; bu kez tek bir kelime ve onun *hakkında* değil, doğrudan ona yazılmıştı.

Clayton. Beni yıldızların içinde bul.

Gerçek kalbimde şok etkisi yarattı. Bu fotoğraflar, bu sözler aslında yapılacaklar listesi değildi. Mia'nın hayatının parçalarıydı.

Ve ancak gidiyorsan böyle bir liste hazırlarsın.

"Bu bir veda listesi," dedim yüksek sesle, farkındalığımı gizleyemedim.

Mia'nın fotoğraflarının tüm parçalarını toplayıp Clayton'ın haftalar önce beni kucakladığı yerde göğsüme

bastırdım. Muhtemelen bu akşam tam burada, parçaları tutup sözcükleri okuyarak burada oturmuştu.

Peki sonra ne olmuştu? Gözlerimi kapayarak onu hayal etmeyi denedim. Ardından ne yapmıştı? Nereye gitmişti? Aynı sonuca mı varmıştı? Mia'nın gittiğine. Yolculuğa değil, temelli gittiğine.

Mia'yla geçirdiği o son gecede anlattığı her şeyi düşündüm. Mia babasıyla kötü bir kavga etmişti. Panik içinde ve ATV'yle *hemen* gitmek isteyerek Clayton'ın evine gelmişti. Resim bir araya gelirken ellerimdeki Mia parçalarına göz attım.

O akşam gidecekti. Ve son fotoğrafını en doğru yere götürmek istemişti.

Clayton da *tam olarak* oraya gitmiş olmalıydı.

Fotoğrafları yağmurluğumun ceplerine sıkıştırıp merdivenden indim ve sundurmanın altına sığınan ailemle büyükannenin yanına döndüm.

Gözlerimin önünde daire çizmeye başlayan küçük ışık lekelerini durdurmak için bir an başımı eğmek zorunda kaldım. Koştuğum için ve içimde biriken adrenalin yüzünden başım dönüyordu.

“Yarık kanyonda,” dedim.

“Bu yağmurda?” diye sordu büyükanne. “Böyle yapmaması gerektiğini...”

“İşleri yoluna koymaya çalışıyor.”

Karanlıkta, Clayton'ın gerekenden çok daha hızlı bir şekilde ATV'yi sürdüğü, kefaret olarak, hayaletlerin peşinden hayatını riske attığı dağların ucunu zar zor görüyordum.

“Ben kamyoneti alırım,” dedi büyükanne kararlılıkla.
“Siz dönme ihtimaline karşın burada kalın.”

“Onunla gidemezsiniz,” dedim. “Arazi aracı lazım.”

Büyükannenin yüzü düştü. “Bizde bir tane ATV var.
Ve Clayton kullanıyor.”

Yağmurda görmek zor olsa da yolun uzaklarında gö-
züme bir ışık çarptı.

“Yardım edebilecek birini tanıyorum.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

“Bu çocuk, Mia’nın kardeşi senin arkadaşın mı?” diye sordu annem, babam Mia’nın evinin önüne park ederken.

“Pek sayılmaz,” dedim. “Aslında benden nefret ediyor. Clayton’dan da pek hoşlanmaz.”

Babam bana ters ters baktı.

“O zaman ne diye buraya geldik, Syd?”

“Çünkü ATV’si var,” dedim, hissettiğimden daha özgüvenli davranıyordum çünkü babam haklıydı: Tanner’ın Clayton’ı bulmama yardım etmesi için hiçbir neden yoktu. Tabii...

“Onlara kim olduğumu söyleyeceğim,” dedim. “Mia’nın kalbinden bahsedeceğim.”

“Syd...” diye başladı babam.

“Anma töreninde konuşma yapmıştı...” demeye koyuldum.

“*Anma törenine* mi gittin?” dedi annem, ardından sessizce sükûnet diler gibi gözlerini kapadı. “Boş ver. Artık önemi yok. Devam et.”

“Mia’nın organlarını alan insanlardan bahsetmişti. Son hamlesinin kendini başkalarına adamak olduğundan. Belki ona Mia’nın kalbinin bende olduğunu, bunları ona olan borcumu ödemek için yaptığımı söylersem, ne bileyim... belki yardım eder.”

Mısır tarlasında Mia’dan bahsederken yüzünde gördüğüm o ufak insanlık tanesine oynarsam şansım olabilirdi.

“Ben emin değilim,” dedi annem.

“Ben de,” dedim. “Ama başka çaremiz yok.”

Annem başını iki yana salladı.

“Hayır, bunların *tamamını* kastediyorum. Hepsi çok fazla. Şu haline baksana, çoktan ıslandın ve...” Annem kucağındaki parmaklarını öyle sert büküyordu ki uçları bembeyaz olmuştu. “Ben de seninle geliyorum.”

Ben ikna edemedi kapısını açtı. Arkasından koş-turdum.

“Anne, Mia’nın annesi de orda olacak. Onunla konuşmak...”

Yağmurluğun kapüşonunu başıma geçirdi.

“Biliyorum. Ama ben *senin* annenin. Ve bununla tek başına yüzleşmene izin veremem.”

Birlikte yürüdük, sonra kapıyı çaldım. Kapıyı Mia’nın babası değil, Bayan S açınca içim rahatladı.

Bizi içeri alarak cıkcıkladı.

“Sırılsıklam olmuşsunuz.”

“Tanner burada mı?” diye sordum.

“Ah, evet, buralarda bir yerde, bir bakayım.” Koridor-
da koşturup Tanner’a bağırdı. Annemin gözü, duvardaki
artık var olmayan dört kişilik aile fotoğraflarına kaydı.
Uzanıp elimi tuttu.

Tanner, uyuyormuş gibi dağınık bir halde ortaya çıktı.
Beni görünce inledi.

“Ne istiyorsun,” dedi, umduğum insanlığı zerre gös-
termeden.

“İyilik istiyorum.”

“O zaman yanlış evdesin.” Tanner kanepeye oturdu.

“Beni bir kere dinle. Sana bir şey söylemem lazım,”
dedim, annem elimi sıkarken. Bayan S, büyümüş ve endi-
şeli gözleriyle izliyordu. Söyleyeceklerimi duyunca nasıl
hissedeceğini düşündüm. “Konu Mia’nın kalbi.”

“Ah, tabii ya!” diye haykırdı Bayan S. “Kalbi için gel-
din.”

“Evet ama...”

Ben bitiremeden yeniden koşturarak annemle beni, ka-
famız karışık ve tuhaf bir halde Tanner’la baş başa bıraktı.

Bayan S elinde salladığı zarfla geri döndü.

“Daha bu akşam Clayton’a mesaj attım.”

“Anne, *ona* ne diye mesaj attın?” diye sordu Tanner.

Annesi onu eliyle geçiştirdi.

“Seni ilgilendirmez. Ayrıca babanın bilmesi gerekmez,
anlıyor musun?” Bize döndü. “Cevap vermedi ama size
bahsetmesine sevindim. Ve okuma konusunda fikrini de-

ğıştirmene de sevindim. Çok kıymetli bir mektup. Daha on yaşında bir kız. İnanabiliyor musun? Eskiden futbol oynuyormuş...” Duraksadı. “Eh, hepsini söylemesem daha iyi. Kendin okuyabilirsin!”

Zarfı bana uzattı. Yavaş yavaş açarak içindeki kâğıdı çıkardım. Köşelerinde küçük çiçekler olan pembe bir kâğıttı. Sözcükler, kıvrımlı el yazısıyla yazılmıştı.

Merhaba,

Ben on yaşındayım ve Idaho’da yaşıyorum. Annem, benim hakkımda bir şeyler öğrenmek isteyeceğini söyledi. Futbol oynamayı seviyorum. Uzun zamandır oynayamadım. Cassie adında bir köpeğim ve Owen adında bir erkek kardeşim var. Biraz baş belası ama birlikte dama oynarken eğleniyoruz.

Bu kalp için teşekkür ederim. Tekrar futbol oynayabileceğim için çok mutluyum. Ve parkta Cassie’ye sopa atabileceğim için.

Sevdiğin birini kaybetmene üzüldüm. Ama annem kalbi bendeyse, gerçekten gitmediği anlamına gelir diyor.

Emma

Annem de omzumun üzerinden okuyordu.

“Anlamıyorum. Bunu nereden aldınız?” diye sordum.

“Nakil koordinatörü gönderdi. Önce uygun olup olmadıklarını kontrol etmeleri gerekiyormuş. Ama çok tatlı, değil mi? Mia, kalbinin bu kadar iyi bir ev bulduğuna çok sevinirdi.”

Beynim sanki yüzüyordu. Önümdeki kâğıtta yazan kelimeler de yüzüyor, harfler mantıksız hale gelene kadar

yer değiştiriyordu. Annem bir şey söylese de tek bir kelimesini bile anlamadım. Her şeyden çok bağırıp çağıran tek bir dşnce vardı:

Mia'nın kalbi bende değildi.

Hiç olmamıştı.

@ayisigikitap

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Yeniden dışarıdaydım.

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Annemin yerime özür dilediğini hatırlıyordum. Gelmemem gerektiğini söylemiştim. Bayan S'e mektubu iade etmiştim.

Şimdi de gerçek tam göğsüme isabet ederken arabaya olabildiğince hızlı yürüyordum: *Mia'nın kalbi bende değil.*

Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim?

"Syd," dedi annem arkamdan. "Tatlım. Bekle."

Kolumu yakalayıp beni döndürdü.

"Burada olmamalıyım," dedim. "Bunların hepsi hayatıydı. Mia. Bu yaz. Clayton. Tamamı."

O anma törenine gitmemem gerekirdi. Clayton'a yardım etmeyi kabul etmemeliydim. İşleri yoluna koyabileceğimi, herhangi bir şeyi düzeltebileceğimi düşünmemeliydim.

"Aptalın tekiymişim," dedim.

"Aptal falan değilsin."

Bir elimi göğsüme koydum. “Bu Mia’nın değil, anne. *Kime* ait olduğunu bilmiyorum!”

Annem yağmurun içinden bana baktı.

“Evet, biliyorsun. Senin o, Sydney. Sana ait.”

Görüşümü yağmurun mu yoksa gözyaşlarının mı zorlaştırdığını bilmiyordum. Kolumun tersiyle yüzümü sildim. Babam arabadan çıkmaya koyuldu ancak annem başını iki yana sallayınca durdu.

“Syd, bana bak,” dedi. “İşten neden ayrıldım biliyor musun? Neden bunca zamanı doktorları, ilaçları ve kalpleri düşünerek geçirdim? Çünkü sana daha fazlasını vermek için her şeyi ama her şeyi yaparım. Daha fazla gün. Daha fazla anı. Daha fazla hayat.”

“Anne...”

“Bırak bitireyim. Bunu suçluluk hisset diye söylemiyorum. Söylüyorum çünkü sen *kendi* hayatını yaşa istiyorum. Mia’ninkini değil. Ya da Chloe’ninkini. Ya da donörününkini.” Annem elimi eline aldı. “*Kendi* hayatını. Sen ne yapmak istiyorsun?”

Dudaklarımla titremeye başladığını hissettim.

Mia’nın kalbi bende değil.

“Bilmiyorum. Mesele de bu zaten. Bilmiyorum. Bana verdiğin o üniversite broşürleri var ya? Hâlâ çekmecemde duruyorlar. Çünkü hiçbir fikrim yok. Sahip olmamam gereken gelecekle ne yapacağımı bilmiyorum. Ve Mia anlamama yardım eder sandım. Hayatımı nasıl yaşamam gerektiğine dair bir işaret gönderir.”

Ama artık Mia’nın hayatıyla kendiminkini ayırt bile edemezken nasıl hayatımı yaşayacaktım?

Chloe haklıydı; hayaletlerin peşinden gidiyordum. Yanlış hayaletlerin.

Ve şimdi o, en yakın arkadaşım da gitmişti ve son birkaç ayımı kalbini taşımadığım bir yabancı için araştırma yaparak geçirmiştım.

Annem avucunu yanağıma götürerek çenemi kavradı.

“Geleceğı kastetmiyorum, Syd. Şu anda diyorum. Ne yapmak istersin?”

Gözlerindeki yoğunluk neden burada olduğumu hatırlattı. Clayton dışarıdaydı. Tek başına. Belki de yaralanmıştı.

“Belki de yarık kanyona gitmemiştir bile,” dedim. “Şimdiye kadar neredeyse her konuda yanıldım. Muhtemelen bu konuda da yanıliyorumdur.”

“Sydney...”

“Bana bir dakika ver, tamam mı?” dedim, annem karşı çıkamadan yola doğru yürüdüm. “Düşünmem lazım.”

Yağmur yavaşlıyordu; kalan damlalardan birkaçı başıma çarptı. Büyükanne ön bahçesinden bana doğru yürüyordu, yüzü endişe doluydu; muhtemelen ATV’yi alıp almadığımı merak ediyordu. Clayton’ı eve getirecek miyim diye düşünüyor olmalıydı.

Ama aslında onunla asla tanışmamalıydım. O mezarlıkta ya da hayatında işim yoktu. Onu –ve kendimi– kandırarak, her şey kozmik bir şakadan ibaretken bir tür kozmik bağımız olduğuna ikna etmişim.

Mia’nın kalbi bende değil!

Parmak uçlarım cebimdeki fotoğraflardan birinin kesik ucuna değdi. Onu çıkardım; ukulele telleriydi. Başka

birini, sonra bir tane daha çıkardım: pankek köşesi, gölet kenarı, ATV'nin ön tekeri, Clayton'ın gülüşü.

Bunlar, Mia için anlamı olan anlardı.

Bu yaz yapmamam gereken şeylerdi.

Ancak –fotoğraflara tekrar baktım– *yapmıştım* işte.

Her günü, her görevi hatırladım. Göletteki gece, Clayton'ın gülümsemesinin nasıl ışıldadığını. Sahneye çıkarken ne kadar gerildiğimi. Büyükannenin mutfağındaki şurubun ve karbonhidratın tadını.

Bunlar artık Mia'ya ait anlar değildi; bana aitlerdi.

Mia olmasa hâlâ evimde durur, hayatımı kitap sayfaların arasından yaşırdım. Ama onun yerine Clayton'la tanışmıştım. Saçma sapan bir enstrümanı çalmayı öğrenmişim. Tüfekte kovalanmışım. Tepemde mavi gökyüzü, kollarımın arasında sevdiğim çocuk varken tepelerde uçmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Yaşamıştım.

Mia'nın kalbi bende değil.

Ama beni kurtardı.

Bu düşünce nefesimi kesti.

Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Fırtına bulutları dağılınca, binlerce kırık cam parçası misali parlayan yıldızlar göründü.

Evrenin tüm parçalarıydı bunlar.

Bizim parçalarımızdı.

Mia'nın.

Ve Chloe'nin.

Ve Clayton'ın.

“Biz sadece ödünç yıldız tozlarıyız,” diye fısıldadım.

“Ne?” diye sordu annem.

“Hiç, sadece... buldum,” dedim, fotoğraf kalıntılarını yeniden ceplerime doldurdum.

“Tam olarak ne buldun?” dedi annem.

Gülümseyip yıldızlara son bir kez göz attıktan sonra eve doğru yürümeye başladım.

“Bir işaret.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bayan S kapıyı açtığında şaşkın görünüyordu.

“Sydney, o mektup canını sıktıysa üzgünüm.”

Oturma odasına girdim. Tanner, mutfağın kapısında duruyordu. Annem dışarıda bekledi.

“Mektup yüzünden değil,” dedim. “Yani, *sadece* mektup değil. Size bir şey söylemem lazım. Uzun zaman önce söylemem gereken bir şey.”

Bayan S kanepeye oturdu, ellerini kucağında kavuşturarak beni beklentiyle izledi.

Derin bir nefes aldım, tuttum, sonra da birden bıraktım. “Altı ay önce neredeyse ölüyordum,” diye başladım. “Ama ölmedim çünkü yeni bir kalp buldum.” Tişörtümün yakasını, yalnızca yaramın ucu görünecek kadar indirdim. “Tıpkı mektuptaki kız gibi. Başka biri öldü, ben yaşadım.”

Bayan S elini göğsüne götürdü. *Zavallı şey*, diyerek lafımı bölmesin diye devam ettim.

“Sandım ki... Mia’nın kalbi olabilir sandım.”

Tanner öne doğru ilerledi. “Bir dakika, arkadaşının kalbini aldığını mı *sandın*?”

Başımı iki yana salladım.

“Mia arkadaşım değildi.” Zaman geçtikçe iyice şaşkın bir hal alan yüzü dışında her yere bakmak istesem de kendimi onunla göz teması kurmaya zorladım. “Onu hiç tanımadım.”

“Hayır, hayır, seninle hakkımda konuştuğunu söylemiştin,” dedi. “Dedin ki...”

“Yalan söyledim,” diye karşılık verdim.

Odadaki sessizliğin ağırlığı üzerime yığıldı.

Bu iki basit kelime havada asılı kalarak kontrolü kaybettiğimi hissetmeme yol açtı. Gerçeği idrak edince Tanner’ın yüzü düştü. Mia bana hiç kardeşini önemsemediğinden bahsetmemişti.

“Ama onu tanımak *istedim*,” diye ekledim hızla. “Bu kalbin nereden geldiğini öğrenmek istedim. Ne sevdiğini. Ne istediğini. Ve bu akşam, o mektubu okurken Mia’nın kalbini almadığımı fark ettim. Ama yine de yardımınıza ihtiyacım var. Aslında Clayton’ın var.”

Tanner alay eder gibi güldü.

“Ne dediğini duyuyor musun sen? Bize *yalan* söyledin. Hastasın sen. Farkındasın, değil mi?” Bakışlarını annesine çevirdi. “Hangi hayatta sana ya da *ona* yardım ederiz ki?”

Öne doğru bir adım attım.

“Bu hayatta, Tanner. Bunda. Bu adaletsiz, gelişigüzel hayatta. Şu anda nerede, biliyor musun?” Ön camı işaret ettim. “Dışarıda, *Mia’nın* başladığı şeyi bitirmeye, işleri

yoluna koymaya çalışıyor ve muhtemelen o gece kendisinin ölmüş olmasını diliyor.”

“Belki ölmeliydi,” dedi Tanner sessizce.

“Ah, Tanner,” dedi Bayan S. Ben fark etmeden ağlamaya başlamıştı, sessiz yaşlar yanaklarından süzülüyordu. “Ciddi olamazsın.”

“Küllerini çaldı, anne!” dedi Tanner. “Yapmamış gibi odasına geri bıraktı ama onun yaptığını biliyorum.”

“Çünkü onu buradan çıkarmak istedi!” Sesim artık yükseliyordu. “Mia’nın istediği gibi.”

Tanner bana doğru ilerledi.

“Onu tanı mıyordun bile!”

Hareket etmedim.

“Haklısın. Tanı mıyordum.” Cebimden Mia’nın fotoğraf parçalarını toplayarak orta sehpanın üzerinde düzenledim. “Ama bence bunlar, Mia’nın sevdiği şeylerin fotoğrafları. Önemsemediği şeylerin.”

Pankekin son parçasını yerleştirdim. Arkadaşı kelimeyi Bayan S’e göstermek için köşesini çevirdim: *kahkaha*.

Bayan S kâğıdı göğsüne yaklaştırdı.

“Hatırlamış,” dedi.

Başka bir fotoğrafı teker teker birleştirmeye koyuldum.

“Mısır tarlası,” dedi Tanner, görüntü şekil alırken kısık sesle.

Kelimenin yazdığı parçayı çevirip ona uzattım.

“‘Tanner’,” diye okudu, *r* harfini söylerken sesi biraz olsun titredi.

Clayton'ın gülümsemesini birleştirdim.

“Bilmeniz gereken bir şey daha var,” dedim. “O akşam, yarık kanyona gitmek isteyen kişi Mia'ydı. ATV'yi tek başına götürdü.”

Tanner'ın kaşları birbirine yaklaştı.

“Hayır, hayır, o herif götürdü onu. Başına gelenlerin sorumlusu...”

Başımı iki yana salladım.

“Clayton değil. Clayton sadece peşinden gitti. Onu kurtarmaya çalışıyordu. Ve şimdi yine orada, Mia'nın ne istediğini anlamaya çalışıyor. Düşündü ki –ikimiz de düşündük ki– bunu çözersek, ölümü anlam kazanır. Ama bunların hiçbirisi...” Sehpadaki fotoğrafları gösterirken Mia'nın hayatta gerçekten istedikleri birden kafama dank etti. “...önemli değil. Mia gitti. Ve bu fotoğrafların anlamını asla tam olarak bilemeyeceğiz ama ben şunu biliyorum: Clayton'a yardım etmeni isterdi. Çünkü önemli parçalardan biri de oydu.”

Tanner hâlâ mısır tarlası parçasını tutuyor, inceliyordu.

“Onu tanımadığına emin misin?” dedi, ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme oluşuyordu. “Çünkü bu tam da onun söyleyeceği türden bir saçmalık.”

Bayan S, Tanner'a döndü.

“Onun için yap,” dedi yumuşak bir sesle, elinde hâlâ parçalanmış fotoğraf parçası vardı. “Mia için.”

Tanner cevap veremeden evin arkasından bir yerden, tel kapının çarpma sesi geldi.

“Margaret?” diye bağırdı, yüksek bir erkek sesi.

Tanner yüzünde korkuyla bana döndü.

“Şimdi yalan söylemediğini nereden bileyim?” dedi, fotoğrafları göstererek. “Bunların hepsi hakkında? O akşam olanlar hakkında?”

“Bilemezsin,” dedim.

Tanner bir saniye düşündükten sonra mısır tarlasının köşesine, elindeki küçük Mia parçasına göz attı.

Başka bir şey söylemeden ön kapıya yürüdü. Bana döndü.

“Ee, geliyor musun gelmiyor musun?”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fikrini neyin değiştirdiğini bilmiyordum. Ancak soracak kadar aptal değildim. Tanner'ın peşinden dışarı çıktım.

“Geliyor,” dedim, Tanner kapıyı açınca yerinde sıçrayan anneme. Babam da yanına geldi. Tanner'ın arkasından, ATV'nin girişte beklediği garaja gittik.

Ben arkasına çıkmaya başlayınca babam bir elini koluma koydu.

“Hayatta olmaz,” dedi. “Hele ki bu havada. Bu gece.”
Elimi uzattım.

“Artık pek yağmıyor,” dedim.

“Ama *hâlâ* iyileşme sürecindesin,” diye karşı çıktı annem.

“Bana *kendi* hayatını yaşa demiştin, değil mi?”

Annem başıyla onayladı. “Evet ama...”

“O zaman bırak yaşayayım.” Babama bakarak elimdeki en büyük kozu oynadım. “Ölmeyi veya yaşamayı seçme imkânım yok... ama bunu nasıl yapacağımı seçebilirim.”

“Steinbeck,” dedi babam, gülümsemesini bastırma çabasından başarılı olduğumu anladım. “Bak şimdi hile yapmaya başladın.”

Annem o kadar kolay ikna olmadı.

“Ama Doktor Russell dedi ki...”

“Anne!” İçimden fışkıran telaş yüzünden sesim yüksek çıktı. “Bütün hayatım *ölmemekten* ibaret olamaz.”

Bu, annemi çok etkilemiş olmalı ki geri çekildi. Yüzünde, tıpkı hastanede uyandığım, neredeyse öldüğüm zamanlardakine benzer bir korku vardı.

Tekrar karanlıkta uğursuzca uzanan dağa baktım. Annem haklıydı; tehlikeli bir şeydi. Ve ben görünmez *değildim*.

“Artık yalan yok,” dedim. “Gereksiz riskler yok. Ama bu risk gerekli.”

Arabaya koşarak arkadan acil durum battaniyesini ve el fenerini aldım. Battaniyeyi omuzlarıma attım.

“Yavaş gideceğiz. Kanyonun içine girmeyeceğim. Akıllı olacağım,” dedim. Annem hâlâ gergin görünüyordu. “Bana bu kalbi veren kişi yaşamamı istedi, anne. Bana güvendi. Sen de güvenebilir misin?”

Annem babama baktı, aralarında tek bakışlı konuşmalardan geçmiş olacak ki annem başını salladı, babam da garajdaki bir kaskı askısından alıp bana uzattı.

“Bu gidiyorum anlamına ne geliyor?” diye sordum.

Annem elini koluma koydu.

“Haklı olduğun anlamına geliyor. Bu senin kalbin, senin hayatın,” dedi. “Sana güveniyorum.”

Babam kaskı taktıktan sonra sağlam olduğunu sallayarak kontrol etti.

“Bu da ne bekliyorsun demek.”

***

Babam ATV'nin önünden çekilince bacağımı diğer tarafa attım. Tanner'ın beline tutundum ama Clayton'a sarıldığım kadar sıkı sarılmadım.

Bulutlar biraz dağılmış, ay parlamaya başlamış, biz dağa çıkarken zirvelerin silüetini aydınlatıyordu. Clayton'ın o yarık kanyona tırmanmaya başlamamış olmasını umdum. Artık yağmur yağmıyor olsa da yerdeki su, büyük kanallar halinde çamura akıyordu.

Selin, o dar geçitleri ne kadar hızlı doldurduğunu Clayton'dan iyi bilen yoktu. Mia öldüğü gece de böyle mi oldu, her şey çok hızlı mı gerçekleşti diye düşündüm. Acaba bir dakika önce yarık kanyonda gitmeyi, bu küçük kasabadan ve öfkeli babasından uzakta yeni bir hayat kurmayı düşünürken sonrakinde sular üstüne mi çökmüştü?

Chloe'nin annesinin söylediğini, altmış saniye sonra öldüğünü düşündüm.

Tanner ATV'yi sağa çevirdi ve arka tekerlekler kayarken dağa yöneldik.

“Yavaşlayabilir miyiz?” diye bağırdım motorun gürültüsünün arasından, dikkatli olma sözüm aynı seviyede zihnimde çınılıyordu.

Tanner da, “Seninkine yardım etmek için acelen var sanıyordum,” diye bağırdı.

“Ölürsek yardım edemeyiz,” dedim.

Tanner biraz yavaşladı ve bir şekilde, yarık kanyonun dibine, üstteki derenin yatağının çok ötesine saçıldığı yere kadar ilerledik.

Karanlığın içinde, bir hendekte yan yatmış haldeki ATV'yi gördüm ancak sürücüsü yoktu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Tanner çamurun içinde kayarak durdu. ATV sürüklenmeye devam ederken arkadan atlayarak indim.

Tam Clayton'ın adını bağıırken onu buldum, dört tekerli aracın gövdesiyle çamurlu hendeğin arasına sıkışmıştı.

“Sydney. Sen ne...”Yüz ifadesi şaşkınlıktan öfkeye dönüştü. “Buraya gelmemeliydin. Senin için güvenli değil.”

“*Senin* için de değil,” dedim, aptalın teki gibi aracı itmeye başladım, sanki kendi başıma hareket ettirebilirdim de. Kıpırdamadı bile.

“Cidden, Sydney. Mektubumu okumadın mı?”

“Okudum,” dedim. Bacaklarının ATV'nin neresine denk geldiğini görmeye çalıştım. “Ne kadar yaralısın?”

“Yürüyemeyecek durumda değilim.”Yüzünü ekşitmesinden yalan söylediğini anlıyordum. “Ama senin gitmen lazım. Zarar görmenin sebebi olmayacağım. Bir daha olmaz.”

Tanner aracın yan tarafından çıktı. Clayton görünür biçimde sinirlendi.

“*Onun* burada ne işi var?”

“Senin gibi bir eziği kurtarıyorum,” dedi Tanner. Geri çekilip durumu inceledi. Yağmur yine hızlanmıştı, birkaç serseri damla, hızla devamlı yağışa dönüyordu.

Çamurlu hendeğe, iki tekerleği zar zor görünecek kadar derin saplanmış ATV’yi itti.

“Bunu uzaklaştırmamız gerekecek,” diye kararını verdi.

“Ne? Clayton’ın üzerinden mi?” diye sordum.

Tanner başıyla onayladı.

“Sen sür. Ben iterim.” Clayton’ı gösterdi. “Ama senin de yardım etmen lazım. Sydney hendekten çıktığı anda bacağını aşağı atacaksın. Ama hızlı ol. Arka tekeri zamanında durduramayabilirim.”

Clayton alay eder gibi güldü.

“Sanki *sana* güvenirim de.”

Tanner omuzlarını silkip geri çekildi. “Sen bilirsin.”

Sessizce birbirlerine ters ters baktılar. Yağmur çoktan zeminde birikmeye başlamış, ayaklarımızın altında çamur oluşturuyor, Clayton’ın içinde olduğu hendeğe akıyordu. Fakat o fark ediyor ya da umursuyor gibi görünmüyordu.

“Yardım etmeye çalışıyor,” dedim.

“Aynen.” Clayton kollarını kavuşturdu. “Buna bir saniyeliğine inansam bile *onun* yardımına ihtiyacım yok.”

Bacağının yarısı ATV’nin altında gizli olsa da görebildiğim ufak açıdan kötü durumda olduğu anlaşılıyordu. Kot pantolonu kana bulanmıştı ve konuşurken yüzü giderek daha çok soluklaşıyordu.

Tanner da görmüş olacak ki ses tonu yumuşadı. Çömelip neredeyse hendeğin içine girdi.

“Ölmek mi istiyorsun, Cooper?” dedi, bacağına daha iyi bakmak için Clayton’ın pantolonunu kaldırdı.

Clayton eline vurdu. “Sen ne diye umursuyorsun?”

“Umursamıyorum,” dedi Tanner. “Ama Mia umursuyordu. O yüzden şöyle olacak. Kimsenin istemediği bir şehit gibi burada ölmektense bana güveneceksin. Ben de seni bu makinenin altından çıkarıp hakkında endişe duyan bir yığın insanın olduğu evine götüreceğim.”

Yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki Tanner çamura ve ATV’ye vuran, gecenin içinde metalik bir sesle yankılanan gürültünün arasında bağırmak zorunda kaldı.

“Geri dönmeyeceğim.” Clayton bir saniye gözlerime baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. “Çözene kadar.”

“Neyi çözeceksin?” diye bağırdım, yağmurun arasından.

Gözlerini tepemizdeki kayalara çevirdi.

“Bence gidiyordu, Syd. O gece. Son fotoğraf da buydu, görmüyor musun?” Kanyonu işaret etti. “Aradığımız cevap tam burada. Nedense en tepeye gitmesi gerekiyordu.”

“Biliyorum! Ve bunu yaparken öldü!” Onu sarsmak, Tanner’ın yardım etmesine izin vermediği için aptallık ettiğini söylemek istedim. Fakat sesimi daha normal bir seviyede tutarak, su hendeği doldurmaya başlasa da sakın kalmaya çalıştım. “Haklıydın, Clayton. Ölüm adaletsiz. Herkesi aldığı için değil ama, her şeyi aldığı için. Tüm ihtimalleri. Tüm kesinliği. Ve Mia’nın fotoğrafları, hayatı hakkındaki düşüncelerimiz tahminden ibaret. Gerçekten bilemeyiz.”

Sesim titredi.

“Ama Mia’nın yeni bir hayata başlamak istediğini *biliyorum*,” dedim. “Burada ölmek istemedi. Ve senin ölmeni kesinlikle istemezdi.”

Clayton sıkışmış bacağına baktı.

“*Bir şey yapmam lazım*,” dedi. “En azından sen anla bunu. Nasıl hissettirdiğini biliyorsun, Sydney. Kalbi *senin* göğsünde her attığında.”

“Bu Mia’nın değil!” dedim.

Clayton’ın kaşları birbirine yaklaştı. “Ne?”

Kendimi zorlayarak yanına inip çamurun içine oturdum.

“Bu kalp,” dedim. “Mia’nın değil. Annesine bir mektup gelmiş. Yanılmışım.”

Anladıkça yüzünü kaplayan şoku görebiliyordum.

“Ne diyorsun yani?” dedi. “Bunların hepsi anlamsız mıydı?”

“Ne Mia ne de senin için işleri yoluna koyabilirim diyorum.” Yarık kanyonda yükselen dik, taş uçurumlara göz attım. “Kendini öldürmek onu geri getirmeyecek, Clayton. Tıpkı benim ölmemin donörümü kurtarmayacağı gibi. Ya da Chloe’yi.”

Dinlediğinden emin olmak için ona döndüm.

“Bazı şeyler *asla* düzelmeyecek,” dedim.

“O konuda haklı,” dedi Tanner, hâlâ bizimle birlikte hendekte çömeliyordu.

“Sen ne biliyorsun ki?” dedi Clayton, sesinde hafif bir öfke vardı.

“Ne mi biliyorum? *Kendi* ablam hakkında?” Tanner ayağa kalkarak gözlerinde ateşlerle Clayton’ın tepesinde dikildi. “Senden daha çok şey biliyorum, Cooper. O akşam ilk benim yanıma geldiğini biliyorum. Kendisini buraya getirmemi istedi ama reddettim.”

“Aferin sana!” Clayton’ın sesi alayla doluydu. “Ne kahramansın ama! Benim gibi onu buraya ölüme getirmedin.”

Tanner’ın gözlerindeki öfke kayboldu. Tekrar çömeldi.

“Hayır, hayır, sen yapmadın. Sydney anlattı.” İçinde savaş veriyormuş gibi başını iki yana salladı. “Ve ben kahraman değildim. Sadece korkuyordum. O yüzden babam suçu sana attığında eşlik ettim. Mia’nın *onun* tarafında olmamdan nefret edeceğini bilsem bile.”

Yarım bir kahkaha attı.

“Yani evet, ben de pişmanlıktan biraz olsun anlıyorum sanırım. *Sen* en azından buradaydın, en azından...”

Sözünü yarıda keserek başını geriye attı, gözleri dua eder gibi kapanmıştı.

Yağmur, bizi bir araya getiren ortak suçluluğun ağırlığıyla birlikte aramızda atıyordu. Altımızda, Rawlins Ridge karanlığın içinde uzanıyordu. Hırdavat dükkânı. Mia’nın evi. Ağaç ev. Solda, Johnson’ın göleti ay ışığında parlıyordu. Mısır tarlası gecenin içine doğru yayılıyordu.

Mia’nın hayatının tüm parçaları.

Ardından, her bir parça birleşti. Doktor Russell’in, kalbin hassas dengesi, sevginin direnci hakkında söyle-

meye çalıştıkları, Chloe'nin beni yaşamaya teşvik edişi, Mia'nın yıldızları.

“Bir keresinde kendimizi nasıl affedeceğimizi, nasıl devam edeceğimizi sormuştun,” dedim. “Bence cevabı şu: Etmiyoruz. Sadece *ilerliyoruz*.” Elimi onun elinin üzerine koydum, parmaklarımız birbirine geçti. “Mia haklıydı: Geçmişin parçalarından oluşuyoruz. Ama kalplerimiz her şeyi taşımaya uygun değil. Yanımızda hangi parçaları taşıyacağımıza ve hangilerini bırakacağımıza karar vermemiz gerek.”

Clayton parmaklarımıza bakıyordu, sonra başını kaldırdı. Islak saçları gözlerinin içine giriyordu, bacağının ağrısı yüzüne yazılmıştı.

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu.

Yağmur gerçekten yağmaya, aramızda şiddetlenmeye başlıyordu.

“Henüz hepsini çözemedim,” dedim. “Ama bu dağdan çıkmakla başlayacak.”

Clayton bir kez daha kanyona baktı. Gözlerini takip ettim. Bir saniyeliğine, Chloe'nin yüzünü ve Mia'nın mor saçlarına sahip o kızı gördüğümü sandım. Ardından yağmur damlaları bağırdı: *Geri dön*.

“Ne yapacaksın, Cooper?” diye sordu Tanner.

Clayton başını belli belirsiz salladı ama Tanner'ın ihtiyacı olan tek şey buydu. Hemen harekete geçti, ben hendekten çıkarırken ATV'nin arkasını nasıl iteceğini gösterdi.

Clayton'ın gözlerine baktı. “Yalan söylemeyeceğim: Canın deli gibi yanacak. Ama tek çıkış yolu bu.”

Clayton bacağını tuttu. “Hadi başlayalım.”

Tanner başka bir şey söylemeden omzunu, çamurun çok az üstüne çıkmış tampona yasladı.

“Üç deyince,” dedi, ikimize de başıyla onay verdi. “Bir, iki...”

ATV’yi sonuna kadar gazladım. Tekerlekler hızla dönerken çamuru etrafa sıçrattı. Tanner, “Daha fazla, daha fazla!” diye bağıırıyordu. Ardından tekerlekler, nihayet ancak ATV’nin kendini çekebileceği kadar tutunabildi. Clayton’ın bacağını ezmediğimi umarak tekerlekler tamamen çıkana kadar ilerledim.

Döndüğümde Clayton ayaktaydı. Tanner belinden kavramış, dik durmasına yardım ediyordu. Clayton’ın uyluğunun altında kalan, kana bulanmış kot pantolonu parçalanmış, dizindeki derin yarığı açığa çıkarıyordu.

Onu ATV’nin arkasına yükledik. Clayton sağlam bacağını koltuğun diğer tarafına atıp diğerini kısmen gevşek bir halde ayak boşluğunda bıraktı.

“Hazır mısın?” diye sordum.

“Sen hazırsan,” dedi.

Vitesi attım. “Ben hazırım.”

“Umursayan var mı bilmiyorum ama ben de hazırım,” diye seslendi Tanner, kendi ATV’sinden.

Yavaş yavaş, ağır ve istikrarlı bir halde dağdan inerken Clayton kollarını belime doladı. Yağmur yüzlerimize çarparken farlar önümüzü yalnızca birkaç metre aydınlatıyor ama bu kadarı bile bizi eve götürmeye yetiyordu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

En yakın hastane Cherry Hill'deydi.

Babam arabayı deli gibi kullanıyordu. Ben büyükanneyle arka koltuktaydım, Clayton ise başı kucağımda olacak şekilde aramızda uzanıyordu. Dağdan geldiğimizden beri dakikalar geçtikçe soluklaşıyordu. Babam kanamayı durdurmak için bacağına kemer bağlamış olsa da kot pantolonuna akmaya devam ediyordu.

Islak saçlarını gözlerinin önünden çektim.

“Hâlâ yanımda mısın?”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi, zayıf bir gülümsemeyle.

Doğru mu diye düşündüm.

Mia'nın kalbi bende değildi. Listesi her ne anlama geliyorsa bitmişti. Bu düşünce midemi altüst etti, kalbim ağrılı bir şekilde sıkıştı. Clayton neden kalmak istesindi ki?

Hastaneye doğru hızla ilerlerken sokak lambalarının ışıkları yüzünde dans etti. Şimdi otoyoldan, Randy'nin

Burghercisi'nin, ortaokulumun, sokağımın önünden geçiyorduk.

“Orada Mia'nın kalbi hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?” dedim.

Clayton'un gözkapakları acı yüzünden ağrılaştı da başıyla onayladı. “Sende olmadığını.”

Islak saçlarını düzelttim. “Bizde sandığımız bağdan olmadığını biliyordum ama benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

Ön koltuktaki annemle babam, söylediğim her kelimeye dikkat ettiklerini saklamakta berbat bir iş çıkarıyordu, büyükanneyse bize özel alan sağlamak için pencereden dışarı öyle bir bakıyordu ki camı kıracağından korktum. Dinlemeleri umurumda bile değildi. Onunla son kez konuşuyorsam her şeyi bilmesini, aramızda ne Mia ne suçluluk kalsın istiyordum; sadece ikimiz olmalıydık.

“Hasta olduğum için korktuğunun farkındayım. Ama bana zarar verecek şeyi seçecek olan benim. Bunu, bizim için risk almayı seçen benim. Neyin ölmeye, neyin yaşamaya değer olduğunu seçen benim.” Elini göğsüme, köprücük kemiğimin hemen altına, yaramın başladığı yere götürdüm. “Kimin kalbini aldıysam alayım, artık benim. Hâlâ kendimim ve seni *seviyorum*. Sadece... bunu bil istedim.”

Babam Indianapolis 500 yarışlarındaymış gibi köşeyi dönerken kırmızı ACİL yazısı görüş alanıma girdi. Clayton inleyerek bacağını tuttu. Sedyeye taşıyan bir adam kapıyı açıp Clayton'ın inmesine ve sedyeye yatmasına yardım etti. Onu götürmeye başladılar.

“Bir dakika, bir dakika!” dedi, bir elini bana uzattı. Elini tutunca Clayton acı dolu ama yine de gölette ilk kez gördüğüm, dünyamı aydınlatan o parlak gülümsemesiyle bana baktı. Avucumu göğsüne yerleştirdi. Kalp atışlarının ritmi içimde zonkladı.

“Kimin kalbini aldığın umurumda değil, Mezarlık Kız,” dedi. “Çünkü benimki var ya? Çoktan senin.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Duvarlarım canlanmıştı.

İki hafta sürse de annemle birlikte bir dizi dergiyle odamı hastane seviyesinde steriliden, fotoğraflar, sözcükler ve renkler koleksiyonuna çevirmiştik. Duvarlarım bulduğumuz kupürlerle kaplıydı.

Clayton, en azından alçısı çıkana kadar –doktorun emriyle– ATV yasağı almıştı, dolayısıyla tepelerde uçtuğumuz günler beklemedeydi. Fakat birkaç kere dekorasyona yardım etmeye geldi.

“Ee, büyük portremi nereye koyuyoruz?” dedi, duvardaki kırmızı kasımpatı resmine dokunarak. Geri çekilip başparmağı ve işaret parmağıyla kare şekli oluşturdu ve bir gözünü kısarak içinden baktı. “Ah evet, biraz Clayton eklersek bu liste bambaşka olur.”

Onu dirseğimle dürttüm.

“Belki köşeye bir yere küçük bir fotoğraf eklemeyi düşünürüm,” diye şakalaştım. “Ve bir daha söylüyorum, bu yapılacaklar listesi değil. *Hedef panosu.*”

“Düzelttin say,” dedi. “Mia onaylardı.”

Dün akşam eklediğim, Mia’nın fotoğraflarına ayrılmış kısmı gösterdi. Hiç bulamadığımız ve asla bulamayacağımız son resme de alan bırakmıştım.

“Chloe’yi buldum!” dedi annem, dijital fotoğraflarını bastırıldığı günlerden kalma resmi sallayarak. “Bir yerlerde olduğunu biliyordum.”

Fotoğrafi bana verdi. Tanıştığımız günlerden hatırladığım Chloe’ydi. Bilgisayar ekranımda neşeyle parlıyordu, ben de zorlama gülümsememle karşılık veriyordum. İkimiz de son derece pembe ve güçlüydük.

Fotoğrafi, Chloe’nin okyanusun üzerinde duran kalp resminin hemen yanına, duvarın ortasına yapıştırdım. Resmi annesi yollamış, Chloe’nin bana gönderilmesine dair katı emirler verdiğini söylemişti.

“Anlamı ne?” diye sordu Clayton, Chloe’nin kalbinin altındaki kelimeleri göstererek.

“*Dum spiro, spero,*” dedim. “*Nefes aldıkça umut ediyorum.*”

Clayton bir kolunu belime sararak beni kendine çekti.

“İnternet sitesini ne yapacaksın?” diye sordu.

“Hangisini?” Clayton’ın kaza geçirdiği geceden beri Bekleme Listesi’ne de, Mia Projesi’ne de bakmamıştım bile.

“İkisini de.”

Omuzlarımı silktim. “Bu konuyu pek düşünmedim.”

Annem yere atılmış dergileri topladı.

“Bence bırakırsan yazık olur,” dedi. “Cenazedeki onca insan. Onlar için gerçekten bir anlamı vardı.”

“Onun anlamı vardı,” dedim, Chloe’yi mi yoksa Mia’yı kastettiğimi bilmeden.

“Ben de bunu söylüyorum ya.Yazık olur bence,” dedi annem. “Sonuçta iki kızın da senin için anlamı vardı.”

Clayton kalçasını benimkine vurdu.

“O konuda haklı.”

***

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde, Clayton ve annem gidince odamda, bir ömre değecek hayallerle çevrili halde yalnız kaldım. Bazıları benimdi, bazıları annemin ve Clayton’ın, bazılarıysa Mia’ya ve Chloe’ye aitti. Hatta babam *20.Yüzyılın Şairleri* kitabından bir E.E. Cummings şiiri bile koparmıştı. Sözcükler bana bakıyordu:

kalbini yanımda taşıyorum (kalbimde taşıyorum)

Aslında tam bir curcunaydı. Sevdığımız şeyler. İsteddiğimiz şeyler.Yaptığımız şeyler.

Her bir parçamız.

Yatağıma uzandığımda laptoptan iki sayfayı da açtım: Bekleme Listesi ve Mia Projesi. Onlarla ne *yapmalıyım?*

Nakilden beri çektiğim ancak paylaşmaya korktuğum videolarla dolu taslaklar klasörümü açtım. İlki şöyle başlıyordu:

“Ölmeliydim.

“Ölmem gerekiyordu.”

Videoyu durdurdum.

Sözcüklerin derine işlemesine izin verdim. *Ölmem gerekiyordu.* Gerçekten böyle mi düşünmüştüm? Bunu mu istemiştim?

Uzun bir süre öylece baktım. Chloe'nin videolarına. Kendi taslaklarına. Mia'nın fotoğraflarına. Baktıkça, bulanıklaşarak devasa bir hastane, gölet, oksijen kanülü, tepede ATV yığınınına, tıpkı duvarlarım gibi bir hayat yığınınına dönüştü.

Ya... Beynim çalışmaya başladı... Ya bunlar tek bir şeyse? Beklemek ya da yaşamak üzerine değil, ikisi de, hepsi hakkında bir siteyse?

Boş şablonu doldurmam, yalnızca Chloe'ye, Mia'ya veya bana ait olmayan, hepsini, yani hepimizin en iyi parçalarını birleştiren yepyeni bir kanal oluşturmam uzun sürmedi.

Adını Yaşama Listesi koydum.

Ardından bilgisayarımın kamerasını açarak sandalyeme yerleştirdim ve konuşmaya başladım.

“En derin, en karanlık, en kirli sırrım şu: Hastayken güvende hissediyordum.

Kimse benden fazla bir şey beklemiyordu. Ben bile beklemiyordum. Bekliyorum, diyordum kendime. Yeni bir kalp bulduğumda, iyileştiğimde hayatıma müdahale edeceğim.

Ama sorun şu; kalp bulduktan sonra daha iyisini beklemeye devam ettim. Mutlu olmayı bekliyordum. Hayatımın başlamasını bekliyordum.

Çoktan başladığını fark etmemişim.

O yüzden en yakın arkadaşımın örnek alıyorum. Adı Chloe Munoz ve öldü.

Ama en önemlisi, yaşadı.

Tanıdığım en cesur insandı. Ölümle yüz yüzeyleken bile bu hayata hayrandı. Ve inanın bana, bu yapılabilecek en cesurca şey.

O yüzden ben de cesur olmaya çalışıyorum. İlk adımım ne mi? Bu kanal:Yaşama Listesi. Daha iyisini beklemek zorunda olmadığın bir yer olacak. Hastaların, ölenlerin ya da bekleyenlerin hikâyelerini, yarattıkları hayatları paylaşabilecekleri, aradaki anlarda buldukları neşeyi kutlayabilecekleri bir yer. Büyük, küçük, yanınızda taşıdığınız anlardan bahsediyorum. Bunu da diğer arkadaşım Mia'dan öğrendim.

Yaşama Listesi, Mia'nın, Chloe'nin ve benim bir birleşimim olacak. Çünkü hayat beklemekten ve yaşamaktan, güzellikten ve trajediden, hastalıktan ve sağlıktan, hepsinin güzel bir karmaşaya dönüşmesinden ibaret değil midir? Bizim işimiz onu çözmek değil ama. Bir parçası olmak. Hepsini hissetmek.

Yani, kalpler bu yüzden yok mu?

İnsanlar sık sık, bu naklin bir hediye olduğunu söylüyorlar. Ama çok daha fazlası. Bence onun ne kadar kırlı, kıymetli, güzel ve geçici olduğunu bilmek hayatın asıl hediyesi.

Çünkü bende kullanılmış bir kalp olabilir ama bu hayat benim ve her bir ödünç kalp atışını yaşamayı planlıyorum.

Umarım henüz iyileşmediyseniz bile bana katılırsınız. Hiç iyileşmeyecek olsanız bile.”

Paylaşmadan önce videoyu bir kez daha izledim, sonra da iki sitede de linkini paylaştım.

Tarayıcılardan çıkış yaparken taslak klasörümdeki bir şey dikkatimi çekti: *Donör mektubu*. Açtığım belge boştu.

Bunu sayamadığım kadar çok yazmış ve silmiştim. Yine de tek bir kelime bile yoktu. Yapmamı bekleyen bir şey daha.

Duvarımdaki on beş yaşındaki Chloe gülümsedi.

“Bugünün işini yarına bırakma, değil mi?” dedim.

Masamın çekmecesinde kâğıt kalem aradım. Derinlere gömüldüğünden çıkarmak için üniversite broşürlerini masama koydum. Nakil için GoFundMe’de bağış kampanyası açtığımızda seçtiğim kırtasiye setiydi. Annem bağışta bulunan herkese teşekkür notu yazdırmıştı. Fakat bu mektubun, bu teşekkürün zorunlu tek bir cümleden fazla olması gerekiyordu.

Pembe-mavi desenli kâğıdı düzeltip yazmaya başladım.

***

“O ne?”

Babam beni korkuttu. Koca bir sayfa uzunluğunda olmasına rağmen ne yazık ki hâlâ yetersiz gelen mektubu kaldırdım.

“Donörümün ailesi için,” dedim, mektubu üçe katlayıp pembe zarflardan birinin içine koydum.

“Söylemek istediğin her şeyi söyledin mi?” dedi babam.

Zarfı yalayarak kapadım.

“Hayır. Ama bu kadar yeterli.”

Annem de gelmişti. Yatağımda oturmuş, yeni duvarlarımı bakıyordu.

“Sence cevap verecekler mi?” diye sordu.

Omuz silktim. “Göreceğiz sanırım.”

“Onu tekrar bulmaya çalışacak mısın?” diye sordu babam.

“Yok,” dedim, sandalyeme yaslanıp duvarımdaki fotoğrafları, mekânlardan, insanlardan ve yapmak istediklerimden oluşan ömrü inceledim. “Epey meşgul olacağım.”

Sandalyemde dönüp yüzlerine baktım.

“Ah, bir de yeni bir kanal açtım. Benim gibi, hasta çocuklar için. Ve nakil araştırmaları için bağış toplasam harika olur. Ya da belki bekleme listesindeki çocuklara deneyimlerimi aktarabilirim. Ya da donör ailelerine, sevdiklerini onurlandıracak...”

“Ne kadar çok... fikrin varmış,” dedi babam kıkırdarak.

“Ama bu işi doğru düzgün yapacaksam pazarlama hakkında daha fazla şey öğrenmem, belki resmî bir internet sitesi kurmam lazım.”

En üstteki üniversite broşürünü alıp sayfaları çevirmeye, başlamama yardımcı olabilecek programlar aramaya başladım.

“Bölge üniversitesinde gayet güzel bir işletme bölümü var,” dedi babam. “Hem öğle yemeğinde babanla da buluşursun.”

“Ve annenle,” diye ekledi annem.

Ona döndüm. Birbirlerine sırtıyorlardı.

“Ne?” dedi annem, yüzünde meşhur gülümsemesinden vardı. “Haftada bir film dersi. Yardımcı öğretmen olarak. Büyük bir şey değil.”

“Nereden çıktı bu?” diye sordum.

Annem omuzlarını silkti. “Duvarın ilham oldu diyelim.”

Tekrar duvara baktığımda gözlerim önümdeki ihtimallerde dolaştı. Masamdaki, Bree’yle son piyesimin sahne arkasında çekilen, hâlâ çerçeveli fotoğrafa baktım. Resmi çıkarıp onu da duvara yapıştırdım.

“Sanırım kampüse gideceksem tiyatro programına da bakabilirim,” dedim. “Belki Bree’ye mesaj atarım. Yerel oyun var mı bakarım. Yani, üç yıl oldu ve ben hiç...” Bahane üretmeden önce sözümü kestim. “Neyse, denemekten zarar çıkmaz.”

“Hem de hiç,” dedi annem gülümseyerek. Kolajın önünde durdu. “Ayrıca burada *çok fazla* okyanus fotoğrafı olduğunu fark ettim.”

“Evet. Hâlâ bir gün gitmek istiyorum,” dedim, Chloe’nin okyanus üzerindeki kalp resmine göz atarak. “Onun ve Mia’nın neden bu kadar sevdiğini anlamak istiyorum.”

Annem bir parmağını çenesine vurdu.

“Bir gün,” dedi. “Hayli belirsiz bir zaman.”

“*Son derece* belirsiz,” diye tekrarladı babam. “Ve bir gün, ne bileyim, fazla uzak geliyor.”

“Haklısın,” dedi annem. Babamla karşılıklı gülümse-diler, ikisi de aşırı garip davranıyordu.

“Ne diyorsunuz siz?” diye sordum.

“Ah, hiç,” dedi annem, ellerini havaya kaldırdı. “*Bir gün* okyanusa gitmeyi kafaya koyduysan beklemeye devam ederiz.”

“Anne!”

O kahkaha atınca ben de attım.

“Peki, peki, bir günü unut!” dedi. Yüzlerinde kocaman, şapşal gülümsemelerle önce birbirlerine, sonra bana baktılar.

Babam omuzlarını silkti. “Neden şimdi olmasın?”

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Okyanus nefesimi kesti.

İlk kez nefes almamak iyi hissettirdi. Sanki hepsini bir anda çekmek fazla geliyor, bedenim, kalbim, ciğerlerim molaya ihtiyaç duyuyordu.

Kahkahalarla dalgalara doğru koşarken tekrar içime çektim, güneşin yüzümü yaktığını hissettim. Elim tutan Clayton, suya doğru dörtlüyle koşarken yanımdaydı.

Annemle babam arkada kalarak yavaş yürüdü. Annemin elinde, güneş kremi, su ve aşırı devasa şapkalar gibi ne olur ne olmaz ihtiyaçlarıyla dolu kocaman bir çanta vardı.

“Chloe’nin bu kadar sevmesine şaşmamak gerek,” dedim, bileklerime kadar suya girerek. “O kadar... o kadar...”

Bizden uzaklaşan, geniş, devasa ve sonsuz suyu tarif edecek bir sözcük bulmaya çalıştım. Ama aynı zamanda dalgalar halinde çarpıyor, bizi de sonsuzluğu hissetmeye davet ediyordu.

“Nefes kesici.”

Clayton beni kendine çekti.

“Daha fazla katılamazdım,” dedi, kollarını sırtıma doladı.

“Alçın!” dedim, geri çekilirken. “Islanmaması lazım!”

Clayton inleyip topallayarak kuma çekildi, sonra da yere çöktü. Örtümü çıkararak annemin yeni aldığı mayomu açığa çıkardım. Mia’nın en sevdiği renk olan parlak mordu, ön tarafı o kadar açıktı ki yaramın büyük bir bölümü görünüyordu.

“Yan yan bakmayı kes.” Örtüyü savurunca Clayton’ın yüzüne çarptı.

Kıpkırmızı oldu.

“Seni hiç bu kadar görmedim, o kadar.”

“Buradayım işte,” dedim, kollarımı iyice açıp suyun içinde abartılı bir dönüş yaptım. Su üst bacaklarıma değene kadar ilerledim.

Chloe haklıydı, bir ritmi vardı. Beni kendine çekiyor, sonra da itiyordu; aynı anda hem alıyor hem de veriyordu. Yeni dalgalar oluşuyor, ölen dalgalar çarpıyor, diğerleri sudan çıkıyordu.

Yaşama Listesi’ne video çekmek için telefonumu çıkardım.

“Sonunda başardım, Chloe. Ve seni burada hissedebiliyorum. *Yaşa, gül, sev* gibi klişe bir şey söylemeyeceğim çünkü bu yüzden bana musallat olabilirsin ama seni *kalbimin* en derin köşesinden seviyorum.” Kameran doğru eğildim. “Ve tavsiyene uyuyorum. Çıldırmasına izin veriyorum.”

Plaja döndüğümüzde annemle babam da bize katıldı. Annem, Clayton ile bana fotoğraf için poz verdirdi.

“Bugün günlerden ne, biliyor musun?” diye sordu.

Babamla birbirimize gülümseyip aynı anda cevap verdik.

“Büyük gün!”

Annem güldü. “Eh, doğru!”

Ona sarılıp kesinlikle haklı olduğunu söyledim. Annem şemsiyeyi kurarken güneş kremi sürüp sürmediğimi sordu.

“Çoktan boca ettim,” dedim. “Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, sabah ilaçlarımı içtim.”

“Affedersin, eski alışkanlıklar işte,” dedi omuzlarını silkerek.

Bu kalbe hak ettiği şekilde bakma konusunda ciddi olduğuma inanması biraz zaman alacaktı. Ancak ben, hem bu kalp *hem de* ikinci şans konusunda ciddiydim.

“Geldiler!” diye bağırdım, annemin arkasına bakarak. Tanner ile Bayan S’e el salladım. Onları annem çağırmış, Bayan S de tereddüt etmişti. Mia’nın gitmek istediği bir yer olduğunu söyleyince hayır diyememişti.

Kumsala geldiğinde Bayan S bana sarıldı. Tanner, Clayton ile ikimizi başıyla selamladı.

“Şuna bakar mısın,” dedi Bayan S, manzaraya bakarken. “Tanrı biliyor ya, o kadar koli toplamamanın arasında molaya ihtiyacım vardı.”

“Koli mi?” diye sordum.

“Evet,” deyip koluma girdi. “Artık ihtiyacım olmayan bir sürü eşya olduğunu fark ettim. Önemli parçaları aldım. Gerisinden kurtuldum.” Parmaklarını şıklattı. “Bak aklıma geldi. Bunu bizim evde buldum. Nasıl geldi bilmiyorum.”

Ayağının dibindeki dev plaj çantasını kurcaladıktan sonra Mia'nın ukulelesini bana uzattı.

“Ah, ben...” Elimi havada salladım. “Beni tanımıyorduk bile.”

Bayan S yine de geri çekmedi.

“Ama biz tanıyoruz,” dedi. “Mia birinin çalmasını isterdi. Ve bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

Clayton bir kolunu omzuma attı.

“Orası tartışılır,” dedi.

Bayan S yeniden çantasını aradı.

“Bir de bunu getirdim!” Gümüş vazo ortamızda parlıyordu. “Onsuz okyanusa gelemezdik.”

Tanner külleri bir uçurumdan savurmaya karar verdiğinden kayalığa tırmandık. Altımızdaki dalgalar, kayalara çarpıyordu. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, kulaklarımda ılık çalıyordu.

Bayan S hepimize külden uzattı. Tanner iğrenmiş bir ifade yapsa da bir avuç aldı. Küller parmaklarımdan arasından kaydı. Rüzgâr taşıyıp götürdü.

Hepimiz birbirimizi bekledik.

“Biri bir şey söylemeli mi?” diye sordu Tanner, kuvvetli rüzgâr avucundaki külün bir kısmını uçurdu.

Kimse konuşmadı. Boş basmakalıp sözlerin Mia'nın kişiliğini, hiç tanımadığım gerçek Mia'yı; kusurları, korkuları, hayalleri olan, yarınlarına sahip olsunlar diye parçalarını yabancılara bırakan kızı ucuzlaştıracığını düşünerek tereddüt ettim,

“Ve yıldızları birbirinden ayıran mucize tam da bu,” dedim onun yerine.

Babam gözlerini kapayıp şiire başıyla eşlik etti. Rüzgâr küllerin tamamını çalmadan önce son dizeyi okudum.

“Kalbini taşıyorum. Kalbimde taşıyorum.”

Bayan S gülümsedi, sanırım o da bir şey söyleyecekti ancak tek kelime etmeden döndü, kollarını açtı ve avucunu araladı.

Rüzgâr Mia’yı aldı götürdü.

Herkes teker teker aynı şeyi yaptı, gri tozun dönerek uzaklaşıp havaya, suya karışmasını izledik.

Ben de yumruğumu öne çıkarıp açtım. Onu serbest bıraktım.

Rüzgârdan ürperdiğimi gören Clayton kollarını bana sardı. Çenesini omzuma dayadı.

“Sırada ne var, Mezarlık Kız?”

“İlerlemeye devam edeceğiz, sanırım.”

Clayton beni sımsıkı tuttu. “Utanç verecek kadar hippî büyükannemin söyleyeceği gibi, insan bir kere yaşar.”

“Katılmıyorum.”

Clayton beni daha sıkı tuttu. “Tabii ki katılıyorsun.”

“Büyükanneyi çok sevsem de bu konuda haksız,” dedim. “Sadece bir kere ölürsün. Ama yaşamak? Onu her gün yapıyorsun.”

Babam yanıma gelmiş, bizi dinliyordu. Kolunu, gözleri yaşlarla dolmuş anneme dolamıştı.

“Kızım bir şair,” dedi babam.

“Henüz ne olduğumu bilmiyorum, baba,” dedim.

Babam yandan sarıldı. “Vaktin var,” dedi.

Clayton, ben, ailem, kollarımız birbirimizin omzunda, birbirimizi rüzgârdan koruyarak uzun bir süre öylece durduk.

Mia’nın külleri suyun içinde kayıp gitti. Onları göremesem de orada, alış verişin parçası haline geldiğini biliyordum.

Ve okyanusun gelgitleri, kalbimin kendinden emin, sabit ritimleri gibi kayalara çarpıp dururken içimde taşıdığım tüm insanları, tüm parçaları düşündüm.

TEŞEKKÜRLER

Kalbim yaralı.

Şanslıyım ki, kalbim aynı zamanda insanlarla ve sevgiyle dolu. Bu kitap –ve hayatım– onlar olmadan bu hale gelemezdi.

Öncelikle, Sydney'in hikâyesini anlatmama yardımcı olan diğer kalp savaşçılarına, doktorlara ve hemşirelere teşekkür ederim. Kalp nakliyle hayatta kalan, inanılmaz güçlü bir kadın olan Megan Hand, bana hem en karanlık hem de en güzel anlarını açtı. Megan, senin bu dünyada var olman bile başlı başına bir armağan. Bir başka rock yıldızı nakil savaşçısı olan Roger Allred'a da, zorluklar içinde bile ne kadar umut olduğunu bana hatırlattığı için teşekkür ederim. Grace ve Deanna Gourley, hikâyelerinizi benimle paylaşıp kalbinizi açtığınız için minnettarım. Ve nakil koordinatörü Sharon Ugolini, MSN, RN; Sydney'in hikâyesine hak ettiği teknik doğruluğu kazandırılmama yardımcı olduğun için çok teşekkürler.

Donor Connect gibi gruplara, hem yol göstericilikleri hem de hayatta kalanların hikâyelerini paylaştıkları, en

önemlisi de insanlara –ve kalplere– ikinci bir şans verdikleri için teşekkür ederim.

On beş yıl önce kendi kalbim iflas ettiğinde bana yardım eden tüm sağlık çalışanlarına binlerce kez teşekkür ederim. İlk çocuğum doğduktan sadece birkaç gün sonra kardiyomiyopati teşhisi koyan Utah Üniversitesi’ndeki doktorları ve zayıf kalbime rağmen ikinci çocuğumu doğurmamı sağlayan Johns Hopkins Hastanesi’nden Doktor Stuart Russell’i asla unutmayacağım. Doktor Russell, bana bu hediye verdiğin ve kalbimle fazla risk almamı bırakıp çocuklarımin büyümesini görebilecek kadar hayatta kalmam gerektiğini söylediğin için teşekkür ederim. Kızımı “Stuartina” ismini koyma tavsiyeni dinlemediğim için üzgünüm ama bu kitaptaki kardiyoloğa senin adını vermem umarım küçük bir teselli sayılır. Sydney şanslı ki, bu kurgu Doktor Russell da senin kadar nazik ve zeki biri.

Başta Wendy Loggia ve Ali Romig olmak üzere, Delacorte Press’teki ekibim olmasaydı bu kitap da olmazdı. Bana ve anlatmak istediğim şeye inandığınız için teşekkür ederim. Ajanım Rebecca Sherman’a, her zaman yanımda olduğu ve fikirlerimi okunur hikâyelere dönüştürmemi sağladığı için teşekkürler. Editörler Kerianne Okie Steinberg ve Colleen Fellingham, bu hikâyeyi parlatmak için gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim. Çizer Beatriz Ramo ve tasarımcı Casey Moses, Sydney ve Clayton’a bu güzel kapakla can verdiğiniz için teşekkürler.

Eleştiri partnerlerim Jaime, Cheryl, Kim, Libby, Lorianne, Michelle ve Matt; beni desteklediğiniz, doğru zamanda doğru sözleri söylediğiniz için teşekkür ederim. Matt, bu projedeki kişisel editörüm ve destekçim

olduğun için ayrıca teşekkürler. Her sahneyi parlatmayı başarıyorsun! Ve RuthAnne, Sarah ve Amalie, en iyi beta okuyucularsınız.

Bu kitabın ortaya çıkması dostlarımın ve ailemin desteği olmadan mümkün olmazdı. Doğum sonrası evime döndüğümde, “bir tuhaflık var” dediğim anda kapımda beliren annem; bazen yardıma ihtiyacım olmadığını düşünsem de hep bir telefon uzağımda olduğun için teşekkür ederim. Sanırım insan ancak anne olunca kendi annesine ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyor.

Baba, bana şiiri, yıldızları ve neden her ikisine de muhtaç olduğumuzu öğrettiğin için teşekkür ederim.

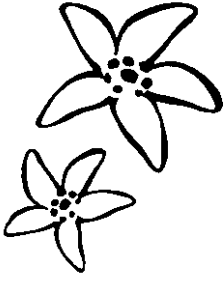
Don ve Kathie, beni öz çocuğunuz gibi sevdiğiniz için teşekkür ederim. Kalbinizde bana da bir yer olduğunu hep bildim. Kız kardeşlerim Jenny ve Katie, bu inişli çıkışlı hayatı birlikte yaşadığımız için çok mutluyum. Ve bulduğum kız kardeşim Meredith Iorg, beni güldürüp her şeyi konuşturan, mahallede yaşlı kadın yürüyüşlerine çıkaran dostum, sana kocaman sarılıyorum.

Elbette, kalbimin en büyük parçaları kendi küçük aileme ait. Çocuklarımin hayatımıza katılması kolay olmadı ama hepsine değerdi. Kalp bebeğim Ellie, senin bu harika kişiye dönüşmeni görmek, burada kaldığım için kendimi çok şanslı hissettiriyor. Kocaman kalpli kızım Avery, benim en büyük destekçim, resmî olmayan basın temsilcim olduğun için teşekkürler. Ve kapanış parçamız Cayden, ailemizin eksik olan son parçası.

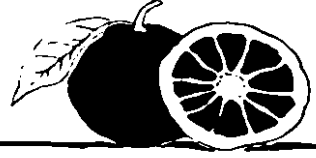
Kyle, kalbim senin. Hep senin oldu. Seni neredeyse bırakıp gittiğim için üzgünüm.

Ve son olarak, bana sadece ikinci bir şans değil, kalbimi bir ömürlük sevgiyle dolduracak insanlar da veren Tanrı'ya en derin şükranlarımı sunuyorum.

Bu karekod
HER HAFTA
YENİ BİR KİTAP
öneriyor!

@ayisigikıtap

Dünya Fark Etmeden

MEL DARBON

Maudie ve öğrenme zorluğuyla mücadele eden Jake'in ailesi parçalanıyor, babalarını kaybettiklerinden beri anneleri yasla boğuşuyor ve bir gece ansızın ortadan kayboluyor. Jake koruyucu aileye verildiğinde, Maudie'nin dünyası yıkılıyor ve ailesini tekrar bir araya getirmek için Jake'i kaçırmaya karar veriyor. Böylece Jake ve Maudie'nin hem kaybettikleri babalarına hem de onları geride bırakmış annelerine dair cevaplar aradıkları bu yolculuk, iki kardeşin birbirlerini keşfedecekleri ve dostlukla sınanacakları bir serüvene dönüşüyor. Yasın farklı yüzleri, arkadaşlığın dönüştürücü gücü ve ilk aşka dair derinlikli bir roman; kaybolmak ve kendini bulmak üzerine duygu dolu bir yolculuk...

YUZ

yuzukitap

TSUNAMI KIZ

JULIAN SEDGWICK

Felaketin gölgesinde filizlenen cesaret ve umudun hikâyesi.

On beş yaşındaki YDki Hara Jones, çok sevdiği dedesiyle 2011 Japonya depremi ve tsunamisine yakalanınca hayatı sonsuza dek değişir. Felaketin ardında çok daha büyük zorluklar ve bu dünya ile öteki dünya arasında bir bölgeye yolculuk yatmaktadır. Beklenmedik bir arkadaşın ve hayalî bir süper kahramanın yardımıyla YDki, kapkaranlık bir yerde yeni bir hayat aramak zorundadır.

Hem düzyazı hem manga biçiminde kurgulanan *Tsunami Kız*, çağımızın en büyüleyici büyüme hikâyelerinden biri...

YUZU

yuzukitap

ARAFTA PASTA SERVİSİ

SANHO

Zamanın askıya alındığı bir yerde tuhaf bir pastane vardır:

Arafta Pasta Dükkânı.

Margot ve yardımcısı Miro, yaşayanlardan gelen siparişlerle ölenler için cenaze pastaları hazırlar. Bu pastaların bir özelliği vardır: Her biri, veda edilememiş anılarla, söylenememiş sözlerle ve kalpte kalan duygularla hazırlanır.

Üç gözlü bir kızın yürek burkan hikâyesinden, çocuğu için her şeyi göze almış vampir bir anneye uzanan bu hikâyelerde, pastalar sadece ruhları değil, geride kalanların kalplerini de iyileştirir.

Arafta Pasta Servisi, vedaya ve umudu en beklenmedik yerde bulmaya dair etkileyici bir çizgi roman.

YUZU

yuzukitap

ZAMAN KURABIYECİSİ

Peom Yu Jin

Ayda yalnızca bir kez kapılarını açan gizemli bir fırın, geçmişe uzanan bir yolculuk ve herkesten saklanması gereken bir sır...

Hanbyeol'un sıradan hayatı, Seonggeon hakkındaki bir zorbalık söylentisiyle altüst olur. Gerçek gün yüzüne çıkmadan Seonggeon okuldan ayrılmış ve genç kızın kalbinde kocaman bir soru işareti bırakmıştır. Ama şehrin bir köşesinde, zamanı geri aldığı söylenen gizemli bir fırın vardır.

Hanbyeol o fırının kapısından içeri girdiğinde, geçmişe adım atmakla kalmaz, öğrenmeye hazır olmadığı bir gerçekle de yüzleşir.

Bu, görüneni değil, gerçeği seçmenin ve insanın sevdiklerini kaybetmemesi uğruna tekrar tekrar savaşmasının hikâyesi...

YUZ

yuzukitap

Karıştırıcı

세이커

Lee Hee-young

Paint kitabı ile Changbi Gençlik Edebiyat Ödülü'nü kazanan Lee Hee-young, Karıştırıcı romanıyla okuru büyümeye ve dostluğa dair duygu dolu bir yolculuğa çıkarıyor.

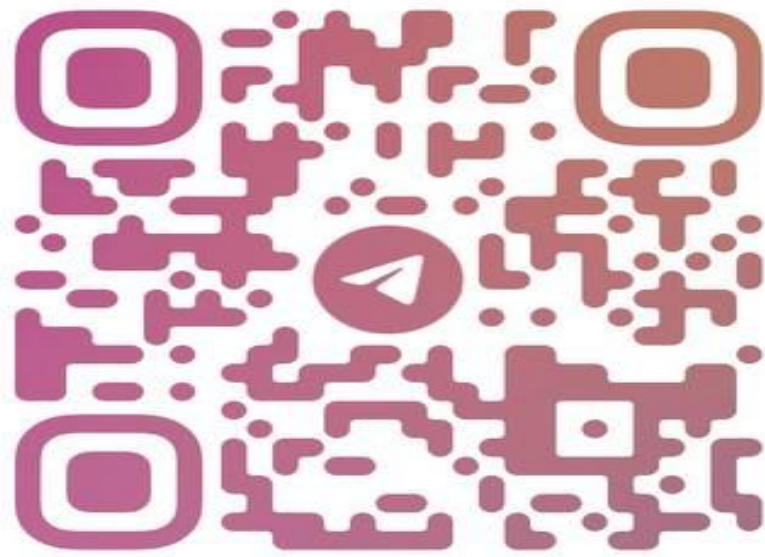
Roman, ana karakter Nawoo'nun bir sabah gözlerini açtığında on üç yıl öncesine, lise sıralarına sıçramasıyla başlıyor. Geçmişte bir kazada ölen en yakın arkadaşına tekrar kavuşunca kapanmamış yaralar ve keşkelerle yüzleşiyor. Zaman beklenmedik bir şekilde kıvrılıyor, Nawoo geçmişteki kararlarını sorgularken ve yaptıklarını değiştirmeye çalışırken şu anki kız arkadaşını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalıyor.

Karıştırıcı, geçmişle yüzleşmenin iyileştirici etkisini, kaybettiklerimize veda etmenin önemini ve ikinci şansın ne kadar değerli olabileceğini hatırlatan çarpıcı bir roman...

YUZ

yuzukitap

@AYISIGIKITAP